

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DŪNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

11—12

NOEMBRIE—DECEMBRIE

ANUL XI

1952

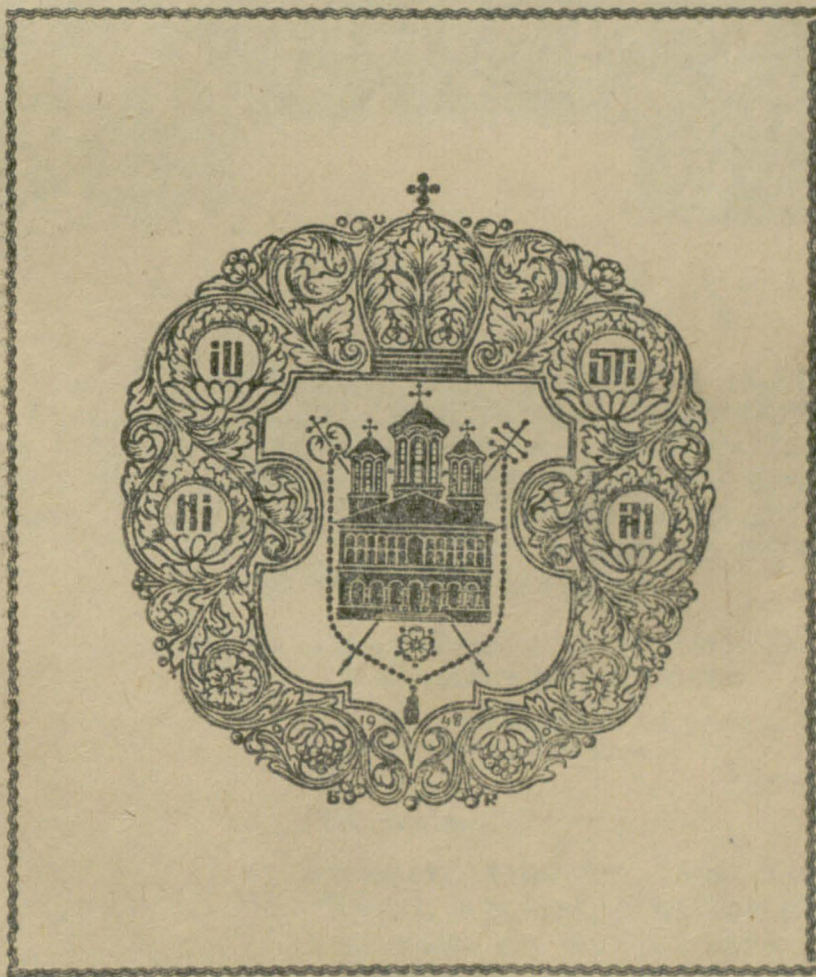

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

JUSTINIAN

**DIN MILA LUI DUMNEZEU ȘI VOIŢA CLERULUI
ȘI POPORULUI DREPT-CREDINCIOS, ARHIEPISCOP AL
BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL UNGRO-VLAHIEI,
LOȚIITOR AL SCAUNULUI DIN CEZAREEA CAPADO-
CHIEI, PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
ȘI PREȘEDINTE AL SFÂNTULUI SINOD AL BISERICII
ORTODOXE ROMÂNE.**

*Tuturor clericilor și credincioșilor: Har, milă și pace dela
Dumnezeu, iar dela Noi, arhierească binecuvântare.*

«Vă binevestesc bucurie mare, care va fi
pentru tot poporul».

«Luca II, 10».

Iubiții mei fii duhovnicești,

**Cu ajutorul lui Dumnezeu, prăznuim iarăși Nașterea
Domnului nostru Iisus Hristos, poposind cu sufletele pline de
nădejdea mântuirii, lângă ieslea cea săracă a Betleemului,
pentru a primi în inimile noastre pline de credință curată, ve-
stea cea bună a cântării îngerești: „Slavă întru cei de sus lui
Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bună-voire“.**
(Luca II, 14).

În această zi de mare sărbătoare a tuturor creștinilor, — în care pretutindeni pe întinsul pământului se înalță cântări de laudă și de mulțumire către Cel Atotputernic — pe ulițele satelor noastre și prin casele credincioșilor Bisericii noastre, răsună glasuri limpezi de copii, care vestesc după datină, prin graiu și viers de colind:

*Că astăzi ni s'a născut
Domnul cel dintru 'nceput,
Că s'a născut Domn frumos,
Numele lui e Hristos,
Dumnezeu adevărat,
Soare 'n raze luminat...*

Dar praznicul Nașterii Domnului, care revarsă în inimile celor credincioși nesfârșită bucurie sufletească, este și un binevenit prilej pentru noi toți cei ce mărturisim numele sfânt al lui Hristos, de a asculta cu mai mare luare-aminte cuvântul dumnezeesc al Scripturii, spre a desprinde din înțelepciunea sa, povățuire și îndrumare pentru viața noastră de acum. Se cuvine, deci, să ne aducem aminte că Mântuitorul a venit pe pământ pentru înălțarea și mântuirea celor sărmani și umiliți și pentru prăbușirea celor trufași, a celor ce stăpâneau prin nedreptate și silnicie pe semenii lor.

Împotriva lui Hristos s'au ridicat, din ziua Nașterii și până în clipa răstignirii Lui pe cruce, numai cei ce trăiau în desfătări și își adunau avuțiile din asupra și jefuirea poporului, iar pe drumul cel nou, deschis de Mântuitorul, a mers dintru început și cu încredere deplină mulțimea celor ce munciau fără odihnă.

Întâiul stăpânitor nedrept, care s'a înspăimântat la vestea intrupării lui Hristos, a fost regele Irod, cel ce ținea atunci poporul iudeu în lanțurile robiei. Temându-se să nu-și piardă tronul și să nu fie alungat cu ocară din palatul în care viețuia, Irod a plănuit uciderea dumnezeescului Prunc, uciderea Celui ce fusese „rânduit spre prăbușirea și înălțarea multora“ (Luca II, 34). Cu vorbe amăgitoare a îndemnat pe cei trei magi să meargă și să-L afle pe Iisus, ca apoi să se întorcă în Ierusalim, pentru a-i vesti și lui locul unde s'a născut Domnul. Nădăjduia, tiranul, să poată astfel ucide mai ușor pe Pruncul care aducea oamenilor asuprași speranța mântuirii. Iar când a înțeles că magii s'au întors pe altă cale spre țările

lor, crudul Irod a dat poruncă să plece oșteni în toate părțile în care se întindea stăpânirea lui, să smulgă pruncii dela sâmul mamelor și să-i omoare sub ochii îngroziți de spaimă ai părinților...

Și au pornit slujitorii înarmați să împlinească nelegiuita poruncă a regelui Irod. Ca fiarele sălbatece se năpusteau asupra pruncilor, tăindu-i cu sabia și adăpând pământul cu sângele lor nevinovat. Intreaga țară era cutremurată de ticăloșia tiranului: plânsul mamelor îndurerate de pierderea năprasnică a fiilor lor se înălța până la porțile cerului, iar jalea și suferința își făcuseră loc în orice inimă omenească. Despre asemenea cumplite fapte vorbesc Sfintele Scripturi și amintesc colindele străbune, pe care copiii le cântă în această zi:

*Și-a tăiat Irod copii
Ca la paisprezece mii,
Tot prunci, mărunței copii
De doi ani și mai în jos,
Vrând să taie pe Hristos...*

Dar pe Iisus nu l-a putut ajunge sabia ucigașe a lui Irod. Sfânta Sa Maică pribegia cu pruncul în brațe, pe calea cea lungă și grea a Egiptului, îndurând frigul nopții și arșița zilei prin nisipul deșertului...

Iubiții mei fii duhovnicești,

Este ușor de înțeles cât de mult se aseamănă aceste cutremurătoare fapte — săvârșite cu aproape două mii de ani în urmă — cu cele ce se petrec acum, sub ochii noștri, în felurite părți ale lumii.

Și astăzi, Irozii zilelor noastre, stăpânitorii avuțiilor pământului în frunte cu bogătașii din America, se tem să nu-și piardă averile nemuncite și puterea lor nedreaptă. Ei se înspăimântă la gândul că într'o zi toate popoarele vor scutura lanțurile robiei și vor alunga pe cei care jefuesc roadele muncii lor. De aceea ei au deslănțuit un sângeros război de cotropire, împotriva pașnicului popor coreean și se pregătesc acum să cuprindă lumea întreagă în flăcările unui măcel cum nu s'a mai văzut.

De doi ani și jumătate, Irozii vremii noastreucid fără milă femei, bătrâni și copii nevinovați, prin satele și orașele Coreei, pe care le-au prefăcut în ruine. Din văzduhul din care

omul pașnic și muncitor așteaptă să cadă roua și ploaia aducătoare de belșug pe ogoare, — oștenii înarmați ai noilor Irozi aruncă foc și moarte, aruncă sămânța ciumei și holerei, aruncă molimele cele mai înspăimântătoare.

Mulți prunci fără de prihană au fost și sunt uciși la sânul mamelor, care încearcă să facă din trupurile lor, scut împotriva fierului ucigător, ce țintește în inima curată de copil...

Mulți prunci au simțit cum înghiață lângă ei, trupul mamei, care primise în locul lor focul aducător de moarte...

Mulți sunt și copiii care pribegesc astăzi — asemenea pruncului Iisus, odinioară — departe de casele părintești prefăcute în cenuse, departe de mormintele părinților lor, în țări prietene și iubitoare de pace, unde nu-i mai poate ajunge ura sălbatecă a ucigașilor.

Dar Irozii de azi nu se mulțumesc numai cu măcelul din Coreea. Ei fac pregătiri și pun la cale planuri, pentru a întinde focul peste întreg pământul. Ei se străduiesc să semene moartea pretutindeni, să-și trimită oștenii lor înarmați în toate părțile, pentru ca nicăieri să nu mai rămână un loc liniștit de adăpost, spre care să se îndrepte copiii nevinovați, așa cum altădată s'a îndreptat Fecioara cu pruncul Iisus către Egiptul netulburat de ucigași.

Nu uitați, iubii mei, că armele morții, pregătite de Irozii vremii noastre, țintesc și spre inimile copiilor voștri. Nu uitați că, dacă acești dușmani ai vieții nu sunt opriiți din drumul lor, ochii voștri pot ajunge și ei izvor nesecat de lacrimi, și casa voastră poate ajunge într'o zi, numai o mână de scrum și de cenuse. Nu uitați că văzduhul senin, spre care ne ridicăm astăzi ochii cu bucurie și cu încredere, poate fi întunecat de stolurile negre ale semănătorilor de moarte.

Pentru aceea, dator este orice om să se ridice împotriva planurilor războinice ale celor ce vor să înnece lumea întregă în sângele nevinovat al popoarelor pașnice.

Mâna ucigașe a Irozilor din zilele noastre poate și trebuie să fie oprită, mai înainte de a deslănțui uciderea altor prunci neprihăniți, mai înainte de a pricinui îndurerarea altor mame și pustiirea altor așezări omenești, ridicate cu trudă și cu jertfe.

Vești aducătoare de bucurie au sosit până la noi, în ajunul acestui dumnezeesc praznic: Congresul Popoarelor pentru apărarea păcii, care s'a ținut zilele trecute la Viena, a do-

vedit cât de uriașă este voința popoarelor din lumea întreagă de a apăra viața tihnită a copiilor de pretutindeni și cât de puternică este hotărîrea lor de a împiedeca înfăptuirea sângeroaselor planuri ale noilor Irozi, prin apărarea și întărirea păcii.

Alături de acești drepți și neînfricați luptători pentru pace, alături de toți cei ce urmează „*calea păcii*” (Romani III, 17), se cuvine să se înmănuncheze și strădaniile voastre, iubiți mei fii duhovnicești.

Din sărbătoarea Nașterii Domnului, pe care o prăznuim astăzi laolaltă, adunați în sufletele voastre puteri de nebiruit pentru apărarea păcii împotriva celor ce o tulbură.

Împreună cu întregul nostru popor, care muncește astăzi cu hărnicie spre a-și făuri un viitor de lumină și fericire, împreună cu toate popoarele pașnice din lume, luptați pentru ca pe pământ să nu mai curgă sângele nevinovat al pruncilor uciși de Irozii zilelor noastre. Numai așa vă veți dovedi vrednici de a purta numele lui Hristos — Domnul păcii, căruia vă închinați cu evlavie la altarele Sfintei noastre Biserici Ortodoxe.

Acesta este îndemnul părintelui vostru sufletesc, care cu dragoste vă binecuvintează și neîncetat se roagă pentru voi, cerând dela Domnul nostru Iisus Hristos, har, milă și pace.

+ Justinian

PĂTRIAȘUL AL BISERICII ORTODOXE ROMANE

† ANTIM

DIN MILA LUI DUMNEZEU, EPISCOP AL EPARHIEI
BUZĂULUI

Iubitului nostru cler, monahicescului cin și tuturor binecredincioșilor creștini,

Har, milă, pace dela Dumnezeu-Tatăl; iar dela Noi arhierască binecuvântare.

*„Pre pământ pace, între oameni
bunăvoire“ (Luca II, 14).*

Iubiți fii sufletești,

Cu deosebită bucurie duhovnicească, Noi părintele vostru sufletesc și de tot binele doritor, vă trimitem această scrisoare cu prilejul trupeștii Nașteri a Domnului nostru Iisus Hristos.

Cu unele graiuri ca acestea, Biserica ne chiamă pe toți la prăznuire: „Betleeme gătește-te, bine te împodobeste iesle, peșteră primește, Adevărul a venit, umbra a trecut și Dumnezeu oamenilor, din Fecioară, s'a arătat, închipuindu-se ca și noi și îndumnezeind trupul“ (din Cărțile de Slujbă). Adică, Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu fiind, a luat chip de om deplin și a îndumnezeit trupul.

Cum s'a întâmplat aceasta, vă este îndestul de cunoscut. Cu ocazia înscrierii pe care Iosif, logodnicul și păzitorul, și Sfânta Fecioară Maria trebuiau s'o facă în orașelul Betleem, căci de aici li se trăgea neamul lor, s'au plinit zilele dela vestirea Ingerului, ca Sfânta Fecioară să nască pe Mântuitorul Hristos. Toate casele erau pline de oaspeții veniți de departe, cu prilejul acestei numărători și neavând ei loc să poposească la vreo casă, s'au adăpostit într'o peșteră. Și, O! Minune! Aci s'a născut Cel Neîncăput — Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Unde este strălucirea Lui cea dumnezească, de care și munții se cutremură și care a

învăpăiat creasta Muntelui cel Sfânt, Sinai? Unde este acum slava lui Dumnezeu? Totul a dispărut. Iată, o peșteră, o iesle și un nou născut, înfășat în scutece și culcat în ieslea dobitoacelor. Dacă Ingerii nu l-ar fi vestit, cu cântări cerești, Intruparea, nimeni, niciodată, nu ar fi crezut că acest Prunc era Fiul lui Dumnezeu. Veniți voi, cetele îngerești și cântați din harpele voastre și întâmpinați cu cântări de bucurie pe Cel ce a venit la noi să ne mântuiască de robia păcatului. Cântați deasupra peșterii: *„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie“*. Așa dar, cetele îngerești cântă la Nașterea Domnului slava și *pacea*; iar o stea mai strălucitoare decât toate stelele cerului dă de veste Magilor despre nașterea Fiului lui Dumnezeu. Toate proorociile cele despre Dânsul acum au luat plinirea și sfârșitul; iar Dumnezeu-Tatăl spune prin glasul cerului, ca și altădată pe Tabor: *„Acesta este Fiul Meu cel iubit. Pe Acesta să-L ascultați“*. *„Cerule și pământul să se veselească, după proorocie. Ingerii cu oamenii să prăznuiască duhovnicește că Dumnezeu în Trup s'a arătat celor ce ședea întru întuneric și în umbră... Peștera și ieslea L-au primit, păstorii minunea propovăduesc. Magii dela răsărit daruri îi aduc. Iar noi laude cu buze nevrednice să-L aducem și ca Ingerii să-L strigăm: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, (din Cărțile de slujbă).*

Iubiților,

Când Pruncul Iisus se năștea, în Betleem era mare forfotă de oameni. Nimeni nu putea să audă glasul Ingerilor care răsună în câmpiile de prin prejur. Numai păstorii cari stau de veghe în straja nopții, păscându-și turmele de oi, primesc vestea cea bună. Magii care se îndeletniceau cu cercetarea stelelor de pe bolta cerească, stau în reculegere și în admirație. Dumnezeu li se arată nu cu pompă sau strălucire regească și nici în palate strălucitoare. Ei au venit să se închine unui nou împărat, dar găsesc un Prunc culcat într'o iesle. Unde sunt curtenii? Unde sunt străjile de pază? Ei nu văd decât o sârmană Fecioară și un bătrân teslar. Cărmuiți de adevărata credință gândesc cu totul altfel și respectul lor față de Mântuitorul nu scade cu nimic și văd, smerit, sub acest văl, măreția Fiului lui Dumnezeu... I s'au închinat „în duh și adevăr“ ca unui adevărat Dumnezeu.

Păstorii și Magii s'au apropiat de Mântuitorul. Pentru ca și noi să intrăm în strânsă legătură cu El, trebuie să trecem peste o întreită punte și anume: puntea păcatului, a morții și a

firii noastre. Numai El singur ne poate ajuta să trecem peste aceste punți. Impreună cu un sfânt Părinte bisericesc, vă spunem și noi că cei despărțiți de Hristos pot să se unească cu El, pentru că El a trecut una câte una peste aceste trei punți. Pe cea a firii prin Nașterea Sa ; pe cea a păcatului prin Moartea Sa și pe cea a morții prin Învierea Sa. De aceea și Sf. Apostol Pavel spune : „Ultimul vrăjmaș care va fi biruit va fi moartea“ (I Cor. XIII, 12). Toată rânduiala întrupării Sale este un fruct al iubirii Lui de oameni, după cuvântul care zice : „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât pe Unicul Său Fiu L-a dat“ (Ioan III, 16). Această Întrupare s'a făcut prin lucrarea Sf. Duh, care a învrednicit pe Sf. Fecioară să primească în sânurile sale Dumnezeirea Cuvântului... Și astfel, prin Întrupare, El a luat asupra Sa firea noastră cea stricată de tot felul de păcate, El însuși fiind fără de păcat.

Înțelegeți acum rostul Întrupării Sale, precum și pe acela al sfintelor sărbători la care Biserica ne face părtași cu duhul. Acum două mii de ani, aproape, au răsunat peste leagănul Pruncului din Betleem, ca un ecou al Proorociei : Un Dumnezeu-Prunc s'a născut nouă, care se chiamă Emanuil, ce se tâlcuește : Cu noi este Dumnezeu. Este Inger de mare sfat, *Domn al Păcii*. Acest cuvânt care a răsunat în Betleem răsună și în bisericile noastre. Cu adevărat El se află în biserică și este Izvorul cel de adevărată viață dătător și chipul sfințeniei și al desăvârșirii noastre. Ne întrebăm cu Biserica : „Cel neîncăput nicăeri, cum s'a încăput în pânțece ? Cel ce este în sânurile Tatălui, cum în brațe de maică este ? Cu adevărat, precum a știut, precum a voit și precum bine a tocmit : Că fără de trup fiind s'a întrupat de bună voie. Și s'a făcut, Cel ce era, ce nu a fost, pentru noi și nelipsind de fire s'a împărtășit amestecării noastre. Indoit s'a născut Hristos : lumea de sus voind s'o împlinească“ (din Cărțile de Slujbă).

Iubiților,

Prin Întruparea Domnului, am devenit fii adoptivi ai Tatălui Celui din ceruri și toți suntem una întru Hristos Iisus, Domnul nostru. Așa fiind, mântuirea nu poate să fie numai a fiecăruia în parte ci a tuturor, adică laolaltă. Cum poți să fii liniștit în cugetul tău, când știi că fratele tău este în mare surință și se sbate în amare neajunsuri ? Cum am putea spune că avem pe Dumnezeu Tată, când ne arătăm nepăsători față de frații noștri, pe care El îi iubește iar noi îi urim ? Cum am pu-

tea să pretindem că recunoaștem de frați ai noștri pe cei de care nevoile lor și ale noastre ne leagă atât de strâns, iar noi îi disprețuim? Nu trebuie să dați uitării că iubirea de Dumnezeu cere și iubirea de aproapele, iubirea de oameni. Credinciosul încetează să mai fie un ins oarecare, cu interese sau situații deosebite de ale altora. El nu se cade să aibă în vedere decât interesele fraților săi, deci interesul general. Nu este un individ, un singuratec, înarmat împotriva tuturor. El este un frate. O bunăvoință sinceră și adevărată îi pune la inimă cauza altuia. Se știe de altfel că individul singuratec pierde astăzi din ce în ce mai mult în ochii științei. Suntem strânși și solidari unii cu alții atât trupește cât și sufletește. Simțirea cu adevărat creștinească cimentează legăturile dintre semenii noștri. Credinciosul nu poate fi lup pentru om. Este un frate care are nevoie de fratele său. Domnul Hristos a venit să slujească lumii și nu lumea Lui. Dacă așa stau lucrurile, unde mai pot sta alături: egoismele de tot felul, lăcomia, nedreptatea și tot ceea ce ne desparte unul de altul? După învățătura Domnului Iisus Hristos, trebuie să luptăm necurmat cu păcatul, fie că este egoism, mândrie deșartă, necurăția, exploatarea fratelui de către frate, fie că ia chiar masca războiului.

Mântuirea adusă în lume de Domnul nostru Iisus Hristos nu este numai o mântuire cerească, ci este și pământească și adevărata mântuire începe de aici de pe pământ, și numai în frățietate cu semenii noștri. De aceea trebuie să ne înfrățim în muncă și să ne iubim unul pe altul precum și Hristos ne-a iubit pe noi. Adevărata dreptate intimă, personală, să domnească în noi și cei din jurul nostru. Atunci nu vor mai fi ciocniri între noi oamenii. Nu vor mai fi nedreptăți naționale sau internaționale. Popoarele nu vor mai fi robite unele de către altele. Nu vor mai fi persecutați și exploatați. Un cer nou și un pământ nou vor aduce fericirea pe acest pământ pentru toți oamenii.

Iubiților,

Această fericire pe pământ nu va fi cu putință, atâta vreme cât nu va fi pace între toți oamenii și toate popoarele. „Pe pământ pace, între oameni bunăvoire“. Acesta este graiul Crăciunului nostru. Să vă aduceți aminte de toate îndemnurile pe care noi vi le-am dat necurmat, spre a lupta cu devotament pentru apărarea păcii în lume. Vă dați bine seama cât de primejduită este această pace din partea celor ce caută fericirea lor în nenorocirea altora. Mare și nesăbuită este pofta de bani și de căș-

tig urît a acelor negustori de vieți, care se închină la vițelul de aur și sunt gata de cele mai mari fărădelegi, care s'au văzut vreodată în lume. Ei vor să pună stăpânire peste toți oamenii, să-i înrobească și să-i exploateze până la sânge, ca numai ei să aibă toate îndestulările. Pacea trebuie apărată cu prețul vieții noastre. Știți ce poate însemna un nou măcel? Un nou război cu armele ucigătoare descoperite acum amenință pe oricare om, pe oricare femeie, pe orice copil. El înseamnă o totală ruină pentru întreaga omenire. Iată pentru ce, la Nașterea Domnului Păcii noi vă chemăm la luptă neostoită pentru menținerea păcii în lume. Acesta este pentru noi un testament dumnezeesc și el trebuie împlinit întocmai, pentru binele și fericirea tuturor. Biserica noastră, prin înseși rosturile ei pământești este prietena și apărătoarea păcii. Ea dă tot neprecupețitul ei sprijin mișcării uriașe ce s'a pornit azi în lume pentru apărarea păcii. Să ne rugăm și să luptăm pentru apărarea păcii, după cuvântul care zice: „Feriți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema“. Să ne rugăm pentru pacea a toată lumea, s'o chemăm peste țarinile și holdele noastre, peste dealurile și câmpiile mănoase, peste fabrici și peste uzine. Să rugăm pe Domnul nostru Iisus Hristos, care a venit acum trupește printre noi, ca să ne scutească pe noi de atâtea lacrimi și inimi nemângâiate, de povara durerilor și prisosul de suferințe ale unui nou război. Să nu mai fim împodobitori de morminte, iar cerul să nu mai privească la acea nebunie și la acea blasfemie a miilor și milioanele de cadavre omenești, frații noștri. Consiliul Mondial al Păcii a chemat acum la o întrunire, cum n'a mai fost alta pe lume până acum, pe toate popoarele iubitoare de pace. Despre toate aceste strădanii, care vor izbuti în cele din urmă, ați auzit cu toții. Noi și credincioșii nu putem fi în afară de acest zbucium, de acest freamăt al popoarelor care luptă pentru pace. Cu toții, cei sinceri și adevărați prieteni ai păcii și cu toate victimele războiului cerem ca pacea să fi întronată. Noi credem în biruința ei, căci mai mare este numărul celor ce luptă pentru ea decât al celor ce ațără la un nou război. Biserica fiind Trupul lui Hristos, este pe deplin conștientă de răspunderile obștești. Hristos, Domnul nostru, plânge cu lacrimi de sânge, când vede nesfârșitul șir de ciocniri sângeroase care pustiesc acum lumea. Când pe pământ va fi pace și între oameni bunăvoire, omenirea va trăi acea epocă de aur, fără egoism, fără ură și fiecare își va afla bucuria lui în bucuria altuia. Atunci fericirea pământească ne va asigura și pe cea cerească.

Iubiților,

Orice acțiune, precum orice lucrare, pentru a fi cu temei și spor, trebuie să se înlănțuiască cu realitatea. Luptăm pentru întronarea păcii în lume, dacă ne îndeplinim cu deplinătatea răspunderilor pe care le avem, toate îndatoririle cetățenești, aduse de marile transformări ale vieții. Dacă ne facem munca, cu toată tragerea de inimă și cu dragoste, vom aduce contribuție adevărată la îndeplinirea *Planului de Stat*, de care depinde binele și fericirea tuturor, și așa luptăm pentru apărarea păcii. Să dovedim prin practica lucrului bun, că suntem hotărâți a pune capăt tuturor nedreptăților și *mizeriilor care rod trupul societății*. Să facem ca să izbândească pacea, dreptatea, iubirea, adevărul și sfințenia. Noi, creștinii, trebuie să recunoaștem că spiritul de frățietate omenească este prea puțin în practica vieții noastre. Ucenicul lui Hristos își are, ce-i dreptul, sufletul înspre zarea cerului, spre Dumnezeu, dar nu trece cu vederea zarea pământescă și cea omenească. Să vă aduceți aminte că Domnul Iisus Hristos a propovăduit o viață nouă, dar n'a nesocotit condițiile acestei vieți noi. Pentru smochinul neroditor, ne spune că trebuie îmbunătățit terenul, trebuie udat, irigat.

Iubiților,

Domnul nostru Iisus Hristos este pentru noi izvorul vieții celei adevărate și chipul neșters al desăvârșirii. În sfânta Lui copilărie, a fost supus și ascultător. Tot așa se cade ca și noi să fim supuși și ascultători față de conducerea Statului și împlinitori ai tuturor obligațiilor și măsurilor care se iau pentru binele și fericirea obștească. Să nu pierdem din vedere nicio dată interesul obștesc. Să nu uităm că suntem zidiți prin Iisus Hristos spre a face faptele cele bune. Să păstrăm unirea duhului prin legătura păcii (Efes. IV, 3). Să lepădăm chipul viețuirii celei de până acum al omului celui vechi (ibidem 22). Să nu se îngrijească fiecare numai de ale sale, ci fiecare să poarte grijă și de ale altuia (Filip. III, 1). Cuvântul lui Hristos să se sălășluiască din belșug în voi, cu toată înțelepciunea (Colos III, 16).

Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu voi cu toți. Amin.

EPISCOP

† A N T I M

† CHESARIE

DIN MILA LUI DUMNEZEU EPISCOP AL EPARHIEI
DUNĂREA DE JOS

*Intregului cler și tuturor credincioșilor din Eparhie: Har, Milă și
Pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul Nostru Iisus Hristos,
iar dela smerenia Noastră arhierescă binecuvântare.*

„Pe pământ pace și între oameni
bunăvoințe” (Luca II, 14).

Iubiții mei fii duhovnicești,

Cântarea aceasta răsună astăzi cu însuflețire în toate bisericile noastre și umple de multă bucurie sufletele iubitoare de Hristos. Ea este o bucurie duhovnicească plină de nădejdea purtării de grijă a lui Dumnezeu, ce ni se împărtășește fiecăruia pe măsura vredniciei cu care am așteptat acest praznic prea slăvit.

Căci Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos e zi de sărbătoare, prilej de veselie și belșug de învățăminte mântuitoare. În această zi Dumnezeu se întrupează și se sălășluște între noi. Dumnezeu se înfrățeste cu oamenii. Dumnezeu coboară din cer pe pământ și se face una cu noi. În persoana Domnului Iisus Hristos, Dumnezeu se unește cu oamenii și oamenii cu Dumnezeu. Dumnezeu se face om, iar omul se face fiu al lui Dumnezeu și una cu El „pentru că toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Rom. VIII, 16) iar „cel ce se lipește de Domnul, un duh este cu El” (I Cor. VI, 17).

Iubiților fii și fiice întru dragostea Domnului nostru
Iisus Hristos,

Toată istorisirea sfântă a praznicului de astăzi poartă pecetea Duhului Sfânt. Graiuri dumnezeiești am auzit noi astăzi, de

aceea cuvintele Sfintei Evanghelii și dumnezeieștile slujbe ale Bisericii picură în auzul nostru învățături mântuitoare, care potolesc setea sufletului nostru și ne fac ca, asemenea magilor și păstorilor, să îngenunchem lângă icoana Nașterii Domnului și să-i aducem slavoslovie și mulțămire pentru Darul pe care l-a adus lumii.

Iisus Hristos se naște ca să răscumpere omenirea din robia păcatului strămoșesc, iar Nașterea Sa e Darul pe care Dumnezeu l-a dat lumii întru dragostea Sa. Căci: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s'a arătat prin aceea că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El”. (I Ioan IV, 9).

Aceasta este dovada cea mai puternică și nădejdea noastră. Precum un părinte își iubește fiii săi, așa ne iubește Dumnezeu. Iar dragostea Sa Și-o arată față de noi într'un chip deosebit: El ne trimite pe însuși Fiul Său, ca să ne arate drumul cel bun al vieții, care duce la fericire.

Știut vă este tuturor, binecredincioșilor mei fii, că Domnul nostru Iisus Hristos, venind pe pământ a dat omenirii îndrumări pentru o viață nouă, viața duhovnicească. Această viață începe și se dezvoltă în viața pământească, desăvârșirea ei însă se înfăptuește pe deplin în viața viitoare, unde va trebui să avem cu noi cât mai multe mărturii de fapte bune. Este aici ceva asemănător cu munca plugarilor noștri, care au semănat grâul în toamna aceasta. Secerișul însă, care va rasplăti ostemelele lor va fi tocmai în vara viitoare, când acel seceriș va depinde în cea mai mare măsură de felul cum s'au făcut lucrările de însămânțare și de munca lor. Tot așa e și în viața duhovnicească. Cea dintâi condiție a vieții celei noi a fost vestită lumii întregi în noaptea cea sfântă, când îngerii au cântat: „pe pământ pace și între oameni bunăvoie” (Lc. II, 14). Vestind pacea, îngerii au arătat atunci că Mântuitorul Iisus Hristos este mai înainte de toate Pace: pacea între oameni și Dumnezeu, pacea între noi oamenii și pacea între popoare. Această pace trebuie propovăduită mai departe de către noi oamenii, pentru ca împărăția păcii să se întindă peste tot pământul și toate popoarele să se bucure de roadele ei.

Ca unii care credem că pacea va ajunge odată să fie stăpână după dreptate pe acest pământ, vedem cu mulțămire cum această dorință de pace se arată biruitoare pretutindenea. Pentru că în vreme ce câțiva bogătași americani și englezi setoși de câștiguri nedrepte, cu slugile lor, pregătesc războaie și planuri de cotropire, majoritatea sdrobitoare a omenirii întregi este pentru

pace și colaborare între popoare. Așa că toate acele uneltiri criminale ale imperialiștilor, asemenea uneltirilor lui Irod, sunt de jucate chiar în țările lor de către oameni conștienți, cinstiți și harnici, care știu că progresul omenirii se realizează prin pace și prin muncă cinstită, iar nicidecum prin războaie de agresiune, care de când lumea n'au adus decât nenorociri.

Că pacea va fi atotbiruitoare în lume ne-o dovedește sfânta Naștere a Domnului Iisus Hristos, care deși prunc fără apărare și sărac, în fața unui rege nebun și sângeros ca Irod, totuși prin purtarea de grije a lui Dumnezeu și bunăvoința câtorva oameni a putut să scape de sabia care îl urmărea cu înverșunare.

Iubiților,

Sărbătorile Nașterii Domnului sunt așezate la sfârșitul anului și pe lângă bucuria sufletească ce ne-o aduc, ele ne prilejuiesc și o aducere aminte de înfăptuirile cele mai însemnate pentru țara noastră în cursul acestui an.

Ne este bine cunoscut avântul oamenilor muncii dela orașe și dela sate pentru îndeplinirea la termen a sarcinilor care le revin, în cadrul celui de al doilea an al Planului Cincinal.

Datorită condițiilor favorabile care s'au creiat în patria noastră, de regimul nostru de democrație populară, anul acesta au intrat în funcțiune numeroase fabrici și uzine de tot felul în care se lucrează cu multă râvnă pentru o producție tot mai mare, mai bună și ieftină, la îndemâna tuturor. S'au ridicat din nou și s'au reparat clădiri de folos obștesc ca: spitale, școli, biserici, cămine culturale etc. S'au reparat drumuri și poduri. Multe sate au fost electrificate, iar numărul gospodăriilor colective au trecut de 1795 până acum, dela înființarea lor.

De asemenea socotim ca o mare biruință faptul că interesul pentru cultură a crescut foarte mult. Numărul neștiutorilor de carte a scăzut aproape de dispariție, pe când numărul celor care urmează la diferite școli ale Statului e mai mare decât oricând.

În satele noastre au pătruns ziarele, radio-ul, cinematograful și biblioteca.

Tot ca o înfăptuire, și anume una dintre cele mai importante considerăm noua Constituție, al cărei proiect a fost primit și discutat cu multă însuflețire de întregul popor muncitor. Constituția este legea de temelie a Statului nostru. Ea consfințește drepturile și datoriile noastre cetățenești. Pentru principiile ei largi și sănătoase, cu un adevărat spirit democrat, această Constituție a fost numită pe drept cuvânt „Constituția păcii”.

La 30 Noembrie anul acesta a avut loc în toată țara alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională. Cu acel prilej au fost aleși, prin votul nostru al tuturor oamenilor de bine, cei mai buni fii ai poporului nostru în frunte cu cel mai iubit fiu al lui: Gheorghe Gheorghiu-Dej. Astfel în marele așezământ de conducere a treburilor obștești, în Marea Adunare Națională, au intrat reprezentanții care au dovedit prin activitatea lor că vor purta cu vrednicie sarcina ce li s'a încredințat. Între aceștia sunt țărani colectivști, muncitori fruntași în producție, inovatori, stahanoviști, tehnicieni, artiști, scriitori, oameni de știință și de cultură etc., din toate ramurile de activitate.

Un mare răsunet îl are și astăzi Congresul național pentru apărarea păcii din Republica Populară Română, care s'a ținut la București între 5 și 7 Decembrie, cu delegați din toată țara.

Prin expunerile și prin rapoartele care s'au prezentat atunci, s'a arătat cât de nobile și de sfinte sunt preocupările poporului nostru și cât de mare este interesul cu care țara noastră, alături de toți oamenii cinstiți din lume, avea să întâmpine o altă manifestație pentru pace, de proporții uriașe, anume Marele Congres al popoarelor, care s'a ținut la Viena, la o săptămână după congresul dela București.

Toate aceste manifestații au o importanță deosebită pentru poporul și viața noastră, pentru că ele măresc încrederea în forțele noastre, vestejesc spiritul războinic al lagărului imperialist și fac ca spiritul păcii, al iubirii și al colaborării între popoare să fie atotbiruitor, fac ca pe pământ să fie pace și între oameni bunăvoire.

Deci, după cum vedeți, iubiților, lucrările acestor congrese au arătat încăodată că pacea și colaborarea între popoare trebuie să călăuzească toate inimile oamenilor. Astfel că, ceea ce au spus îngerii în noaptea cea sfântă „pe pământ pace și între oameni bunăvoire“, este valabil totdeauna în lume pentru progresul și fericirea oamenilor.

De aceea și noi vă sfătuim să trăiți în pace și bunăvoire, mulțămind lui Dumnezeu, care a adus acest dar în lume. Darul acesta însă nu trebuie să-l rețineți numai pentru voi, ci și voi, la rândul vostru, să-l dăruiți semenilor voștri pentru ca darul lui Dumnezeu în lume să se înmulțească și să prisosească.

Pacea și bunăvoirea să fie adusă de fiecare dintre noi, căci Patria noastră scumpă are nevoie de pace și bunăvoire, pentru ca să ne ofere tuturor fiilor săi o viață cât mai îmbelșugată. Cei câțiva ani dela eliberarea noastră ne-au dovedit în deajuns

cât de mult se poate înfăptui când pacea și dragostea pentru folosul obștesc hrănesc sufletele noastre.

Vă rugăm dar, și vă îndemnăm părintește, să nu conțeniți a ruga pe Dumnezeu „pentru pacea a toată lumea“ și „pentru vremuri pașnice“ pentru noi și pentru țara noastră.

Să nu conțeniți a face binele și a spori voia bună între oameni, pentrucă „cine face binele, acela-i dela Dumnezeu“ (3 Ioan I, 11).

Sprijiți pe conducătorii voștri, ca unii care priveghează pentru buna stare a noastră a tuturor și au fost aleși după vrednicie de către noi toți.

Iubiți Biserica și păstrați credința sfântă curată, așa cum ați primit-o dela părinți și veți avea totdeauna voie bună și bucurie la sărbătorile creștinești; veți avea spor în tot lucrul bun.

Darul Domnului Nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărțășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Tuturor vă dorim sănătate, pace și voie bună.

Al vostru, către Domnul, de tot binele rugător.

CHESARIE

Episcopul Dunării de Jos

ÎNDRUMĂRI PASTORALE SCHIȚE ȘI PREDICI

MEDITAȚIE DE ANUL NOU

O nouă cifră s'a adaus la șirul anilor scurși. O nouă verigă la ne-sfârșitul lanț al vremii. Și dacă ne gândim că anii sunt alcătuiți din luni, lunile din săptămâni, săptămânile din zile, zilele din minute și minutele din secunde, noi ne putem da seama mai ușor cât este timpul de lung dar și cât este de scurt, după cum noi îl privim dinlăuntru în afară sau din afară înlăuntru. Toți anii cari au fost au pregătit anul care începe azi. Iar noi ne bucurăm azi de rodul nenumăratelor strădanii ale trecutului. Căci trecutul este temeliea prezentului și viitorului.

Azi crește ca o floare din „ieri“, acum din atunci și „măine“ din azi.

De obicei, la sfârșitul unui an, noi facem o mică socoteală, ca să vedem câte pierderi și câștiguri am avut. Mai întâi ne gândim la oamenii care s'au dus dintre noi, în lumea dreptilor și cari par'că defilează prin fața noastră, după vrednicie, ca la paradă.

Umbrele lor par a ne șopti: noi ne-am făcut văleatul, acum e rândul vostru să dovediți ce sunteți în stare. Firește, golurile cășunate de moarte trebuie să fie umplute de cei ce sunt în viață. Un timp noi ne-am ținut deoparte. Am privit lupta altora de departe, nu am luat parte la ea și n'am intrat în linia de foc. Și vieața ni-era dulce pentrucă ea era fără răspunderi. Dar iată, într'o zi ne vine și nouă rândul. Din acea zi încep și răspunderile noastre pentru fiecare clipă trăită. Fiecare om are timpul lui, de cheltuirea căruia numai el răspunde – ceea ce este un lucru nespus de important. Și aceasta, pentrucă fiecare om trebuie să fie folositor altora cu timpul pe care el singur este stăpân, nu numai sieși. Deci timpul meu este, în acelaș timp, timpul tuturor oamenilor, pentru care pricină eu nu

pot face cu el ceea ce mi place, ci ceea ce sunt dator să fac pentru mine și pentru alții.

Eu nu am dreptul „să omor timpul“ cum obișnuim uneori a spune, fără să ne dăm seama că ne acuzăm de o mare și neiertată greșală.

Ce este așa dar un an nou? Un șir de împrejurări și prilejuri de a munci pentru noi și pentru cei ce vin după noi.

Noi trăim ca să trăiască și alții - adică noi avem datoria de a ne dăruia viața altora. Trăim cu adevărat numai dacă trăim și pentru alții. Și pentru a putea trăi și pentru alții avem datoria să ne îmbogățim și să ne îmbunătățim viața noastră lăuntrică - spre a o face rodnică pentru cât mai mulți oameni. Scopul vieții nu este starea pe loc și resemnarea, ci lupta și avântul creator. Noi trebuie să dăruim și să sporim altora ceea ce alții ne-au dăruit nouă. Aceasta este o datorie de onoare. Omul trebuie să se asemene cu cristalul care răsfrânge lumina soarelui, nu cu cărbunele care o ține pentru sine.

De aci datoria noastră, pentru că nici o pagină a vieții noastre să nu rămână nescrisă de trudele și jertfele noastre zilnice pentru toți.

Trebue să purtăm de grije statornic vieții noastre. Să nu facem din ea ceea ce a făcut un arhitect ciudat: o casă în care el însuși n'a cutezat să doarmă o singură zi după ce o construisese; nici ceea ce a făcut altul - acoperind pereții cu plăci de aur, fără să ia în seamă că pereții casei sunt putrezi de igrasie. Viața noastră trebuie să fie zidită pe temelii de stâncă a adevărului, ca să poată sta neclintită împotriva furtunilor și a puhoaielor. Temeliile vieții trebuie să fie tari și de nesdruncinat. Atunci viața noastră va fi ferită de descumpănire și de descompunere. Când se prăbușește o viață de om din pricina temeliiilor ei slabe, cu ea se prăbușește un cer, o veșnicie, un suflet nemuritor. „Și ce va da omul în schimb pentru sufletul său?“.

De aceea noi trebuie să preîntâmpinăm orice catastrofă în viața unui om, dacă într'adevăr noi credem în Dumnezeu, în suflet și în veșnicie. Viața nu este un castel zidit în nori, ci ea trebuie să fie o cetate așezată pe munte. De aceea noi suntem datori să dăm fără preget lupta împotriva păcatului care o poate năruia. În lupta cu păcatul nu trebuie să intervină niciun armistițiu. Această luptă este cea mai legitimă dintre toate. Este vorba de apărarea însăși a destinului nostru veșnic.

Dar să ne întoarcem la socoteala cu care vrem să încheiem și noi anul. Să facem adică o mică balanță a vieții noastre, ca să vedem dacă și pentru noi anumite clipe au avut prețul unei veșnicii sau ele n'au făcut altceva decât să ne jefuiască de ea, și în ce măsură apoi ele au fost închinate lui Dumnezeu și sufletului omenesc, insetat de mântuire, sau numai unor zădărnicii și nimicuri pierzătoare de suflet.

Cât de mult avem să mulțumim lui Dumnezeu, fiecare dintre noi, pentru atâtea binecuvântări, ocrotiri și răsplătiri, cu care ne-a dăruit bunătatea Sa și chiar pentru suferințele și durerile noastre uneori atât de grele.

Un an întreg, dumnezeiasca Sa Evanghelie ne-a călăuzit prin Biserica milostivă, cu slujbele și binecuvântările ei sfințitoare. Este drept că noi am cerut mult și am mulțumit puțin.

Pomelnicul dorințelor noastre a fost aproape nesfârșit. Dar recunoștința noastră de o pușinătate cu adevărat întristătoare.

Mulți dintre noi incheie anul cu mâhniri și ocări, alții îl încep prin păcate. Ce este însă anul de vină? Singura vină o are numai omul care l-a străbătut. Și ce vină are iarăși anul care vine, dacă noi nu suntem mai buni decât am fost?

Pe ceasul lui Dumnezeu însă nu sunt decât zile senine. Să nu privim la ceasornicul nostru omenesc, care ușor ne poate înșela, ci la ceasul care umblă după soarele Dumnezeirii, care își răsfrânge lumina lui odihnitoare și alinătoare în clipele vieții noastre cernite și să roșim și noi împreună cu Psalmistul: „laudă suflete al meu pre Domnul și nu uita toate răsplătirile Lui“.

Anul care s'a stins trebuie încheiat cu pocăința unei inimi înfrântă și smerite.

Care dintre noi nu-și dă seama, în această clipă, că viața noastră ar fi putut fi mai bună decât a fost? Să nu năpăstuim, deci, anul care a fost și să ne amețim de tăutură întâmpinând pe cel ce începe, ci să coborâm în taina cugetului nostru, să ne facem o aspră cercetare de sine, să numărăm rănilile morale, primite și nevindecate încă, cari deși neștiute de oameni, sunt știute lui Dumnezeu și nouă înșine.

Cărui doctor le vom arăta ca să le lecuiască? Numai lui Iisus Hristos care „ridică păcatele lumii“.

Locul nostru în această zi se cade să fie pe Golgota, lângă Crucea lui Iisus.

Aci se vindecă toate rănilile vechi - aci ne putem liniști. Altfel, pășim dintr'un an în altul nelimpăcați și nemângăiați în inima noastră, pentru că în buimăceala petrecerii am uitat să poftim ca oaspe pe cel mai bun prieten al nostru pe Iisus Hristos - „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi da odihnă inimilor voastre“. Cel ce-și ispitaște cugetul și și-l spală cu lacrimi de pocăință nu poate să rostească nici un alt cuvânt decât al Psalmistului: „Binecuvîntează suflete al meu pre Domnul, pre Cel ce curățește toate fărădelegile tale, pre Cel ce vindecă toate boalele tale, pre Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta, pre Cel ce te încununează cu milă și cu îndurare, pre Cel ce umple de bunătate pofta ta, pre Cel ce înnoiește ca ale vulturului tinerețele tale“. (Ps. 103), Iată drumul împăcării

inimii tale rănite de atâtea dureri și păcate și al primenirii greșitului tău suflet chinuit de crude păreri de rău.

Deci psalmi de laudă și mulțumire adusă Lui, pentru binefacerile cu care ne-a dăruit cu atâtea îndurare.

Și psalmi de pocăință pentru cugetul nostru vinovat de atâtea uitări, scăderi și căderi morale.

Sute de mii de vieți de bătrâni, tineri și copii, de părinți, mame, frați și surori cad în uraganul de foc al războiului în atâtea părți ale pământului, pe care îl sângerează bogătanii dela soare apune cărora le place să se socotească creștini și mai omenoși decât toți.

Lumea este amenințată de acești oameni fără suflet și fără Dumnezeu, să se prefacă într'un cimitir uriaș și el pârjolit de foc.

Dar nu! Aceasta nu trebuie să se întâmple, pentru că „mila Domnului este din veac și până în veac spre cei ce se tem de Dânsul și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc așezământul de lege al Lui și-și aduc aminte de poruncile Lui ca să le facă pre ele“. Iată o cheazășie puternică dată de Dumnezeu Insuși că ura, păcatul și moartea nu vor izbuti să innee lumea în sânge și să prefacă bunurile și podoabele ei în praf și cenușe. Dar nu numai în vreme de război, ci și în vreme de pace, viața noastră se poate stinge, în orice clipă, la suflarea rece a morții. Și cum ne-a apucat ea, se pune întrebarea: gata de drumul veșniciei, sau încurcați și împrilostiți în toate fărădelegile lumii, fiecare am socotit viața a noastră pentru totdeauna ?

Se povestește despre un om că plimbându-se pe țărmul mării a găsit o cutioară puțin acoperită cu nisip. A ridicat-o, a deschis-o și a aflat în ea multe pietricele albe, roșii, galbene, verzi și albastre. S'a uitat la ele uimit, că razele soarelui le făceau să strălucească atât de frumos și ca să se distreze a început să arunce cu ele în pescărușii care sburau deasupra valurilor mării. I-a mai rămas o singură pietricică. A dus-o acasă și a arătat-o unui giuvaerghi. Acesta i-a spus că este o piatră foarte prețioasă. Atunci fericitul stăpân al pietrei și totuși, din vina lui, atât de nenorocitul descoperitor al ei, a început să plângă cu amar.

Avusese un pumn de asemenea pietre de preț și le asvârlise, ca un nepricepător, în mare. Iată acum tâlcul acestei povestiri: Marea este timpul, la țărmul căruia noi stăm. Omul care a găsit cutiuța ești tu. Pietrele scumpe aruncate pentru totdeauna în apă sunt anii trecuți ai vieții tale. Singura piatră care ți-a mai rămas și pe care acum ești deplin stăpân este anul, care începe azi. Nimeni pe lume nu știe, dacă îți va fi hărăzit altul, cum nimeni nu le-a putut spune nici celor ce, anul trecut, petreceau împreună cu noi, plini de sănătate și voieșie, la aceeași masă, iar azi nouă nu ne-a mai rămas decât amintirea lor duiosă, înlăcrămată.

Deci ia aminte, frate, că anul care vine și deschide azi drumul înaintea pașilor vieții tale este o piatră de o neprețuită valoare, pe care într'o zi tu n'o vei mai avea, orice-ai încerca și orice-ai face.

Vino cu toată mulțimea răutăților tale, cu toate bubele și ranele tale, dar și cu toată credința, voința și suspinurile inimii tale pocăite la Iisus Hristos, în Biserica Lui cea Sfântă. Adu-ți prinosul tău de jertfă, cum și-a dăruit și El cu atâta smereie, Prunc fiind, cele dintâi picături de sânge la tăerea împrejur, pe care o prăznuim astăzi, pargă de arvună curată a scumpului Său sânge pe care și L-a dăruit mai târziu tot, pe Cruce, pentru noi și rostește împreună cu Marele Vasilie, a cărui pomenire așisderea o facem azi cu cinste, slujind, după regulă, însăși dumnezeiasca Liturghie întocmită de el: „Stăpâne Hristoase, Impăratul veacurilor și Făcătorul tuturor, mulțumesc Ție de toate bunătățile câte mi-ai dat, păzește-mă sub acoperământul Tău și intru umbra aripilor Tale, și dăruiește-mi până la suflarea cea mai de pe urmă, în cuget curat, cu vrednicie să mă împărtășesc cu sfințele, prea curatele și de viață făcătoarele Tale Taine, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. Că Tu ești pâinea vieții, izvorul sfințirii și dătătorul bunătăților. Dăruiește-ne, Doamne, adâncă și stătătoare pace! Pre cei buni intru bunătate îi păzește, iar pre cei răi, buni îi fă cu bună-tatea Ta. Văduvelor le ajută, pe săraci îi apără, pre robi îi izbăvește, pre cei bolnavi îi tămăduiește.

„Căci Tu ești, Doamne, ajutorul celor fără de ajutor, nădejdea celor fără de nădejde, celor inviforați mântuitor, celor bolnavi doftor. Izbăvește toate țările, orașele, satele de foamete, de ciură, de cutremur, de potop, de foc, de sabie și de războiul cel dintre noi. Și ne dă nouă, cu lacrimi de pocăință și de mărturisire, ca să Te laudăm și să Te slăvim în toate zilele vieții noastre. Amin!“

Părintele GRIGORE

CUVANT DE ZIUA SF. PROOROC IOAN.

„Glasul celui ce strigă în pustie, gălăși
calea Domnului, netede făceți cărările Lui.
Și toată făptura va vedea mântuirea lui
Dumnezeu“.

(Luca III. 4-6).

A doua zi după *Botezul Domnului*, s'a orânduit de Sfinții Părinți să prăznuim pe slăvitul prooroc înainte Mergătorul și Botezătorul Ioan.

În această zi, când credincioșii Bisericii noastre, în evlavioasa lor năzuință, cântă: „Glasul Domnului peste ape strigă, grăind: Veniți de luați Duhul înțelep-

ciunii, Duhul înțelegerii, Duhul temerii de Dumnezeu, al lui Hristos, Celui ce s'a arătat", — noi, fiii Bisericii, ne amintim de „adevăratul prieten al Mirelui — Hristos", de cel „mai presus decât proorocii și mai mare decât toți cei născuți din femei; căci pre carele toți proorocii și legea L-au propovăduit, pre Hristos cu trupul L-a văzut, pre Carele și botezându-L s'a arătat mai mărit decât toți": — ne aducem aminte de acela care este „mai mult decât prooroc" (Luca VII,26) de Ingerul Domnului, înainte Mergătorul Ioan.

Se cuvine dar, în această zi, să amintim de *învățătura și lucrarea Sfântului Ioan în pregătirea venirii Domnului*, precum și de *adânca și s'ăvîta lui mărturisire despre Mie'u — Hristos*, Care a ridicat păcatele lumii. Mai întâi însă, vom arăta grija Proniei divine pentru omenire, iar la sfârșit vom înălța rugăciune smerită către Prietenul Domnului, spre a ne mijloci pace sufletelor noastre, pace cu semenii noștri, pace întregii omeniri.

I

„Precum când răsare soarele celor ce sunt întru întunec, mai înainte se arată raza, care dă știre tuturor celor ce așteaptă venirea soarelui..., așa și Sfântul Ioan Proorocul, ca o rază prea luminoasă a strălucit dintru maică stearpă și s'a arătat atunci celor ce erau în întunericul păcatelor. Ca un luceafăr înaintea Dreptului Soare — Hristos, a alergat martor pocăinței... netezind cărările, îndreptând pe cele strâmbe, tăind pe cele colțuroase... pentru ca toată făptura să vadă mântuirea lui Dumnezeu“.

În dorința aflării Adevărului, Binelui și Dreptății, omenirea, dealungul istoriei, își croiește multe căi prin strădaniile neconținute.

Se silește omenirea cea istorică să ajungă la limanul cel lin al Înțelepciunii, al Înțelegerii, al Dreptății și al Păcii.

Deaceia zice Domnul prin gura lui Isaia proorocul: „căile Mele nu sunt ca ale voastre, cum de altfel nici gândurile Mele nu sunt ca ale voastre; ca cerul dela pământ, așa și căile Mele sunt mai presus de ale voastre" (Isaia LX, 8—9).

Intrucât, însă, toate căile istoriei duc sau pregătesc „D'întreă oremii", — trepte, momente când omenirea urcă mai sus, mai aproape de Adevărul Vieții, *treaptă* de unde poate „auzi" și „vedea" mai bine, Viața — Stăpânul lumii, în nemărginita Sa iubire față de făptura mâinilor Sale, orânduiește, în timp, *ozment a'east, criteriul de viață* care înlesnesc omenirii a se oglindi în Bine și în Adevăr și determină pocăința. Acești oameni aleși amintesc omenirii de rostul cel adevărat al existenței, pe care omul sau popoarele, în învălmășala „grijilor și dulceturilor lumii acesteia" îl uită, îl pierd sau îl substituie.

Acești „oameni aleși" sunt ca roua cerului peste omenirea „flămândă și însetată" de Adevăr, Bine, Frumos, Dreptate, Iubire și Pace. Ei vorbesc omenirii *din și prin* Duhul Adevărului, „Carele este pretulindenea și toate le

plinește". Și dacă omenirea „aude", atunci își îndreaptă cărările, își netezește cărările... își îndreaptă privirile spre Calea cea adevărată a Vieții.

Astfel sunt profeții, adânc cugetătorii și clarvăzătorii tuturor veacurilor.

În imediata apropiere a primei „Pliniri a vremii", Tatăl vieții înseamnă printre „aleși Săi" pe Ioan, fiul Preotului Zaharia și al Elisabetei, ruda Domnului Isus Hristos, după trup.

„Elizabeta, femeia ta—anunță Ingerul Gavriil nașterea celui ales — îți va naște un fiu și-i vei pune numele Ioan. Acela-ți va fi bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui, căci va fi mare înaintea Domnului... se va umplea de Duhul Sfânt chiar din pântecele maicii sale. Va întoarce mulți din fiii lui Israel către Domnul și va merge înaintea Lui cu spiritul și virtutea lui Ilie, ca să întoarcă inima părinților spre fiii lor și pe cei nesculători la înțelepciunea dreptăților și să pregătească Domnului un popor desăvârșit" (Luca 1, 15—17).

Biserica îl preamărește: „Sfântul lumii înainte merge, Raza Soarelui Dreptății vestește venirea Lui, spre înapoierea tuturor".

Ca o confirmare a cuvintelor Ingerului, și preotul Zaharia, plin de Duhul Sfânt, proorocește, zicând: „Și tu, Pruncule, te vei chema prooroc al Celui de Sus, căci vei merge înaintea feții Domnului, ca să-l gătești calea și ca să dai poporului Său cunoștința mântuirii pentru jertarea păcatelor lui, prin bunătatea milei Domnului nostru, pentru care, Răsăritul Cel de Sus ne-a cercetat pe noi, ca să lumineze pe cei ce ședea în întuneric și în umbra morții și să îndrepteze picioarele noastre pe calea păcii" (Luca 1, 76—79).

Dar Sfântul Ioan însuși mărturisea despre sine, când Iudeii au trimis din Ierusalim preoți și leviți să-l întrebe: „cine ești tu?"

„El a mărturisit și nu a tăgăduit... că nu sunt eu Hristosul. *Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: gătiți calea Domnului, precum a spus Isaia proorocul*" (Ioan 1,19—23).

În adevăr, El era glasul lui Dumnezeu ce striga în „pustiul sufletesc" al lumii ce rătăcea pe căi departe de Căminul Adevărului Vieții, ce rătăcea „prin întuneric și umbra morții". El era chemat să netezească „colțurile" mândriei, pentru ca lumea să „zărească" Adevărul; el era chemat să trazeze linii de salvare peste căile „strâmbe" ale omenirii obosite; și ca să mărturisească lumii întregi pe Mielul—Hristos, care ridică păcatele lumii... și cu toți cei osteniți și împovărați să capete alinare, mângăere, luminare; ca „toată făptura să vadă mântuirea lui Dumnezeu".

II

Două sunt lucrări'e „Glasului Înainte Mergătorului": *Pocălnța* și *Mărturisirea*—Arătarea Mielului.

1. «Pocățiți-vă, căci s'a apropiat Împărăția lui Dumnezeu"—cu aceste cuvinte și-a început strigarea Sf. Ioan; dealtfel tot cu aceste cuvinte și Mântuitorul

și-a început misiunea (Mc. 1,15; Mt, IV,17). Sf. Ioan a străbătut toată latura Iordanului, propoveduind botezul pocăinții spre iertarea păcatelor“ (Luca III,5).

— „*Faceți roade vrednice de pocăință*“; (Luca III,8).

Condițiile cele mai de seamă care asigură credinciosului progresul real în viața duhovnicească sunt pocăința și credința în Evanghelie, în Vestea cea bună (Marcu 1,15).

Pocăința asigură căutarea și aflarea căii celei bune și adevărate a Vieții, căci ea dă putință să-și analizeze mai bine puterile, să-și recunoască greșelile și determină hotărîrea de a păși pe un drum nou al Vieții, luminat de Adevăr.

Din pocăință izvorăște întrebarea cea vitală: „Ce-i de făcut? „Și-l întrebau pe Proorocul pocăinței mulțimile zicând: *dar ce să facem?* Il întrebau vameșii, ostașii: „dar noi ce că facem?“ (Luca III,10,12,14). Întrebarea fircască ce rezultă din conștiința impasului, din ridicarea vălului întunecului de pe suflet; întrebarea ce rezultă din „însetarea și flămânzirea“ după Adevărul, Dreptatea și Pacea Vieții.

Și Ioan, care boteaza cu „botezul pocăinței“ îndruma pe toți spre Adevărul, Dreptatea și Pacea vieții:—„cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are merinde să facă asemenea“.

Pare că se aude Cuvântul Adevărului Vieții: „feriți-vă de lăcomie, căci nu în a prisosi cuiva este viața lui! „Se aude *admonestarea* din pildă: „Nebune!“ — admonestare adresată aceluia care își adunase în jîtnițe ca să bea, să mănânce și să se veselească, pe seama lacrimilor și suspinelor semenilor săi., Se aude *bucuria de laudă*: „flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc.,„ gol am fost și M'ați îmbrăcat“...

Dreptatea și omenia, — antipodul împilării și urii — alcătuiesc faptele vrednice de pocăință.

— „Pui de năpărcă“ (Mt. III,7) îi apostrofează el pe iudeii șovini, fanatici și mândri de neamul lor, de origina lor dela Avraam. „Căci v'am spus, că Dumnezeu și din pietrile acestea poate să ridice fii lui Avraam“ (Luca III,8).

Ceva mai mult: „ca un nou Ilie, Sf. Ioan — Inainte Mergătorul a înfruntat cu îndrăzneală sfântă pe împărații cei ce făceau fărădelege, strigându-le în fața lumii întregi nelegiuirile. De aici i-a venit moartea de mucenic pentru Adevăr.

2. „Lui Adam celui ce orbise în Eden i s'a arătat Soarele în Betleem și i-a deschis lui luminile“, cântă Biserica în ziua aceasta. Iar Sf. Ioan Botezătorul în fața acestui fenomen divin este: „*hotarul proorocirilor și începătura Apostolilor*“; este *mărturia* așteptării lumii antice și *mărturisirea* credinței lumii noi: — „Iată Mielul lui Dumnezeu Care ridică păcatele lumii“.

Prin El omenirea se orientează spre Răsăritul cel de Sus și își „îndreaptă picioarele pe calea păcii“.

Ioan, dela care și Domnul Iisus Hristos a primit botezul, aduce mărturie despre El pentru toate veacurile:

„Acesta este despre care am zis: vine după mine un Om, Care a ajuns să fie înaintea mea, pentrucă înainte de mine a fost. Și din plinătatea Lui noi-toți am primit har peste har; căci legea prin Moise s'a dat, iar harul și adevărul prin Iisus Hristos“ (Ioan 1,15,17).

Și adaugă mărturisirea:

„Cel ce m'a trimis să botez cu apă mi-a spus: peste cine vei vedea pogorindu-se Duhul și rămânând peste Dânsul, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt. Și am văzut Duhul pogorându-se din cer, ca un porumb și rămânând peste Dânsul și am mărturisit că *Acesta este Fiul lui Dumnezeu*“ (Ioan 1.32-34).

Și conchide:

„Acela se cuvine să crească, iar eu să mă micșorez“.

„*Cel ce vine de sus, deasupra tuturor este*“ (Ioan III,30-31)

Este pentru prima dată când numele lui Iisus Hristos se arată în istorie ca fiind unit cu numele de „Fiul al lui Dumnezeu“. Iar aceasta pe buzele unui prooroc smerit și neprihănit — „inger în trup“ — care nu lingusește nici pe regi, nici pe cei mari, nici pe farisei“, pe nimeni.

Și adevărată este mărturia lui!

III

„Ingere, proorocule, apostole, ostașule, Înainte Mergătorule, Botezătorule, propoveditorule al pocăinții și îndreptătorule al luminii“ — așa îl cinstește Biserica noastră.

Astăzi când prăznuim ziua Sf. Ioan, Proorocul pocăinții, al dreptății și al păcii, datori suntem să înălțăm rugăciuni:

Ca unuia ce a fost trimis „să pregătească Domnului un popor desăvârșit“;

Ca unuia ce avea chemarea „să îndrepteze picioarele lumii pe calea păcii“;

Ca unuia ce trebuia, „să gătească Domnului cale și să facă netede cărările Lui“.

Să ne rugăm împreună cu glasul Bisericii, în aceste zile când tot pământul, omenirea toată râvnește și dorește pacea și bunăvoirea între popoare:

„Cu securea rugăciunilor tale, Înainte Mergătorule, taie spinii patimilor și odraslele gândurilor celor viclene. Te roagă Milostivului Dumnezeu să dăruiască lumii pace, iar nouă mare și bogată milă“.

Preot BORIS RĂDULEANU

Parohia Chitila I

PREDICĂ LA DUMINICA XXXIII DUPĂ RUSALI*(Luca XVIII 10—14)*

I. Știm că una dintre cele mai de seamă virtuți, menite să împodobească și să valorifice viața creștină, este smerenia.

Știm deasemenea, că cel ce a dat acestei virtuți cea mai desăvârșită expresie și cea mai deplină strălucire, este Insuși Fiul lui Dumnezeu care, pentru a elibera neamul omenească de sub robia întunecului și a morții, s'a coborât până la asemănarea de rob, făcându-se om și „smerindu-se pe sine până la moartea pe cruce”. (Fil. II-8).

Prin această sublimă acțiune a Sa, El a adus în lume mântuirea și a arătat oamenilor cum trebuie să se poarte pentru a dobândi viața cea adevărată, fericită și veșnică.

Învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla, ușurare sufletelor voastre, ne spune El (Mt. XI-29).

Dar Mântuitorul nu numai că s'a arătat pe Sine ca desăvârșit model de smerenie, chiar spălând picioarele ucenicilor Săi la „Cina cea de Taină” și nu numai că a îndemnat să l-se urmeze „pilda” (Ioan. XIII-5), ci, prin cuvintele dumnezeiești Sale învățături, a lămurit, în chip minunat, marea valoare pe care o are, înaintea lui Dumnezeu, virtutea aceasta.

Un loc de seamă ocupă, în această privință, acea istorisire rostită de Domnul și înfățișată nouă azi de Sf. Evanghelist Luca, istorisire care poartă numele de „pilda vameșului și a fariseului” și asupra căreia vom îndrepta acum atențiunea noastră, vreme de câteva clipe.

II. Așa după cum auzirăm, din graiul Sfintei Evanghelii, pilda vameșului și a fariseului are următorul cuprins : „Doi oameni s'au suit în templu să se roage, unul fariseu și altul vameș .

„Fariseul stând, așa se ruga în sine : Dumnezeule, mulțumesc-Ți că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpitori, nedrepti, desfrânați, sau ca și acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig.

„Iar vameșul, departe stând, nu cuteza nici ochii să-și ridice la cer ci își bătea pieptul zicând : Dumnezeule, milostiv fi mie, păcătosului”.

Precum se vede deci, în timp ce fariseul se mândria și se lăuda cu viața și faptele sale, în timp ce el se înălța, în cugetul său, mai presus decât ceilalți oameni și exprima această autoînălțare a sa, chiar în rugăciunea pe care o adresa lui Dumnezeu, vameșul se rușina și se căia de faptele lui rele și si'uându-se, în cugetul său, mai prejos decât ceilalți oameni, implora dela Dumnezeu milă și iertare.

Iată însă că Mântuitorul arată, cu acest prilej și rezultatul pe care l-a avut rugăciunea fieceșuia dintre acești doi oameni, zicând : „Grăesc

vouă că acesta (adică vameşul), s'a întors la casa sa mai îndreptat decât acela" (adică decât fariseul).

Prin urmare, fariseul cel pretins drept, mândrindu-se şi înălţându-se mai presus decât ceilalţi oameni şi-a împovărat şi şi-a scoborit situaţia sa în faţa lui Dumnezeu, la un nivel mai scăzut decât era înainte ; pe când vameşul, smerindu-se şi solicitând milă şi iertare dela Dumnezeu, s'a uşurat de păcate şi situaţia lui, înaintea lui Dumnezeu, s'a înălţat, adică s'a îmbunătăţit.

Deaceea, Mântuitorul a încheiat istorisirea acestei pilde cu următoarea sentinţă : „Cel ce se înalţă pe sine, se va smeri ; iar cel ce se smereşte, se va înălţa”.

III. Faptul că mândria a împovărat şi a scoborit pe fariseu, în timp ce smerenia a salvat şi a înălţat pe vameş, arată, pedeparte tristele consecinţe ale mândriei ; iar pe dealtă parte, pune în lumină marea valoare a smereniei.

Astfel, în pilda aceasta, mândria şi smerenia apar ca două stări opuse, ca două poziţii contrarii, ca două însuşiri potrivnice una alteia.

Raportul acesta de fundamentală opoziţie, între ele, este clar exprimat în morala creştină, unde mândria este numărată printre cele şapte păcate grele, numite „păcate de moarte”, pe când smerenia figurează între virtuţile de seamă care stau la temelia vieţii creştine. În scurt, mândria este un mare păcat, pe când smerenia este o mare virtute, deaceea ele nu se pot împăca niciodată una cu alta ci se resping şi se exclud reciproc. Mândria distruge ceea ce a realizat smerenia ; iar smerenia reface ceea ce a distrus mândria. Dealtfel, mândria nu se afirmă decât prin caracterul ei negativ şi distructiv ; în timp ce smerenia se distinge printr'un caracter pozitiv şi constructiv. Mândria distruge ; iar smerenia clădeşte.

Adevărul acesta exprimat atât de limpede, în pilda vameşului şi a fariseului, străluceşte în chip grandios, în însăşi istoria sfântă, privitoare la căderea primilor oameni.

Aceştia s'au prăbuşit din fericita lor stare iniţială, deoarece, ca şi satan care i-a amăgit, s'au mândrit, poftind să fie asemenea lui Dumnezeu, fără a împlini voinţa Lui. Iar pentru înlăturarea dezastrelor produse de această mândrie omenească, a trebuit să intervină smerenia în care s'a îmbrăcat Fiul lui Dumnezeu, intrupat spre a ridica din nou pe oameni la Dumnezeu, căci „Cel ce se înalţă pe sine se va smeri ; iar cel ce se smereşte se va înălţa”.

IV. Dacă am privi, cu luare aminte, viaţa omenească, atât în sfera ei individuală, cât şi în cea colectivă, am întâlni într'însa o adevărată confirmare a doctrinei sfinte, privitoare la mândrie şi smerenie.

Am vedea atunci că mândria nu este decât pricinuitoare de rele, o pornire spre prăbuşire, un izvor de nenorociri. Ea are urmări nefaste atât pentru cel stăpănit de ea, cât şi pentru cei din jurul acestuia. Omul mândru, trufaş îngâmfat, nu vede în jurul său decât motive de antipatie, de dispreţ, de invidie şi de ură. Pe oamenii socotiţi de el inferiori îi dispreţueşte; iar pe accia ale căror merite este nevoit să le recunoască îi invidiază şi îi urăşte. Astfel, omul mândru este neincetat chinuit de antipatie, aversiune, invidie şi ură faţă de ceilalţi oameni, rămânând într'o permanentă izolare şi instrăinare faţă de marea colectivitate a semenilor săi, închis în sfera trufiei şi a propriilor lui ambiţii, ca într'un mormânt pustiu.

Omul mândru este expresia egoismului negativist, separatist, antisocial, antipopular. Dispreţuitor faţă de cei inferiori, invidios faţă de cei meritoşi şi vrăjmaş faţă de cei superiori lui, el nu poate găsi pace nici în interiorul său şi nici între semenii săi.

El nu poate fi un om al păcii şi nici al progresului, ci un vrăjmaş al lor, căci nu numai că nu contribuie cu nimic la promovarea valorilor reprezentate de semenii săi, dar chiar le contestă, le urăşte şi le boicotează. Ori un astfel de om nu poate fi altceva decât o fiinţă josnică. Mândria îl coboară la josnicie, îl degradează în faţa oamenilor şi a lui Dumnezeu, căci: „Cel ce se înalţă pe sine, se va smeri“.

Dimpotrivă, smerenia ajută pe individ să se încadreze în sânul colectivităţii umane. Ea îl face să nu se simtă străin în mijlocul acestora, ci înfrăţit cu ei. Ea nu-l separă ci-l uneşte cu ei. Nu-l depărtează ci-l apropie. Nu sfărâmă unitatea colectivă, prin ambiţiuni personale şi interese egoiste, ci o întregeste.

Omul modest nu-şi atribuie niciodată calităţi şi merite deosebite şi nu dispreţueşte pe semenii lui. Dimpotrivă, el îşi observă cu stricteţe lipsurile şi defectele, adică se supune acelei riguroase autoexaminări, şi se străduieşte să se corijeze, folosind cu plăcere şi recunoştinţă exemplele bune pe care le găseşte la unii dintre semenii săi, precum şi observaţiile binevoitoare, ce i-se adresează spre îndreptare şi înaintare pe linia progresării spre perfecţiune. Omul acesta nu va zice niciodată că a făcut atâtea lucruri bune şi folositoare pentru societate, încât să poată fi scutit de a mai face ceva în acest sens. Purtând neincetat în inima sa, în loc de dispreţ, sentimente de stimă şi de apreciere faţă de semenii săi; în loc de invidie, simpatie; în loc de ură, iubire; el are totdeauna pace, linişte şi mângaiere în sufletul său. El este un om al păcii, solidar şi sincer colaborator cu semenii săi, pentru progresul vieţii colective, pentru binele şi fericirea obştească. Deaceia el nu va fi lipsit niciodată de simpatia colectivităţii, ci în mod firesc, el se înalţă în stîlma oamenilor şi în faţa lui Dumnezeu căci „Cel ce se smereşte, se va înalţa“ şi „Dumnezeu stă împotriva celor mândri; iar celor smeriţi le dă har“ (I Ptr. V-5).

În sfârșit, o sintetizare plină de cerească frumusețe, cu privire la antagonismul dintre mândrie și smerenie, găsim în evocarea aceluiași imn de proslăvire adresat lui Dumnezeu, de către Maica Domnului, care alături de Mântuitorul, reprezintă cel mai înalt model de smerenie și care, în menționatul imn, grăește următoarele cuvinte: „Proslăvește suflete al meu pe Domnul și s'a bucurat sufletul meu de Dumnezeu Mântuitorul meu, că a privit la smerenia roabei Sale, că iată deacum mă vor fericii toate neamurile... El a risipit pe cei mândri în cugetul lor, a coborât de pe scaune pe cei puternici și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați; iar pe cei bogați i-a scos afară deșerți“ (Lc. I 46-53).

V. Biserica ne-a înfățișat azi pilda vameșului și a fariseului, fiindcă Dumineca aceasta e începutul „Triodului“, adică începutul creștineștii pregătiri pentru marele praznic al Paștilor. Pregătirea aceasta începe deci cu recomandarea smereniei, fiindcă virtutea aceasta este temelul solid pe care se poate sprijini omul.

Iar pentru că praznicul Paștilor însemnează împăcarea credincioșilor cu Dumnezeu, prin jertfa smerită a Mântuitorului, rezultă că smerenia creștină este menită să slujească la realizarea aceluiași ideal sublim care e Pacea. Pacea în suflet, pacea cu oamenii și pacea cu Dumnezeu, acesta este adâncul rost și înalta semnificație a smerenței creștine.

Pe plan social, virtutea aceasta însemnează prețuirea și respectarea vieții, a bunurilor și a drepturilor celorlalți oameni. Ea nu poate aproba trufașa pornire a aceluiași cari, disprețuind viața semenilor lor, caută să expună omenirea la urgia războiului, pentru că ei să și satisfacă ambițiile lor egoiste de îmbogățire pe seama nenorocirii altora.

Ea nu poate simpatiza cu uneltitorii de războaie, ci este și va rămâne o hotărâtă și permanentă susținătoare a păcii și a bunei înțelegeri între oameni.

Se cuvine deci ca, începând creștineasca pregătire pentru marea Sărbătoare a Paștilor, să cunoaștem, să înțelegem și să simțim virtutea aceasta în deplinătatea rostului și a înțelesului ei și să ne-o însușim în întregime.

Precum vameșul s'a călț de faptele lui rele și s'a împăcat cu Dumnezeu, tot astfel și noi, să ne îndreptăm viața și purtarea noastră, lepădând păcatele și defectele cari ne vatămă sufletul și împiedică dezvoltarea hielui obșteșc.

Să detestăm atitudinea egoistă și trufașă a fariseului îngâmfat și disprețuitor de oameni și să contribuim cu toată hotărârea la sprijinirea acelei nobile acțiuni, menită să statornicească în lume pacea, zădărniciind satanicele tentative de a imbrânci nevinovatele mulțimi de oameni, în prăpastia infernală a războiului.

Să ne însușim deci smerenia creștină în toată această deplinătate a rostului și înțelesului ei, pentru a progresa în perfecționarea noastră suflete-

tească și în realizarea binelui obștească, precum și pentru a contribui în chip real la întronarea păcii pe pământ.

Iar „Dumnezeul Păcii și al iubirii de oameni” ne va sprijini cu puterea Sa și ne va răsplăti cu bunătatea Sa, întru împărăția Sa care este „dreptate, pace și bucurie în Duh Sfânt”. (Rom. XIV-17). Amin.

Pr. C. MOISE

Bis. Sf. Vineri Nouă-București

PREDICĂ LA SF. TREI IERARHI

Cu pioasă bucurie, participăm, azi 30 Ianuarie, la creștineasca sărbătoare a celor trei luceferi, cari strălucesc pe cerul spiritual al Bisericii și cari sunt cei trei mari ierarhi, cei trei mari dascăli-luminători ai lumii: Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Ioan Gură de Aur.

Modele admirabile de viață sfântă și rodnică, îmbrăcată în veștmântul impodoboarelor virtuți; cugetători adânci ai învățăturilor și tainelor dumnezeiești; organizatori și animatori neîntrecuși ai vieții creștine, acești trei ierarhi de frunte ai Bisericii, formează cea mai aleasă podoabă a ei.

Străbătând lungul șir de veacuri trecute, ei ni se înfățișează împreună la această sărbătoare, aducând cu ei mireasma curată a pietății creștine din „veacul de aur” al Bisericii.

A folosi acest binecuvântat prilej, pentru a grăi cu deamănuntul despre acești trei iluștri reprezentanți ai creștinătății, ar fi absolut imposibil.

A arăta, rând pe rând, marile lor merite pe terenul vieții bisericești și sociale; a sublinia virtuțile care le-au impodobit viața; a caracteriza învățătura lor care constituie hrana spirituală a creștinătății dealungul vremurilor, a înfățișa credința lor luminoasă ca aurora și tare ca granitul; a evoca aprinsul lor zel și neobosita lor trudă, pusă în slujba acelei vieți superioare, menită să lărgească „împărăția lui Dumnezeu” pe pământ; a enumera marile lor realizări, obținute printr'un devotament dus până la jertfirea de sine, pentru binele comun al tuturor oamenilor; toate acestea ar depăși chiar cea mai înaltă competență și ar reduce la insuficiență cel mai larg interval de timp.

Deaceia, copleșiți de pioasă admirație, în fața virtuții lor excepționale de bogată în fapte și merite, închinată binelui omenirii și proslăvirii lui Dumnezeu, ne vom mărgini să contemplăm prezența lor laolaltă în cadrul sărbătoririi de azi și să remarcăm trăsăturile comune care îi unesc într'o sfântă și ideală comuniune, făcându-i să apară împreună, ca cea mai minunată constelație a firmamentului creștinătății.

Dotăți cu o inteligență superioară și cu însușiri spirituale excepționale, toți acești trei ierarhi, se distingeau prin cultura și înalta lor erudiție, dobândită în cele mai renumite școli din acea vreme. Dar în locul înaltelor dregătorii, la care îi îndreptăteau cultura și alesele lor însușiri spirituale, toți trei au preferat să se dedice slujirii lui Dumnezeu și realizării în lume a înaltului ideal de viață individuală și socială, inspirat de dumnezeiasca doctrină a Mântuitorului lumii.

Astfel, cu sufletul cutremurat de profundă emoție, toți trei au luat asupra-le misiunea preoției creștine, după ce mai întâi au ezitat să se apropie de această slujbă înfricoșătoare și de grea răspundere, menită să întrefină legătura vie între cer și pământ, între Dumnezeu și oameni, realizând în mijlocul acestora comuniunea sfântă a împărăției lui Dumnezeu, întemeiată pe adevăr, dreptate, pace și universală iubire frățească.

Sf. Grigorie înțelegea că „preotul stă alături de îngeri și preamărește pe Dumnezeu cu arhanghelii..., luând parte la slujbă cu Iisus Hristos, înnoind făptura și restabilind chipul lui Dumnezeu în om”.

Iar Sf. Ioan știa că „preoția se exercită pe pământ, dar rangul ei face parte din categoria lucrurilor cerești”.

Cu această înaltă concepție despre misiunea preoțească, toți trei acești sfinți, înainte de a porni exercitarea atribuțiilor sacerdotale, s'au consacrat, fiecare la timpul său, unei aspre și conștiințioase pregătiri, petrecând vreme îndelungată în singuratică retragere, cu post, rugăciune și meditație asupra învățaturii sfinte și a dumnezeieștilor Taine ale Bisericii.

Toți trei au îndeplinit apoi, cu o neegalată devoțiune îndatoririle pline de grea răspundere ale misiunii preoțești, iar distinsele merite de care au dat dovadă în bogata și rodnică lor activitate, i-au ridicat la înalta treaptă a Arhieriei. Astfel, Sf. Vasile a fost ales Arhiepiscop al Cezareei Capadociei, iar Sf. Grigore și Sf. Ioan au fost aleși, fiecare la timpul său, Arhiepiscopi ai Constantinopolei.

În calitatea aceasta de arhipăstori ai comunităților creștine ei au sporit râvna și truda lor sfântă pe ogorul vieții creștine, realizând epocale opere de duhovnicească luminare și de prețioase înfăptuiri sociale.

Ca niște îngerești trâmbițe a răsunat glasul lor în propovăduirea dumnezeieștii învățături și ca niște cerești făclii, a strălucit în lume exemplul vieții lor pline de sfințenie, abnegație și devotament pentru binele oștesc și în special, pentru binele marilor mulțimi de oameni nedreptățiți și asupriți de puterea vremii.

Sabia de foc a cuvântului lor înaripat, tămăduitor de patimi, mustător al nedreptății și asupririi și alinător al suferințelor, se avâna cu străluciri de fulger, spintecând negura grea a vieții încărcată de păcate și nedreptăți și descoperind privirilor cărarea către o viață nouă, viața Evangheliei lui Hristos.

Marea mulțime de predici rostite de Sf. Ioan și ascultate cu nesaț de imensele mulțimi care se îngrămădeau ca să le audă, au rămas neîntrecute, în frumusețe și măiestrie până în ziua de azi; iar calificativul de „Gură de Aur”, pe care auditorii contemporani l-au acordat Sf. Ioan, a rămas de o neștitbită actualitate. Luminoasa lui tălcuire a învățăturii sfințe, tălcuire în care el s'a dovedit de o competență și autoritate recunoscută de toate confesiunile creștine și care cuprinde lucrări de o vastă amploare, precum și de o valoare tot atât pe prețioasă ca și aceea a lucrărilor Sf. Vasile și Grigore, îl situează laolaltă cu aceștia, pe venerabila treaptă a „marilor dascăli și ierarhi ai lumii”.

Și dacă Sf. Ioan a primit calificativul de „Gură de Aur” pentru măiestria mănuirii cuvântului propovăduitor; Sf. Vasile a primit titlul de „Cel Mare”, pentru marile lui opere filantropice și sociale, adică azile, spitale și orfeline, precum și pentru alte înfăptuiri, printre care figurează și reorganizarea monahismului; iar Sf. Grigore a primit la rândul său epitetul de „Teolog”, adică grăitor de Dumnezeu pentru cunoașterea și explicarea dumnezeieștii descoperiri, privitoare la Ființa Supremă adorată în trei ipostasuri.

Ca un corelativ al înaltei speculații teologice, prin care Sf. Grigore înalță gândirea credinciosului până la intima apropiere de Dumnezeu; Sf. Vasile și Sf. Ioan au elaborat ca mijloace de apropiere și comuniune cu Ființa Supremă și cu lumea cerească, orânduirea cultică a Sf. Liturghii. Anume și unul și altul, a înzestrat cultul ortodox cu câte o orânduială liturgică, ce poartă numele întocmitorului ei și care reprezintă o prescurtare adaptată la cerințele timpului – a Sf. Liturghii, lăsată de Sf. Apostoli și de urmașii lor.

În afară de aceste trăsături comune și demne de aleasă cinstită, cei trei ierarhi mai au între ei și alte elemente de legătură, care îi apropie și îi unește laolaltă, în aceeași minunată aureolă.

Pe lângă însușirile, meritele și înfăptuirile lor de aceeași înaltă și prețioasă valoare; pe lângă faptul că toți trei aparțin aceleiași epoci și aceluiaș mediu social, mai există între ei și o puternică afinitate spirituală care a stabilit între dâșii o caldă prietenie, sinceră și devotată, manifestată mai ales între Sf. Vasile și Sf. Grigorie, o pretenie în cadrul căreia, cu toșii își expimau în mod reciproc sentimentul de cinstită și prețuire a unuia față de altul, ilustrând astfel justul dicton că „cel ce se aseamănă se adună”.

Și asemănarea între acești trei „mari dascăli ai lumii” apare nu numai în ce privește calitățile și meritele lor, ci și în ceea ce privește suferințele pe care le-au îndurat – și mai ales Sf. Vasile și Sf. Ioan – din partea împărăților vremii, a căror purtare nedreptă față de supuși, ei au mustrat-o cu

acelaş energic curaj cu care mari profeţi „Ilie, Isala, Ieremia şi Botezătorul, au mustrat nelegiuirile împăraţilor din vremea lor”.

Curajul acesta necruţător pe care ei l-au pus în slujba mistunii lor sfinte, le-a atras suferinţe pe care le-au suportat cu eroică seninătate.

Sf. Vasile a avut de suferit mult din partea împăratului arian Valens, care îl ameninţa cu exilul şi moartea; iar pentru Sf. Ioan suferinţele cele mai mari au venit din partea împărătesei Eudoxia, pe care el o denumise a doua Irodiadă nelegiuită şi care l-a trimis în exil, unde a şi murit.

Dar ceea ce uneşte pe aceşti trei corifei ai Bisericii Ortodoxe, în aceeaşi aureolă de permanenţă actualitate, este claritatea cu care ei au exprimat şi susţinut concepţia creştină privitoare la condiţiunile necesare pentru o adevărată şi justă întocmire a vieţii sociale.

Călăuziţi de această concepţie şi animaţi de creştineasca iubire faţă de toţi oamenii, fără deosebire de neam, rasă ori credinţă, ei au dezaprobat anormala întocmire socială, în care o restrânsă minoritate exploata pe ceilalţi oameni. Ei n'au ezitat să mustre fără cruşare pe exploatarea, evidenţiind nedreptatea pe care aceştia o comit faţă de semenii lor.

Astfel, Sf. Ioan, mustrând pe bogaţii cari speculau pe nevoiaşi, pentru că ei să se răsfete în lux inutil şi scandalos, zice: „Voi îmbrânciţi în prăpastia mizeriei pe fratele vostru”. Apoi da drept explicaţie următoarea admirabilă argumentare: „La început, Dumnezeu n'a făcut pe unul sărac şi pe altul bogat. El a dat tuturor acelaş pământ pentru a-l stăpâni. Ur când firul moştenirilor, se găseşte în chip necesar totdeauna un început unde nedreptatea este izvorul oricărei proprietăţi”.

Deasemenea, Sf. Vasile, infierând pe cămătarul care, pentru câştigul său necinstit spoliază pe bietul nevoiaş, zice: „Cum nu va merita un astfel de om să fie numărat în rândul celor mai cumplite fiare şi considerat ca un criminal şi ucigaş?”.

Totdeauna cei trei ierarhi evidenţiau în mod clar că individul, fie el oricât de bogat, este în chip fatal dependent de marea colectivitate socială şi că, în mod necesar trebuie să se integreze în sânul acesteia pe bază de reciprocitate, solidaritate şi cinstită cooperare cu toţi membrii ei.

Sf. Ioan demonstrează acest fapt arătând că pentru a construi o casă e nevoie de multe şi vâjnoase braţe de muncă, precum şi de meşteşugari profesionişti, adică de un întreg colectiv cooperant.

Ori, această mulţime de muncitori fiind îndreptăţită să refuze lucrul, atunci când munca lor e speculată, individul, cu toată bogăţia lui, nu va putea construi casa.

Cooperarea individului în sânul colectivităţii, pentru crearea bunurilor comune şi realizarea binelui obştească, este semnalată de cei trei ierarhi, ca singura soluţie firească şi justă pentru înlăturarea gravelor contradicţii, nedreptăţi şi lipsuri sociale.

În special Sf. Grigore arată că aceasta este singura cale pe care omenirea se va putea întoarce la starea proprie paradisiului, unde oamenii nu se împărțeau în bogați și săraci stăpâni și slugi, ci toți erau egali.

Ca dovadă incontestabilă în privința aceasta, Sf. Ioan invoacă însăși orânduiala firii, care arată că numai viața deobște, adică viața în comun, înlătură nedreptățile și suferințele. „Dumnezeu, zice el, ne-a dat soarele, astrele, cerurile, elementele, râurile. Ne folosim toți de ele. Nimic nu e sub cheie... Iată chipul și legea firii. Desigur, motivul pentru care Dumnezeu a făcut aceste lucruri deobște, este ca prin aceste exemple să ne învețe să stăpânim și restul deobște”.

Acelaș lucru îl subliniază și Sf. Vasile când zice: „Animalele se folosesc de obște de bunurile pământului, pe care le au dela fire. Turme de oi pasc pe acelaș munte, hergheliile de cai pe acelaș câmp. Toate celelalte animale își cedează reciproc folosirea hranei. Oamenii însă își însușesc și opresc pentru ei ceea ce este deobște. Ei pretind să stăpânească singuri (individual) ceea ce aparține unui mare număr” (colectivității).

Precum vedem, Sf. Trei Ierarhi: Vasile, Grigore și Ioan, prin concepțiile, viața și activitatea lor, se încadrează atât de perfect în ansamblul admirabilelor năzuințe ale credincioșilor către mântuire, prin strădanie neîncetată, prin dragoste către semenii săi și prin râvna pentru trăirea în pace cu toți oamenii.

Dumnezeiasca doctrină a Mântuitorului, pe care ei au înțeles-o, au trăit-o și au slujit-o cu supremă devoțiune, le-a acordat marele har de a nu îmbătrâni, de a nu se uza și învechi, ci de a rămâne în permanență vii și de actualitate. Se împlinește astfel și sub această formă făgăduința Mântuitorului care zice: „Cine crede în Mine, chiar de va muri, va trăi” (Ioan XI 25).

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul etern, care domină timpul și spațiul; iar cel ce primește acest cuvânt și îl mărturisește, slujindu-i cu devotată hotărâre, împrumută dela el eternitatea care aparține lui Dumnezeu și în care timpul constituie un prezent perpetuu.

Datorită acestui fapt, Sf. Trei Ierarhi sărbătoriți azi, nu numai că în chip nevăzut sunt împreună cu noi, dar participă la preocupările vieții noastre.

Și fiindcă una dintre preocupările și dorințele noastre cele mai scumpe, este aceea pe care o împărtășesc azi toți oamenii de bine din întreaga lume, adică apărarea și salvarea Păcii Mondiale, se cuvine ca în această solemnă împrejurare să solicităm Sfinților Trei Ierarhi să ne însoțească în adresarea către Dumnezeu a rugăciunii formulate de Vasile cel Mare prin cuvintele: „Dezarmează, Dumnezeule, pe toți cei ce voiesc războiul și dăruiește tuturor deplină și statornică pace!” Amin.

Pr C. MOISE

Bts. Sf. Vinet Nouă, București

EVENIMENTE ISTORICE

VICTORIA IN ALEGERI A FRONTULUI DEMOCRAȚIEI POPULARE

Alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională, care au avut loc la 30 Noembrie 1952, sunt o dovadă strălucită de înalta conștiință patriotică și cetățenească la care a ajuns poporul nostru muncitor, în dorința lui hotărîtă de a-și construi o viață mai bună și mai fericită. Și, este de ajuns să ne gândim la felul cum se făceau alegerile de deputați în trecut, ca să ne convingem despre acest lucru.

Candidații de data aceasta ai Frontului Democrației Populare s'au deosebit fundamental de cei ai partidelor politice de odinioară. Sub vechile regimuri ambiționau la „deputăție“ feciorii de bani gata, magnații industriei, moșierii, marii negustori și exploatații de tot felul ai poporului muncitor. „Mandatul“ pe care în preajma alegerilor candidații la deputăție îl cerșeau în chip rușinos și cu tot felul de promisiuni pentru viitor, dela oamenii „de jos“, îl foloseau, după ce-l dobândeau, pentru consolidarea din toate punctele de vedere a situației lor de exploatați, împotriva poporului muncitor, transformând „deputăția“ în sursă de noi câștiguri și profituri. Fiecare, căuta în timpul acesta să jefuiască pe cât putea mai mult, pentruca să aibă și pentru vremea când nu avea să mai fie „ales al poporului“.

Dar timpurile acelea au rămas doar o tristă amintire. În regimurile de democrație populară deputații în Marea Adunare Națională sunt cu adevărat trimișii poporului și sunt cei mai buni, mai harnici și mai destoinici fii ai poporului: stahanoviștii și evidențiații în muncă, oameni de știință și cultură, cu toții însuflețiți de cel mai aprins patriotism și de cea mai hotărîtă voință de a continua cu puteri din ce în ce mai sporite drumul marilor con-

structiilor și înfăptuirii, mente să facă din patria noastră o țară înfloritoare și civilizată, în care poporul muncitor să trăiască fericit.

Candidații Frontului Democrației Populare au fost oameni cu adevărat noi. Ei sunt călăuziți de un crez de viață obștească, iar nu de interese personale mărunte. Ei reprezintă cu adevărat poporul și în numele poporului și pentru ridicarea și mai binele lui își vor da fără precupețire toate forțele, în lucrările care stau în fața Marelui Adunări Naționale. Deaceia și propaganda electorală care a precedat alegerile și care s'a făcut prin Frontul Democrației Populare nu a vintit altceva, decât să popularizeze și să facă cunoscută în cercuri din ce în ce mai largi viața de muncă și strădaniile închinete mai binelui obștesc a candidaților, care, la rândul lor, au fost propuși de tovarășii lor de muncă, din fabrici, din uzine, din mine, din gospodăriile agricole, din laboratoare, din învățământ, dela Academia R. P. R., ca și din cadrele active ale P.M.R.

În toată perioada campaniei electorale, cetățenii au avut prilejul să cunoască pe candidații Frontului Democrației Populare, să stea de vorbă cu ei și să se convingă că ceea ce-i însuflețește pe toți este dragostea sinceră de mai binele obștesc și devotamentul sincer și înflăcărat față de patria noastră, Republica Populară Română.

Așa se face că lumea a mers cu entuziasm la vot în ziua de 30 Noembrie 1952 și că înainte de alegeri chiar, prin participările la întrunirile inițiate de Frontul Democrației Populare, milioane de cetățeni cinstiți din patria noastră s'au exprimat pentru candidații Frontului Democrației Populare.

Înainte de data alegerilor de deputați în Marea Adunare Națională, a avut loc consfătuirea șefilor tuturor cultelor religioase dela noi din țară. Întrunită din inițiativa I. P. S. Patriarh Justinian, această consfătuire a însemnat mai întâi un prilej nimerit în care cultele și-au manifestat fără nici-o rezervă atașamentul lor față de clasa muncitoare și de avangarda ei, Partidul Muncitoresc Român, de Guvernul țării și de Președintele Consiliului de Miniștri, D-l Gheorghe Gheorghiu-Dej, subliniind libertatea de care se bucură cultele în exercitarea îndatoririlor lor statutare, libertate garantată prin Constituție și spre deosebire de trecut respectată cu cea mai mare strictețe. Conferința reprezentanților cultelor dela noi din țară a exprimat apoi hotărîrea nesdruncinată a tuturor slujitorilor și credincioșilor cultelor de a lupta pentru pace și de a nu înceta lupta, până la triumful general și definitiv al păcii. În al treilea rând conferința reprezentanților

cultelor a aprobat să se trimită o Chemare tuturor credincioșilor cultelor pentru a-l îndemna ca să se prezinte cu toții la vot în ziua de 30 Noembrie și să voteze pe candidații Frontului Democrației Populare. Chemarea a fost alcătuită chiar în cursul ședinței și difuzată prin presă și prin radio.

Ecoul pe care l-a avut „Chemarea“ trimisă tuturor credincioșilor, de către șefii cultelor din țară, a fost cât se poate de binefăcător. Credincioșii cultelor, sub îndemnul Întâistătătorilor lor s'au prezentat cu încredere la vot în ziua de 30 Noembrie 1952 și au contribuit la victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare.

Dar victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare mai este subliniată încă de un fapt: libertatea deplină în care s'a făcut votarea. Nici-o ingerință, nici-o siluire de voință și de conștiință nu s'a înregistrat cu ocazia alegerilor dela 30 Noembrie 1952. Căci, dacă participarea la vot a fost masivă, cum nu a cunoscut niciodată alegerile făcute sub vechile regimuri, apoi fiecare a votat în deplină libertate.

Victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare a fost întâmpinată cu mult entuziasm de tot poporul muncitor. Ea este întâmpinată cu aceeași căldură și de credincioșii și slujitorii Bisericii Ortodoxe Române, care urează noulor aleși puteri sporite de muncă, în noua sarcină cu care au fost cinstiți de popor, pentru a lucra „cu timp și fără timp“, pentru realizarea mai binelui social și pentru biruința definitivă a păcii. Strădanțiile credincioșilor și ale slujitorilor altarelor, din aceste două puncte de vedere merg mână în mână cu ale conducătorilor poporulul nostru, cu ale reprezentanților lor în Marea Adunare Națională și cu ale tuturor oamenilor cinstiți din lumea întreagă. Deaceea, noul aleși în Marea Adunare Națională ca și Guvernul țării, să știe că în vederea acestor două mari scopuri pe care le urmăresc se pot bizui pe noi cu toată convingerea în loialitatea și devotamentul conlucrării noastre.

Pr. OLIMP N. CACIULA

30 DECEMBRIE

Cea de a cincea aniversare a proclamării Republicii Populare Române—ziua de 30 Decembrie—este întâmpinată de poporul nostru cu un puternic avânt în munca și lupta pentru construirea luminoasei orânduiri socialiste și pentru așezarea unei păci drepte și trainice în întreaga lume.

În această muncă și luptă dusă fără șovăire, poporul nostru stă neclintit în lagărul popoarelor care luptă pentru democrație și pace în întreaga lume, lagăr în fruntea căruia se află nebiruita Uniune Sovietică, condusă de genialul stegar al păcii și democrației, Iosif Vissarionovici Stalin.

Cu cinci ani în urmă, în condițiunile create de eliberarea Țării noastre de către glorioasa Armata Sovietică, poporul român având în frunte clasa muncitoare condusă de Partidul Comunist Român, a îsgonit monarhia, cel mai puternic reazim al claselor exploatoare, a smuls întreaga putere de Stat din mâinile acestora și a trecut-o în mod definitiv în mâinile celor ce muncesc.

Astăzi, după trecerea a numai cinci ani dela alungarea monarhiei și preluarea integrală a puterii de Stat de către clasa muncitoare, în noua noastră Constituție s'a putut înscrie cu mândrie, la loc de frunte, prevederea scumpă nouă tuturor: „Republica Populară Română este un stat al oamenilor muncii dela orașe și sate“.

Această prevedere, înscrisă în legea fundamentală a Republicii noastre, consacră cea mai de seamă și cea mai scumpă cucerire a poporului nostru.

Eliberându-ne de sub jugul cotropitorilor fasciști și creînd astfel condițiile necesare pentru ca Țara noastră să devină un stat al oamenilor muncii dela orașe și sate, Uniunea Sovietică ne-a dat și continuă să ne dea un ajutor urlaș pentru a face dintr'o fostă semicolonie—exploatăată, prădată și batjocorită fără milă de către burghezo-moșierimea autohtonă în strânsă cărdășle cu Imperiaștii străîni—țara mândară și liberă de azi, în care poporul muncitor e. te stăpân pe toate avușile și propria sa soartă.

Succesele obșnute în acești cinci ani de către poporul nostru, în colaborare frățească cu minoritășile naționale, sub înțeleapta conducere a Partidului Muncitoresc Român și cu sprîșnul neprețuit al marelui prietene a țării noastre—Uniunea Sovietică, sunt nenumărate și nemaiîntâlnite până acum în istoria Patriei noastre.

Alianșă dintre clasa muncitoare și țărâșimea muncitoare, baza puterii populare în Republica Populară Română, s'a întărit. Au fost create Sfaturile Populare, organe locale ale puterii de Stat, care

atrag masele largi ale celor ce muncesc la conducerea treburilor obștești.

Succesele înregistrate în decursul primelor două planuri anuale și a primilor doi ani ai planului cincinal au făcut ca industria noastră să fie astăzi de două ori mai puternică decât sub regimul burghezo-moșieresc. Importante ramuri industriale noi, ca de pildă producția de mașini-unelte, de utilaj petrolifer, industria electrotehnică, de tractoare și mașini agricole, cinematografică, etc. inexistente sub regimurile burghezo-moșierești, astăzi înfloresc și cresc neconținut în Republica Populară Română.

Complicatele mașini și aparate de înaltă tehnicitate, produsele de primă calitate, realizate pentru prima dată în țara noastră, vorbesc despre energia și capacitatea eroicei noastre clase muncitoare, despre forța creatoare a poporului nostru, popor constructor al viștii noi. Toate succesele obținute până în prezent, exprimă dorința de pace a poporului nostru, care, fără a se lăsa intimidat de uneltirile și provocările imperialiștilor americano-englezi și ale agenților lor titoiști dela Belgrad, își consacră toate forțele muncii pașnice constructive, dezvoltării economiei naționale, ridicării nivelului material și cultural al celor ce muncesc.

Examinând numai câteva cifre, se poate vedea cu ușurință drumul parcurs de Republica Populară Română, în cei cinci ani ai regimului de democrație populară. Între 1948-1952 au fost fabricate 19000 tractoare a 15 cai putere. Producem astăzi de 2,5 ori mai mult oțel și energie electrică decât în 1938, de peste 3 ori mai mult ciment și de aproximativ 2 ori mai multe țesături de lână și bumbac.

Numai în ultimii ani au fost puse în funcțiune zece întreprinderi noi. În anul 1952, spre exemplu, au intrat în funcțiune mari unități industriale ca: fabrica de electrolizi „Carbochim“, fabrica de tananși „Argeșul“, fabrica de prelucrare a gazului metan „B. H. Berea“, 5 linii de ciment, etc.

În ultimul semestru al anului au intrat în funcțiune primele două mari termocentrale ale planului de electrificare. Construcția celei mai mari hidrocentrale a țării înaintează neconținut, într'un nestăvilit elan de muncă, iar marele combinat Casa Scântei constituie o mândrie a constructorilor socialismului din Republica Populară Română. Canalul Dunăre-Marea Neagră continuă să se adâncească neconținut, pe anumite porțiuni fiind deja terminat.

Mari realizări au fost înfăptuite în agricultură, în cei cinci ani scurși dela instaurarea Republicii Populare Române. Culturile de cereale au depășit în 1951 nivelul maxim atins în 1933 la grâu, bumbacul care nu se cultiva aproape deloc în anul 1938, a fost

cultivat în acest an pe 200.000 hectare. Sectorul socialist al agriculturii cuprinde 21,2% din totalul suprafeței arabile. În anul 1952 numărul gospodăriilor agricole colective a trecut de 1795, iar acela al întovărășirilor agricole este de 1834.

În anii regimului nostru de democrație populară a fost înfăptuită o adevărată revoluție culturală, datorită căreia întunecul și ignoranța—moștenite de la regimurile burghezo-moșierești—au fost lichidate în cea mai mare măsură. Din cei peste patru milioane și jumătate de analfabeți, mai bine de trei milioane și jumătate au învățat carte în ultimii ani, iar în 1955 nu va mai exista niciun analfabet în Republica Populară Română.

Știința, literatura și arta au luat un mare avânt.

În ce privește cultele și libertatea de conștiință pentru toți cetățenii Statului nostru, articolul 84 al noului Constituții este o consacrare a politicii de largă înțelegere a Partidului și Guvernului, politică datorită căreia au fost înlăturate pentru totdeauna luptele confesionale dintre diferitele culte, lupte provocate și menținute de Vatican și cercurile imperialiste din Occident pentru a se putea înstăpâni din ce în ce mai mult în Țara noastră și deci pentru a o putea exploata din plin.

Toate aceste succese au fost posibile numai pentru că Țara noastră a primit ajutorul generos și multilateral—economic, politic și ideologic—din partea Uniunii Sovietice și personal din partea celui mai bun prieten al poporului nostru, Iosif Vissarionovici Stalin. Adânc recunoscător pentru acest sprijin, poporul nostru este convins, că prietenia și alianța strânsă cu Uniunea Sovietică și ajutorul ei frăgesc sunt cheazășia libertății și independenței noastre naționale, cheazășia construirii socialismului în Republica Populară Română.

Din cercetarea celor câteva date prezentate mai sus, rezultă limpede că deși nu au trecut decât câțiva ani de când țara noastră mai era încă îngenunchiată și înrobită imperialismului, de când clasa noastră muncitoare mai era o clasă crâncen exploatată, de când fabricile, uzinele, bogățiile solului și subsolului—petrolul și grânele, cărbunele și lemnul—erau sălbatec jefuite de către gangsterii trusturilor monopoliste internaționale în strânsă cârdășie cu capitaliștii și moșierii din țară, poporul nostru a făcut deja un drum uriaș la capătul căruia se întrevede mărețul edificiu al socialismului și al păcii.

Câtă deosebire între noua grânduire din Țara noastră și stările din țările infeudate politicii prădalnice a Statelor Unite ale Americii.

Pe piața capitalistă mondială, ca rezultat al adâncirii crizei generale a capitalismului, al pregătirilor febrile de război și al politicii expansioniste a Statelor Unite, legăturile economice dintre țări au ajuns într'o stare de profundă dezorganizare. Sub povara înarmărilor și a concurenței nimicitoare a marilor trusturi monopoliste americane, industria Angliei, Franței, Italiei, Germaniei occidentale și a celorlalte țări din Apus își restrânge an de an producția. Imperialismul american lipsește țările Europei apusene de posibilitatea de a face comerț cu țările din Răsărit, ceea ce are ca urmare agravarea crizei care bânuie cu furie economia țărilor capitaliste, ascuțirea contradicțiilor dintre ele.

În acest timp, între țările din lagărul democrat, în fruntea căruia stă marea țară a socialismului victorios—Uniunea Sovietică—s'a statornicit o frățescă colaborare. În această privință, Iosif Vissarionovici Stalin a spus, explicând temelul de bază al acestei colaborări: „important este înainte de toate faptul că la baza acestei colaborări stă dorința sinceră de a se ajuta reciproc și de a obține un avânt economic general. Drept urmare avem ritmul rapid de dezvoltare a industriei în aceste țări. Se poate spune cu certitudine că, în condițiile acestui ritm de dezvoltare a industriei, se va ajunge în curând la situația că aceste țări nu numai că nu vor avea nevoie să importe mărfuri din țările capitaliste, dar vor simți ele însele nevoia de a desface în alte părți mărfurile excedentare din producția proprie“.

Tocmai datorită acestei frățești colaborări dintre țările de democrație populară și în deosebi—sprijinul nelimitat și multilateral acordat de Uniunea Sovietică, în Republica Populară Română se desfășoară cu succes munca pașnică îndreptată spre construirea unei vieți noi și fericite. Constructorii acestei vieți sunt însufleșiți de nobilul ideal al asigurării păcii. Ei sprijină cu toată tăria politică externă a Statului de democrație populară, politica de prietenie și alianță veșnică cu Uniunea Sovietică și cu țările de democrație populară, politica de pace și prietenie cu toate popoarele iubitoare de pace.

Un viu entuziasm au stârnit în întreaga țară istoricele Hotăriri ale Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și Guvernului, referitoare la reconstrucția socialistă a Capitalei și a orașelor, transformarea Bucureștilor în port la Dunăre și construirea metroului. Ele constituie încă o dovadă a tăriei regimului de democrație populară, capabil să înlățească lucrări de asemenea proporții, la care nici nu ar fi putut visa regimurile burghezo-moșierești. Ase-

menea lucrării dovedesc totodată că poporul nostru își consacră toate forțele sale creatoare vieții și muncii pașnice.

Insufleteți de marile succese realizate până în prezent și de măreața perspectivă ce-i stă în față, poporul român s'a prezentat cu încredere în alegerile de deputați în Marea Adunare Națională. 10.233.369 alegători, adică 98,84% din numărul total al alegătorilor care au luat parte la vot, au votat pentru candidații Frontului Democrației Populare, — candidații păcii și socialismului. Intreaga campanie electorală, care a cunoscut o participare remarcabilă în viața politică a țării, a oglindit dragostea puternică a oamenilor muncii față de patria lor, admirația lor față de înfăptuirile regimului democrat-popular.

Marea victorie a Frontului Democrației Populare în alegeri arată că întregul popor muncitor este strâns unit în jurul partidului și guvernului, fiind hotărît să întărească patria noastră scumpă, Republica Populară Română, să-și continue munca pașnică de construire a socialismului, împotriva oricăror uneltiri ale dușmanilor, întărind invicibilul front mondial al păcii, în frunte cu puternica Uniune Sovietică și marele Stalin.

Slușitorii Bisericii Ortodoxe Române — în frunte cu Întâitul Său Stătător, I. P. S. Patriarh Justinian — sprijină strădanile poporului muncitor, care pășește viguros pe drumul așezării unei vieți fericite și îmbelșugate pentru toți cei ce muncesc, pe drumul menținerii și consolidării unei păci drepte și durabile în întreaga lume.

REDACȚIA

PENTRU APĂRAREA PĂCII

CONSFĂTUIREA CONDUCAȚORILOR TUTUROR CULTELOR DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

În ziua de 25 Noiembrie 1952, în sala de festivități a Institutului Teologic de grad Universitar din București a avut loc un eveniment deosebit pentru viața religioasă din țara noastră.

Într-o atmosferă de mare sărbătoare, conducătorii tuturor Cultelor religioase din țară s'au întrunit sub președinția și la îndemnul Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, spre a discuta și lua hotărâri cu privire la alegerile de deputați în Marea Adunare Națională, organul suprem al puterii de Stat în Republica Populară Română.

Consfătuirea s'a transformat într-o manifestare caldă și sinceră a deservențelor și deci și a tuturor credincioșilor din țara noastră, pentru candidații Frontului Democrației Populare.

«Suntem deplin încredințați — a spus I.P.S. Patriarh Justinian în cuvântul său de deschidere a Conferinței — că atât conducătorii cât și credincioșii tuturor Cultelor religioase din țara noastră — împărtășesc întru totul încrederea și dragostea nețărmurită cu care poporul nostru înconjoară pe candidații săi».

Într'adevăr, oamenii muncii din patria noastră au întâmpinat ziua de 30 Noiembrie ca pe o mare și aleasă sărbătoare, înțelegând să-și încordeze toate puterile de muncă pentru a da tot mai multe și mai bune produse pentru bunăstarea și fericirea cetățenilor, în cinstea acestei zile.

Deservenții tuturor cultelor din țara noastră au fost și ei părtași prin această manifestare la marea sărbătoare a poporului nostru.

În vederea acestui mare eveniment, sala de festivități a Institutului Teologic a fost simplu dar frumos împodobită.

În față, în partea stângă, era scris cu litere mari, cuprinsul art. I din noua Constituție: «Republica Populară Română este un stat al oamenilor muncii dela orașe și sate».

Intr'adevăr, Republica Populară Română este patria celor ce muncesc, nu a tagmei jefuitoarelor, cum spunea odinioară Tudor Vladimirescu. Cler și popor, ne iubim patria, muncind fiecare cu drag la rostul său de muncă pentru propășirea ei, pentru un viitor luminos de bună stare și fericire pentru toți cetățenii patriei și pentru un viitor și mai fericit al copiilor noștri.

Dela un capăt la altul al țării, noi fapte de muncă încununază biruințele repurtate până acum în toate domeniile construcției vieții celei noi ce se făurește în țara noastră.

Dintr'o țară înrobită și exploatată, stoarsă fără milă de imperialismul hrăpăreți și de slugile lor, s'a transformat într'o țară liberă și independentă; dintr'o țară agrară înapoiată, cum a fost sub regimul burghez-moșieresc, a devenit o țară cu o economie în plină dezvoltare, o țară care se industrializează repede și a cărei agricultură se mecanizează treptat. Poporul muncitor este astăzi stăpân pe bogățiile ei. Apar orașe noi, se construiesc șosele și căi ferate, uzine și fabrici, centrale electrice, școli, instituții științifice, locuințe igienice, creșe, cămine, noi locașuri de cult, etc.

Pe drept cuvânt Republica Populară Română este patria celor ce muncesc dela orașe și sate.

În față, în partea dreaptă, era scris cu acelaș fel de litere, parte din cuprinsul art. 84 din noua Constituție: «Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române. Cultele religioase sunt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române...».

Libertatea religioasă este într'adevăr o realitate în țara noastră. Cultele religioase își desfășoară liber credințele lor.

În trecut, credincioșii, dar mai ales deservenții cultelor, erau creșcuți și educați într'o atmosferă de ură a unora împotriva altora.

Credincioșii erau incitați la ură confesională, pentru ca la adăpostul acestor incriminări, clica profitorilor să exploateze cât mai crunt poporul și bogățiile țării.

«Pentru evrei — spunea Eminentă Sa Dl. Dr. Moses Rosen, șeful cultului mozaic, fiecare așa zisă «alegere» constituia un pogrom. Ghioagele, care constituiau argumetul electoral al diverselor partide istorice sfărâmau capetele evrești spre a demonstra patriotismul diversilor boeri și moșieri, cari candidau. Se ardeau sinagogi, se smulgeau bărbile credincioșilor și clerului nostru, se profanau sulurile sfinte, se devastau casele din cartierele calicimei evrești.

Aceasta în timp ce fabricanții și industriașii evrei cultivau pe deoparte în rândurile populației evrești naționalismul, iar pe de altă parte subvenționau bandele de bătăuși, presa antisemită și trimiteau pe exponenții lor să țină discursuri sforăitoare în susținerea diversilor creditori».

Sau, cum a arătat Em. Sa, Episcopul Kiss Alexa, din Cluj: «Credincioșii noștri s'au lovit de nenumărate opreliști din partea nedreptelor orânduirii sociale și stăpâniri politice de până la 1944».

Astăzi, în țara noastră exercitarea credinței religioase este într'adevăr liberă și această libertate este garantată de noua Constituție.

Este bine să se știe totuși, că dacă cineva — vrăjmaș fiind — ar încerca la adăpostul acestei libertăți să facă jocul dușmanilor patriei noastre, — libertatea religioasă nu-i îngăduie acest lucru și nici nu poate să-l absolve de rigorile legii, care apără securitatea și independența patriei.

Tot în partea dreaptă se aflau scrise cuvintele: Trăiască Prietenia Româno-Sovietică!

Țara noastră a fost eliberată de sub jugul asupririi fasciste-hitleriste de invincibila Armată Sovietică. Ne sunt încă vii în memorie grelele stări de lucruri în care ne găseam atunci. Orașele erau în parte dărâmate de către barbarele bombardamente anglo-americe, mijloacele de transport nimicite, fabricile principale erau distruse, agricultura și așa dezorganizată a fost lovită câțiva ani la rând de secetă cumplită, întreaga viață economică dezorganizată de lipsurile și de sabotajele sistematice ale fostelor partide istorice. Peste tot lipsă, ruină, dezorganizare, mizerie și pe deasupra și o susținută încercare a puterilor apusene imperialiste de a prelungi și a agrava aceste stări de lucruri prin uneltirile oamenilor lor, recrutați din clientela fostelor partide istorice.

Dacă nu ar fi fost sprijinul neprecupețit și multilateral al Uniunii Sovietice, cu greu am fi putut face față lipsurilor ce păreau că ne sugrumă. Cu sprijinul Uniunii Sovietice și cu efortul clasei muncitoare, poporul nostru a biruit toate aceste greutăți, le-a aruncat la spate și merge cu pași repezi spre prosperitate. Fără sprijinul Uniunii Sovietice, popoarele mici nu pot deveni libere, nu pot scăpa de exploatare.

Prietenia dintre poporul român și popoarele Uniunii Sovietice este de nesdruncinat și puterile întinericului și ale exploatării nu o vor putea sdruncina niciodată.

În fața mesei prezidențiale — în partea stângă — a fost ridicat un amvon, de unde s'au rostit cuvântările. Pe acest amvon a fost imprimat chipul unui porumbel alb — simbolul păcii, iar pe coloanele sălii era scris în toate limbile cunoscute, cuvântul: Pace.

Era scris în limbile: slavă, ebraică, siriacă, arabă, finlandeză, franceză, cehă, ungară, polonă, engleză, greacă, latină, turcă, etc.

În felurite limbi vorbesc oamenii, dar în acțiunea cea mare, care se poartă astăzi pentru apărarea Păcii, oamenii cinstiți depe întreaga suprafață a pământului se înțeleg de minime în limba păcii și a bunei înțelegeri între popoare.

Orice om cinstit al vremurilor noastre are această mare datorie față de oamenii săi și față de viață: să apere pacea. «Pe pământ pace, între oameni bună învoire»; au cântat îngerii la Nașterea Domnului.

«Pace, pace, celor de departe și celor de aproape» zice proorocul Isaia.

Nu există credință religioasă — în a cărei carte sfântă — să nu se vorbească despre pace, căci pacea înseamnă iubire, înseamnă viață — și Domnul pentru aceasta a venit în lume — ca lumea viață să aibă și mai mult să aibă.

Datoria — cea dintâi datoric — a unui deservent al oricărui cult este așa dar aceasta: să fie un slujitor și predicator al păcii, căci pacea aduce și înseamnă viața și cine nu slujește vieții, mai bine să piară.

Toate predicile noastre, toate îndemnulurile noastre, toate rugăciunile

noastre trebuie să se rezume la aceste cuvinte: să apărăm pacea! să salvăm pacea! să cucerim pacea!

Să o cucerim în luptă cu ipocriții, cu ticăloșii, care vor să o turbure din nou, banda bancherilor americano-englezi. Aceștia vor să inunde din nou omenirea în sângele nevinovat al milioaneilor de oameni simpli, a milioaneilor de femei, copii nevinovați, bătrâni, care vor să-și mai trăiască restul zilelor în tihnă. Vor să distrugă așa cum au distrus milioane de vicți în Coreea, cum distrug în Vietnam, în Malaia, în țările coloniale.

Să unim glasul nostru cu al sutelor de milioane de oameni cinstiți de pe fața întregului pământ, făcând să se auză glasul nostru până în cele mai tănuite colțuri ale bandei de turburători. Li vom înfricoșa și vom salva pacea—vom reuși astfel ca până la urmă porumbelul păcii să zboare neturburat pe tot întinsul globului pământesc. Dumnezeu să binecuvinteze această uriașă acțiune de salvare a păcii!

Cu aceste gânduri și în această atmosferă, sărbătorească s'au adunat conducătorii tuturor cultelor din țara noastră, însoțiți de colaboratorii cei mai apropiați, la importanta consfătuire din 25 Noembrie a. c.

Încă din ajun au început să sosească din diferite părți ale țării conducători, pe regiuni și raioane, ai tuturor cultelor, consilieri și inspecțori eparhiali, protopopi, rabini, pastori și predicatori.

Totți participanții au fost oaspeții Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, fiind găzduiți pe tot timpul șederii lor în Capitala Republicii, la Institutul Teologic.

În dimineața zilei de Marți 25 Noembrie 1952, în sala de ședințe a Institutului Teologic, au început să sosească Înalt Prea Sfințiii Mitropoliți și Prea Sfințiii Episcopi ai Bisericii Ortodoxe, însoțiți de Consilierii și Protopopii respectivi; Profesorii Institutului Teologic, conducătorii regionali și raionali ai cultelor, precum și deservenții acestor culte din București.

Către orele 10 au sosit și șefii spirituali ai cultelor din țară: D. Episcop al Bisericii Reformate I. Vasarhelyi; Monseniorul Carol Adorjan, vicar general al Episcopiei romano-catolice de Alba-Iulia, însoțit de Monseniorul T. Jovanelli, vicar al Arhiepiscopiei romano-catolice din București; Excelența Sa Dl. Episcop al bisericii evanghelice luterane din Sibiu, Friedrich Müller; Eminența Sa Dl. Dr. Moses Rosen, șef-rabin al cultului mozaic; Eminența Sa Dl. Episcop al bisericii unitariene Kiss Alexa din Cluj; Eminența Sa, Episcop Arday Aladar, din Oradea; Eminența Sa Dl. superintendent al bisericii evanghelice sinodale presbiteriene, Argay Gheorghe; I. P. S. Mitropolit Tihon Ciachchin al creștinilor de rit vechi; Dl. Const. Adorian, însoțit de Dl. Ion Rusu președintele cultului baptist; Em. Sa Dl. Muftiu al cultului musulman Mehmet Iacob; P. S. Vasken Balgian, Episcopul bisericii armeano-gregoriene; Rev. Sa Stefan Tomici, Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat; Dl. D. Florea, președintele cultului adventist, însoțit de conducerea comunității; Dl. Gh. Bradin, președintele cultului pentecostal și Dl. Gheorghe Oprea, președintele cultului creștin după evanghelie împreună cu conducătorii comunității. Deasemeni, au fost de față: P. C. Protolereu Pavel Statov, superiorul bisericii ortodoxe ruse din București, funcționari superiori din Ministerul Cultelor, ziaristi, etc.

Indată după aceea a sosit: Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, Dl. Dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marelui Adunări Naționale și Dl. V. Pogăceanu, Ministru Cultelor, cari au luat loc la masa Prezidiului, împreună cu toți șefii cultelor arătați mai sus.

Consfătuirea a fost deschisă de Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care a spus următoarele:

In numele conducătorilor și reprezentanților tuturor cultelor religioase din Republica Populară Română, — întruniți în această Consfătuire spre a găsi mijloacele cele mai potrivite pentru participarea activă a clerului și credincioșilor noștri la istoricul eveniment dela 30 Noembrie 1952, îngăduiți-mi să vă adresez un călduros salut, urându-vă bun venit în mijlocul nostru.

Alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională au găsit un ecou puternic în poporul nostru. Credincioșii diferitelor culte religioase, ca cetățeni atașați Republicii noastre, iau parte cu însuflețire la acest important eveniment. Era deci firesc ca noi, reprezentanți ai diferitelor culte, să fim alături de credincioșii noștri, de poporul nostru și în această împrejurare.

Ținem să asigurăm, cu acest prilej, Prezidiul Marii Adunări Naționale a R. P. R. și Guvernul Republicii noastre de întreg devotamentul clerului și credincioșilor noștri, spre binele patriei și al poporului nostru.

Au trecut trei ani de când — bucurându-ne de libertatea religioasă și de egalitatea deplină între culte, statornicite de Statul nostru democrat popular, — am făcut începutul unor relații cu totul noi, de colaborare și respect reciproc, între feluritele culte religioase din țara noastră.

În anii care au trecut de atunci ne-am putut convinge că regimul democrat popular a asigurat Cultelor putința de slujire și cinstitoare a lui Dumnezeu, după poruncile și învățătura credinței noastre, — a fiecăruia. Noi slujim în același timp loialtă și năzuințele cele mai sfinte și mai drepte ale poporului nostru, care merge cu hotărâre pe drumul făuririi unei vieți și orânduiri sociale mai bune și mai drepte, pe drumul înălțării și propășirii patriei noastre.

Bisericile și cultele religioase din Republica Populară Română, ținând seama de sentimentele credincioșilor lor, nu pot nutri alte gânduri și alte nădejdi decât acelea pe care le nutrește poporul în mijlocul căruia își desfășoară lucrarea lor. Ele nu pot avea alt drum, decât drumul pe care merge poporul nostru.

Consfătuirea noastră, prin participarea unanimă a conducătorilor cultelor din toate eparhiile, regiunile, raioanele precum și prin participarea deservenților cultelor din Capitala R. P. R., este o puternică demonstrație de devotament a tuturor slujitorilor și credincioșilor în dragostea lor față de patrie — Republica Populară Română —, față de regimul democrat popular, față de Guvernul țării.

Mărturisim că slujitorii cultelor noastre sunt tot așa de buni patrioți și tot atât de puternic legați, cu toată ființa și inima lor, de patrie și popor, precum sunt legați prin misiunea și dragostea desăvârșită față de credința lor, de Biserica și Dumnezeu pe care-I slujesc.

Acțiunea noastră comună, atât în lupta pentru apărarea păcii, cât și alături de constructorii noii orânduiri sociale are la temelie ei două principii fundamentale: credința față de Bisericile și Comunitățile noastre religioase și în același timp dragostea noastră neclintită față de patrie și popor.

Călăuziți de aceste două principii, noi ne iubim parohiile, comunitățile noastre, ne iubim căminele noastre, ne iubim credincioșii și poporul nostru. Ne iubim patria noastră și condamnăm cu toată hotărârea inimilor noastre pe închinătorii vitelului de aur, — bancherii hrăpăreți americani și englezi, fabricanții de arme, răspânditori de ciumă și holeră, distrugători de orașe și sate, de așezăminte de cultură, de biserici, de spitale, ucigași de copii, bătrâni și femei. Ei voiesc să incendieze din nou lumea prin declanșarea unui nou război mondial, săvârșind astfel o nouă crimă împotriva umanității și un păcat de neiertat față de Dumnezeu. Dar sutele de milioane de oameni care apără pacea în lumea întreagă vor zădărnici aceste planuri divolești. Apărător al păcii este și poporul nostru. Noi, conducătorii și slujitorii tuturor cultelor din R. P. R., stăm alături de poporul din care ne tragem și suntem convinși că năzuințele poporului muncitor sunt și ale noastre. Legați prin credință și prin viață de el, vom sprijini cu toate puterile noastre strădanile lui cinstite pentru o viață socială dreaptă și fericită în cuprinsul Patriei noastre.

În țara noastră s'au și făcut pași uriași spre asigurarea unei vieți noi și fericite poporului. S'au înălțat și se înalță fabrici și uzine; se ridică uriașe hidrocentrale și termocentrale; se croește prin huma și piatra stearpă și arsă a Dobrogei drum nou de ape între Dunăre și Mare. Ogoarele întinse și mănoase ale Patriei noastre rodesc bogat pentru îndestularea întregului popor nu pentru trândăvia celor ce s'au închinat la vitelul de aur. Se zidesc școli și așezăminte de cultură, se zidesc spitale, clinici, dispensare, maternități pentru apărarea sănătății poporului și salvarea copiilor din ghiarele morții. Țara întreagă a devenit un vast șantier al muncii pașnice și constructive.

Toată această strădanie uriașă, toate aceste lucrări mărețe sunt săvârșite de poporul muncitor cu mintea lui ageră și brațele lui vânjoase.

Toate aceste biruințe dobândite de poporul nostru, care a făcut din muncă «o datorie de onoare» au fost oglindite în noua Constituție a Republicii Populare Române, votată în unanimitate de Marea Adunare Națională, la 24 Septembrie 1952. Biserica Ortodoxă Română și toate Culetele religioase din țara noastră, prin păstorii și credincioșii lor, au împărtășit întru totul entuziasmul cu care poporul nostru a întâmpinat noua Constituție și au binecuvântat voința lui fermă de a duce până la capăt opera uriașă a înfloririi și înălțării Patriei noastre.

Un avânt și mai mare a luat munca poporului nostru în urma statornicirii zilei de 30 Noembrie 1952, ca zi în care toți cei ce muncesc, toți cei ce iau parte la zidirea unei țări noi, vor alege pe reprezentanții lor direcți în Marea Adunare Națională, organul suprem al puterii de Stat în Republica Populară Română. Participarea oamenilor muncii la rezolvarea treburilor obștești este expresia largilor libertăți democratice de care se bucură astăzi.

În nenumărate întruniri ale oamenilor muncii din țara noastră au fost propuși candidați în aceste alegeri cel mai prețuitul fiu al poporului: muncitori, constructori ai orașelor și uzinelor noi, tehnicieni, plugari care zidesc o viață nouă în lumea satelor noastre, cărturari, oameni ai artei, ai științei și culturii, fruntași ai vieții sociale, ostași, femei și tineret. Demn de subliniat este faptul că între acești vrednici fii ai poporului, se află și credincioși și slujitori ai cultelor noastre.

Felul în care s'a constituit Frontul Democrației Populare și modul în care au fost propuși candidații de către masele largi populare, dovedesc că poporul muncitor participă în chip conștient la alegerea reprezentanților săi. Candidații de azi nu mai sunt exponenții celor puțini și imbuibați sau ai unei singure fanuții, organizată de circumstanță sub firmă politică. Candidații de azi sunt exponenții autentici ai năzuințelor și voinței poporului muncitor. Ei reprezintă toate categoriile populației muncitoare; ei sunt participanții activi la munca pașnică și constructivă a poporului nostru, sunt harnicii făuritori ai vieții noi și luptători dârzi pentru apărarea păcii, libertății și independenței patriei noastre. Candidații sunt exponenții solidarității și unirii poporului nostru truditor, fără deosebire de religie și naționalitate în munca pentru întărirea și înflorirea Patriei. E o deosebire ca dela cer la pământ între mărețele clipe pe care le trăim astăzi și trecutul de desbinări, de atătări șovine, de incitări la ură rasială, care umpleau de revoltă pe adevărații patrioți și îndepărtau poporul muncitor dela viața politică a țării. La acest tablou sumbru al trecutului se mai adaugă și cortegiul făgăduelilor deșarte, demagogia deșantată, intrigile și scandalurile publice între ambițioșii diferitelor grupuri politice, care desbinau poporul și slăbeau forțele morale ale Patriei. Asemenea alegeri, cu bătăi, siluri de conștiințe și schingiuri, umpleau de groază poporul.

Astăzi însă, când poporul este chemat să-și aleagă reprezentanți în forul suprem al puterii de Stat, când poporul socotește acest mare eveniment drept o sărbătoare și o zi de însemnătate istorică în viața sa, astăzi cultele religioase au dreptul și datoria să împărtășească și ele marea bucurie pe care o trăiește poporul nostru și să fie părtașe la actul prin care oamenii muncii dela orașe și sate aleg pe conducătorii vieții publice a statului nostru democrat popular.

Faptul că slujitorii Cultelor au cel mai deplin drept de a alege și de a fi aleși este încă o dovadă a încrederii pe care cărmuirea țării o are în noi și în patriotismul nostru. La asemenea încredere se cuvine să răspundem cu toată tăria credinței noastre, cu toată sinceritatea inimilor noastre, cu toate puterile noastre de muncă, să răspundem cu și mai înflăcărată dragoste față de patrie și față de popor. Să răspundem prin participarea noastră voluntară și entuziastă la munca urlașă pe care o desfășoară astăzi poporul nostru pentru înflorirea scumpei noastre patrii.

Un cărturar de seamă al poporului nostru a spus acum 100 de ani preoțimii și învățătorimii: «mergeți cu poporul, ca să nu rătăciți drumul». Acest îndemn se cade a fi înscris în sufletul fiecărui slujitor al oricărei credințe și noi ne facem o datorie frățească să vi-l repetăm: mergeți pe acelaș drum cu poporul nostru muncitor; împărțiți cu el strădanile și greul muncii ca să puteți împărți cu el bucuria biruințelor; nu ocoliți calea dreaptă pe care pășeste poporul spre viața fericită ca să nu vă rătăciți

pe cărările lătrălnice. Inhiți poporul și condamnați fărădelegile pe care le săvârșesc dușmanii poporului, acei care trădează poporul vânzându-și conștiința pentru cei 30 de arginți ai zarafilor dela Washington și Londra, care pismuesc și uneltesc din umbră împotriva muncii pașnice a poporului. Respingeți pe acei care vor să vă facă să săvârșiți păcate împotriva poporului cu șoapte veninoase și gânduri diavolești.

Gândiți-vă că în scurtă vreme prin munca tuturor și sub conducerea reprezentanților poporului, ce vor fi aleși la 30 Noembrie, fața țării noastre va fi mai frumoasă. Manifestul Frontului Democrației Populare înfățișează imaginea minunată a vieții de mâine a poporului nostru, când prin truda celor ce muncesc Patria noastră va fi transformată într'o grădină înfloritoare, când se vor zămislî tot mai multe bunuri care să facă viața omului muncitor mai îmbelșugată și fericită.

Poporul întreg răspunde cu însuflețire acestei chemări. Putem noi oare, conducătorii și slujitorii cultelor să lipsim dela marea bucurie pe care o vor trăi toți fiii poporului nostru, în ziua în care vor vedea aceste uriașe realizări ale muncii și brațelor lor? Putem noi oare să văduvim inimile noastre de nespusa mândrie patriotică pe care o vor cunoaște toți cei ce au contribuit la transformarea Patriei noastre într'o grădină înfloritoare?

Din dorința de a se găsi răspuns la aceste întrebări a izvorit și constătuirea noastră de astăzi. Suntem încredințați că vom isbui să găsim laolaltă, cele mai potrivite mijloace pentru a dovedi tuturor dragostea noastră desăvârșită de popor și puternicul nostru patriotism. Suntem desemenă încredințați că simțămintele pe care le încercăm noi, slujitorii Bisericii Ortodoxe Române, sunt vii și în inimile tuturor conducătorilor cultelor religioase din R. P. R., și că ele se vor mărturisi prin hotărîrea noastră fermă de a fi alături de credincioșii noștri, participanți activi la marea sărbătoare a poporului nostru dela 30 Noembrie, la munca lui pașnică și creatoare, la uriașa operă de înălțare și consolidare a patriei noastre.

Cu iubire de frate și de părinte chem pe toți cei ce mărturisesc pe Dumnezeu în feluritele graluri, să indemne pe toți frații lor să-și dovedească țaria credinței prin revărsarea dragostei către semenii lor, către poporul în mijlocul căruia trăiesc. Să-și facă datoria de cetățeni către patrie și popor, cu aceeași râvnă cu care își fac datoria de credincioși către altarele lor și către Dumnezeu.

În acest chip vor arăta că sunt vrednici luptători pentru apărarea păcii în lumea întreagă, căci întărirea și dezvoltarea statului nostru democratic popular, care este un factor activ în marele front al apărătorilor păcii, reprezintă o contribuție de seamă adusă cauzei sfinte a apărării și consolidării păcii.

Să nu uităm nici unul dintre noi că toți candidații Frontului Democrației Populare sunt dărzi luptători pentru pace; să nu uităm că alegându-i pe ei la conducerea treburilor statului nostru, vom dovedi că întâmpinăm apropiatul Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii, printr'o năreată realizare menită să contribuie la salvarea păcii și vieții în lume.

Cu atât mai îndreptățite sunt aceste nădejdi cu cât știm că în fruntea candidaților Frontului Democrației Populare se află cel mai dârz și nein-

fricat luptător pentru libertatea și fericirea poporului, conducătorul Guvernului țării, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Dragostea nețărmurită cu care poporul nostru îl inconjoară izvorăște din munca pe care o desfășoară de ani și ani de zile, călăuzind poporul nostru muncitor spre o viață nouă și fericită și stând neîncetat de strajă independenței și suveranității Statului nostru democrat popular.

Suntem pe deplin încredințați că atât conducătorii cât și credincioșii tuturor cultelor religioase din țara noastră împărtășesc intru totul încrederea și dragostea nețărmurită cu care poporul nostru inconjoară pe candidații săi.

Hotărîrea noastră de a lua parte la munca pentru înflorirea patriei va fi prinosul dragostei noastre necintite către patrie și popor, către statul democrat popular și guvernul său.

Infrățirea tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea și strângerea lor cu dragoste și devotament în jurul cărmuitorilor Statului constituie temelgia trainică pe care se înalță noua noastră patrie.

Cu aceste convingeri declar deschisă consfătuirea tuturor cultelor din Republica Populară Română și rog pe Dumnezeu să binecuvinteze lucrarea noastră închinată Lui, patriei, poporului și păcii.

După cuvântarea I. P. S. Patriarh Justinian, Dl. Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marelui Adunări Naționale, a adresat un cuvânt de salut conferinței din partea Consiliului F. D. P.

Au luat cuvântul după aceia conducătorii cultelor, după cum urmează:

Em. Sa Dl. Episcop I. Vasarhelyi din partea Bisericii Reformate, Rev. Sa Carol Adorjan, Vivar General al Episcopiei Romano-Catoice de Alba Iulia, Em. Sa, Episcop Fr. Müller, din partea Bisericii Luterane, Em. Sa, Șef Rabin Dr. Moses Rezen, din partea Cultului mozaic, Em. Sa Dl. Episcop Kiss Alexa, Superintendent al Bisericii Evanghelice S.P., I.P.S. Mitropolit Thon Caciachin, al Bisericii de rit vechi, Rev. Sa P. C. Prot Ștef. Tomici, Vicarul Bisericii Ortodoxe sârbe din Banat, Em. Sa Dl. Mehmet Iacob muftiul Cultului musulman Dl. Ion Rusu, secretar general al Cultului baptist, Dl. D. Florea Președintele Cultului adventist, P. S. Sa Vasken Balgan Episcopul Bisericii Armeano-gregoriene, Dl. Gheorghe Bradin, Președintele Cultului pentecostal și Dl. Gheorghe Ciorea, Președintele Cultului creștin după evanghelie.

Cuvântările rostite au făcut o impresie puternică asupra participanților la consfătuire.

«Mărturisim că slujitorii cultelor noastre sunt tot așa de buni patrioți și tot atât de puternic legați, cu toată ființa și inima lor, de Patrie și popor, precum sunt legați prin misiunea și dragostea desăvârșită față de credința lor, de Biserica și Dumnezeu pe care-L slujesc», a spus I. P. S. Patriarh Justinian în cuvântarea sa.

Călăuziți de aceste două principii, deservenții tuturor cultelor iau parte cu bucurie la marea operă de construcție a vieții celei noi și cu acest prilej își exprimă credința și gratitudinea față de regimul democrat-popular, care a dovedit prin fapte că dă viață principiilor adevăratei libertăți în folosul poporului muncitor.

Și ca o expresie a celor mărturisite și simțite cu ocazia acestei conferințe, I. P. S. Mitropolit Nicolae Bălan al Ardealului, a propus Adunării să se trimeată un mesaj către Președintele Consiliului Central al F. D. P. și Președinte al Consiliului de Miniștri, celui mai iubit fiu și conducător al poporului muncitor Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Redăm în întregime cuprinsul mesajului:

M E S A J I U

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI CENTRAL
AL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI POPULARE

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

BUCUREȘTI

Noi, conducătorii și reprezentanții tuturor Cultelor religioase din Republica Populară Română, — întruniți în Consfătuire pentru a întâmpina sărbătoreșcul eveniment al alegerilor de Deputați pentru Marea Adunare Națională dela 30 Noembrie 1952, — ne exprimăm hotărîrea noastră de a sprijini lupta pe care o duce Frontul Democrației Populare pentru binele și fericirea poporului, pentru propășirea Patriei.

Impărtășind din toată inima însuflețirea cu care poporul nostru întâmpină istoricul eveniment dela 30 Noembrie, slujitorii și credincioșii din țara noastră își mărturisesc devotamentul lor față de Statul democrat popular și dragostea lor adâncă față de poporul nostru muncitor și față de scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română. Ei vor fi fericiți să pecetluiască aceste sentimente patriotice prin participarea lor unanimă la alegerile dela 30 Noembrie 1952, pentru ca împreună cu toți oamenii muncii din Patria noastră să aleagă în Marea Adunare Națională pe candidații Frontului Democrației Populare, în frunte cu Dvs., candidatul întregului popor muncitor, ziditori hotărîți ai buneistării și ai fericirii poporului, apărători de nădejde ai păcii.

Incredințându-vă că slujitorii și credincioșii Cultelor noastre vor sprijini cu tot mai multă râvnă eforturile poporului în munca lui pașnică și creatoare, vă rugăm să primiți din partea noastră cele mai calde urări de îndelungată și rodnică activitate, în slujba Patriei și poporului.

† JUSTINIAN

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

IOAN VASARHELYI

Episcopul Bisericii Reformate, Cluj

ARDAY ALADAR*Episcopul Bisericii Reformate din Oradea***CAROL ADORJAN***Vicar General al Episcopiei Romano-Catolice de Alba Iulia***TRAIAN JOVANELLI***Vicar General al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din București***FRIEDRICH MÜLLER***Episcopul Evanghelic Lutheran, Sibiu***MOSES ROSEN***Șef-Rabinul Cultului Mosaic***KISS ALEXA***Episcopul Bisericii Unitariene***ARGAY GHEORGHE***Superintendentul Bisericii Evanghelice Sinodale Presbiteriene***TIHON CACIALCHIN***Mitropolitul Cultului Creștin de Rit Vechi***CONSTANTIN ADORIAN***Vicepreședintele Cultului Baptist***ION RUSU***Secretar General al Cultului Baptist***MEHMET IACUB***Muftinul Cultului Musulman***D. FLOREA***Președintele Cultului Adventist***GH. BRADIN***Președintele Cultului Pentecostal***VASKEN BALGIAN***Episcopul Bisericii Armeano-Gregoriene***GH. OPREA***Delegatul Cultului Creștin după Evanghelle***ȘTEFAN TOMICI***Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat*

Mesajul a fost semnat de conducătorii cultelor, în aplauzele și însuflețirea tuturor participanților.

Ca o urmare firească a celor discutate și ca un angajament solemn față de credincioși, I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei a propus conferinței, să se trimită credincioșilor o Chemare.

Această propunere a fost primită deasemenea cu multă căldură de către adunare.

I. P. S. Sa a dat citire acestei chemări pe care o redăm în întregime:

C H E M A R E

CATRE CLERUL ȘI CREDINCIOȘII TUTUROR CULTELOB DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ.

Iubiți credincioși,

Iată acum, pentru a treia oară, noi, reprezentanții Cultelor religioase din Republica Populară Română, ne-am întrunit în același duh de înțelegere deplină și colaborare.

Indemnați de dragostea și îndatoririle ce purtăm fiecare credincioșilor noștri, am găsit de cuviință să îndreptăm către voi, împreună, cuvânt de îndemn și îndrumare părintească, cu prilejul istoricului eveniment dela 30 Noembrie 1952, zi în care poporul nostru își alege reprezentanții lui în Marea Adunare Națională.

Viața este cel mai de preț dar pe care ni l-a hărăzit Dumnezeu, de care să ne putem bucura cu toții, în bună înțelegere și dragoste. Deaceea, slujind lui Dumnezeu, noi suntem slujitori ai vieții, nu ai morții, ai binelui, nu ai răului, ai lumii, nu ai întunericului. Iar Domnul și Stăpânul vieții noastre, ca Domn al păcii ne îndeamnă pururea la lucrare strădalnică spre a zădărnici faptele celor ce urzesc moartea, răul și întunericul, ne îndeamnă la necurmată veghere și muncă, spre binele și fericirea poporului.

Poporul nostru trăiește zile mărețe! Pe ogoare, în fabrici și uzine, în laboratoare, școli și birouri, pretutindeni, brațele și mințile sunt încordate cu putere în munca eroică pentru făurirea unei vieți fericite, după care au năzuit veacuri durerândul cei ce trăiesc în sudoarea frunților lor și pentru care au luptat și s'au jertfit cei mai buni fii ai Patriei noastre.

În viața poporului nostru s'au făcut pași uriași spre o viață nouă și fericită. Oamenii muncitori din Patria noastră își clădesc noua lor viață mai bună și mai fericită.

Ogoarele întinse și mănoase ale Patriei noastre rodesc bogat pentru îndestularea poporului muncitor, nu pentru trândăvia celor ce s'au închinat la vițelul de aur. Se zidesc școli și așezăminte de cultură, se zidesc spitale, clinici, dispensare, maternități, pentru apărarea sănătății poporului și

salvarea copiilor din ghiarele morții. Țara întreagă a devenit un vast șantier al muncii pașnice și constructive.

Toate aceste biruințe dobândite de poporul nostru, care a făcut din muncă „o datorie și o chestiune de onoare a fiecărui om capabil de muncă“, au fost oglindite în noua Constituție a Republicii Populare Române, votată în unanimitate de Marea Adunare Națională la 24 Septembrie 1952.

Toate Cultele religioase din țara noastră, prin păstorii și credincioșii lor, au împărtășit întru totul entuziasmul cu care poporul nostru a întâmpinat noua Constituție și au binecuvântat voiața lui fermă de a duce până la capăt opera uriașă a înfloririi și a înălțării Patriei noastre.

Un avânt și mai mare a luat munca poporului nostru în urma statornicirii zilei de 30 Noembrie 1952, ca zi în care toți cei ce muncesc, toți cei ce iau parte la zidirea unei orânduiri noi, vor alege pe reprezentanții lor direcți în Marea Adunare Națională, organul suprem al puterii de Stat în Republica Populară Română. Participarea poporului nostru la rezolvarea treburilor obștești este expresia largilor libertăți democratice de care se bucură astăzi.

În nenumărate întruniri ale oamenilor muncii din țara noastră, au fost propuși candidați în aceste alegeri, cei mai prețuiți fii ai poporului: muncitori, constructori ai orașelor și uzinelor noi, plugari cari se străduiesc să aducă lumina și bunăstarea în lumea satelor noastre, cărturari, oameni ai artei, ai științei și culturii, fruntași ai vieții sociale, ostași, femei și tineret. Demn de subliniat este faptul că între acești vrednici fii ai poporului se află și credincioși și slujitori ai Cultelor noastre.

Felul în care s'a constituit Frontul Democrației Populare și modul în care au fost propuși candidații de către masele largi populare dovedește că poporul participă, în mod conștient, la alegerea reprezentanților săi. Candidații de azi nu mai sunt exponenții asupritorilor poporului, sau unei singure familii, organizată de circumstanță sub firmă politică. Deputații de azi sunt exponenții autentici ai năzuințelor și voinei poporului. Ei reprezintă toate categoriile populației muncitoare, ei sunt participanți activi la munca pașnică și constructivă a poporului nostru, sunt harnicii făuritori ai vieții noi și luptători dârzi pentru apărarea păcii, libertății și independenței Patriei noastre. Candidații dela 30 Noembrie a. c.

sunt exponenții solidarității și unirii poporului muncitor, fără deosebire de religie și naționalitate, în munca pentru întărirea și înflorirea Patriei. E o deosebire ca dela cer la pământ între mărețele clipe pe care le trăim astăzi și trecutul de desbinări, de ațâțări șovine, de incitări la ură rasială și la lupta confesională, care umpleau de revoltă pe adevărații patrioți și îndepărtau poporul muncitor dela viața politică a țării.

Astăzi, când poporul întreg este chemat să-și aleagă reprezentanții în forul suprem al puterii de Stat, când poporul socotește acest măreț eveniment drept o sărbătoare și o zi de însemnătate istorică în viața sa: astăzi Cultele religioase au datoria să împărtășească și ele marea bucurie pe care o trăiește poporul nostru și să fie părtașe la actul prin care oamenii muncii dela orașe și sate aleg pe conducătorii vieții publice a Statului democrat-popular.

Iubiți credincioși,

Cu aceste convingeri, noi, părinții și păstorii voștri suflești, cu iubire părintească și frățească vă chemăm pe toți cei ce mărturisiți pe Dumnezeu în felurite graiuri, să dovediți tăria credinței voastre, prin revărsarea dragostei către semenii voștri, către poporul în mijlocul căruia trăiți. Să vă faceți datoria de cetățeni către Patrie și popor, cu aceeași râvnă cu care vă faceți datoria de credincioși către altarele voastre și către Dumnezeul vostru.

În acest chip veți arăta că sunteți vrednici luptători pentru apărarea păcii în lumea întreagă, căci întărirea și dezvoltarea Statului nostru democrat-popular, care este un factor activ în marele front al apărătorilor păcii, reprezintă o contribuție de seamă adusă cauzei sfinte a apărării și consolidării păcii.

Să nu uităm niciunul dintre noi că toți candidații Frontului Democrației Populare sunt dârzi luptători pentru pace; să nu uităm că alegându-i pe ei la conducerea treburilor Statului nostru vom dovedi că întâmpinăm apropiatul Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii printr'o măreață realizare, menită să contribuie la salvarea păcii și vieții în lume și la zădărnicierea planurilor ațâțătorilor la un nou război, hrăpăreții bancheri și fabricanți de arme și de moarte americani și englezi.

Să nu uităm că votul nostru trebuie să fie un răspuns dat aceluia care răspândesc șoapte veninoase împotriva puterii poporului muncitor și care uneltesc din umbră planuri diavolești. Noi mergem cu poporul împotriva dușmanilor poporului.

Hotărârea noastră de a lua parte la munca pentru înflorirea Patriei, alături de întregul popor muncitor, va fi prinosul dragostei noastre neclintite către conducătorii poporului și Statului nostru.

Infrățirea tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea și strângerea lor cu dragoste și devotament în jurul cârmuitorilor Statului, constituie temelia trainică pe care se înalță noua noastră Patrie, ca o cetate a muncii și a păcii.

Iubiți credincioși,

Vă chemăm să vă dați votul candidaților Frontului Democrației Populare, candidații păcii și ai vieții noi, pe care și-o zidește poporul nostru.

Incredințați că veți răspunde din toată inima chemării noastre, rugăm pe Bunul Dumnezeu să reverse asupra voastră darurile Sale cele bogate și să dăruiască scumpei noastre Patrii și vrednicilor ei conducători, deplină victorie în munca pentru făurirea vieții celei noi și în lupta pentru apărarea păcii.

Slujitorii tuturor Cultelor vor aduce la cunoștința credincioșilor această chemare, în cadrul serviciilor religioase ce vor avea loc până Duminică, 30 Noembrie 1952.

† JUSTINIAN

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

ION VASARHELYI

Episcopul Bisericii Reformate, Cluj

ARDAY ALALDAR

Episcopul Bisericii Reformate din Oradea

CAROL ADORJAN

Vicar General al Episcopiei Romano-Catolice de Alba Iulia

TRAIAN IOVANELLI

Vicar General al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din București

FRIEDRICH MÜLLER

Episcopul Evanghelic Luteran, Sibiu

MOSES ROSEN

Șef-Rabinul Cultului Mozaic

KISS ALEXA*Episcopul Bisericii Unitariene***ARGAY GHEORGHE***Supersintendentul Bisericii Evanghelice
Sinodale Presbiteriene***TIHON CACEALCHIN***Mitropolitul Cultului Creștin de Rit Vechi***CONSTANTIN ADORIAN***Vicepreședintele Cultului Baptist***ION RUSU***Secretar General al Cultului Baptist***MEHMET IACUB***Muftul Cultului Musulman***D. FLOREA***Președintele Cultului Adventist***GH. BRANDIN***Președintele Cultului Penticostal***VASKEN BALGIAN***Episcopul Bisericii Armeano-Gregoriene***GH. OPREA***Delegatul Cultului Creștin după
Evanghelle***ȘTEFAN TOMICI***Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat*

Chemarea a fost semnată de către toți conducătorii cultelor, în aceeași înălțătoare atmosferă.

Astfel a luat sfârșit ședința de dimineață.

Participanții veniți din provincie au luat masa în comun la Institutul Teologic, împreună cu conducătorii respectivi.

După amiază, la orele 18 $\frac{1}{2}$, s'au vizionat filmele:

Conferința tuturor cultelor din Uniunea Sovietică, ținută la Moscova, între 9 și 12 Mai 1952; votarea Constituției R. P. R. și construcția Canalului Dunărea-Marea-Neagră.

Vizionarea acestor filme a întărit odată mai mult convingerea celor prezenți, că în lagărul păcii se construiește o viață nouă.

În adevăr, slujitorii cultelor din Uniunea Sovietică sprijină în mod efektiv marea acțiune pentru așărarea păcii în lume.

Creștini de diferite confesiuni, mozaici, budiști și mahomedani, prin conducătorii lor, sub președenția I. P. S. Alexei, Patriarh al întregii Rusii, unți într'un cuget au hotărît să sprijine cu tăria credinței lor acțiunea pentru apărarea păcii.

La fel, Constituția votată în 24 Septembrie 1952, în R. P. Română, este expresia fidelă a realizărilor regimului nostru de democrație populară, iar construcția Canalului Dunăre-Marea Neagră, o dovadă a uriașelor lucrări ce se realizează și sunt pe cale de a fi realizate în țara noastră.

Cu aceste gânduri și cu aceste convingeri, participanții la consfătuire au plecat la rosturile lor, cu hotărîrea ca — slujind cu devotament Biserica — să lupte cu și mai multă putere pentru apărarea păcii, numai în pace fiind posibilă înflorirea Patriei noastre scumpe.

«Hotărîrea noastră — a spus I. P. S. Patriarh Justinian, Întăistătorul Bisericii Ortodoxe Române — de a lua parte la munca pentru înflorirea Patriei, va fi prinosul dragostei noastre neclintite către Patrie și popor, iar înfrățirea tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea și strângerea cu dragoste și devotament, în jurul cârmuitorilor Statului, constituie temelia trainică pe care se înalță noua noastră Patrie».

Trăiască și înflorească scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română, în frunte cu conducătorii ei.

Trăiască și propășească lupta pentru apărarea păcii.

—○—

CONGRESUL NAȚIONAL PENTRU APĂRAREA PĂCII

Între 5-7 Decembrie 1952, în Capitală, în sala Ateneului Republicii Populare Române, s'au desfășurat lucrările Congresului Național pentru Apărarea Păcii.

Peste 700 de delegați și invitați, soli ai milioanei de oameni ai muncii care — cu dragoste și devotament — construiesc zi cu zi o viață fericită și îmbelșugată pentru întregul nostru popor, au venit din toate unghiurile Țării să afirme încă odată, cu toată puterea, hotărîrea lor nezdruccinată de a lupta până la capăt pentru apărarea păcii.

Oameni de toate vârstele, din toate profesiunile, reprezentanți ai cultelor religioase, oameni de preri politice deosebite, s'au întâlnit în același dorință: acela de a afirma voința de pace a întregului nostru popor și de a lupta pe toate căile și cu toate forțele pentru preîntâmpinarea unui nou război mondial.

Muncitorii din uzine, depe șantiere și depe ogoare, oameni ai artei și ai literelor, oameni de știință, bărbați și femei, tineri și bătrâni, s'au perindat rând pe rând la tribuna Congresului pentru a zugrăvi în cuvinte simple, însă cât mai expresive, ororile războiului și mijloacele cele mai potrivite pentru zăgăzuirea acestuia.

Tuturor acestora li s'au alăturat, rostindu-și cuvântul, șefii cultelor religioase din Țara noastră, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, Întăistător al Bisericii Ortodoxe Române.

Solii milioanei de oameni ai muncii, veniți să afirme răspicat voința de pace a semenilor lor, și-au îndreptat primul lor gând către acela care,

ca o stâncă de granit, stă în fruntea luptei pentru pace, pe care o duc cu hotărâre oamenii cinstiți din întreaga lume: Iosif Vissarionovici Stalin.

Delegații la Congres s'au rostit hotărât pentru intensificarea luptei pentru pace și pentru demascarea necruțătoare a așățătorilor la un nou război, călăuziți de luminoasa învățătură a lui I. V. Stalin, care a arătat în chip magistral care este singurul mijloc prin care pacea poate fi menținută și apărată: „Pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt“.

Lucrările Congresului Național pentru Apărarea Păcii s'au deschis Vineri 5 Decembrie 1952.

Încă înainte de începerea dezbaterilor într'o atmosferă sărbătorească, de mare entuziasm, participanții au manifestat îndelung pentru pace și pentru prietenia de nezdruccinat dintre toate popoarele care luptă pentru pace - în frunte cu glorioasa Uniune Sovietică și genialul său conducător, Iosif Vissarionovici Stalin.

Lucrările Congresului au fost deschise de academicianul Mihail Sadoveanu, președintele Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R., membru în Consiliul Mondial al Păcii, și savantul academician N. Hortolomei.

În aplauzele puternice ale delegațiilor, academicianul St. Milcu a propus prezidiul de onoare și prezidiul activ al Congresului.

În fruntea prezidiului de onoare al Congresului a fost ales prin aplauze nesfârșite, eliberatorul și cel mai bun prieten al poporului nostru, gloriosul stegar al popoarelor care luptă pentru apărarea păcii, I. V. Stalin.

În prezidiul de onoare au fost aleși, cu vii aclamații: Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri; Dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marei Adunări Naționale; Fr. Joliot-Curie, președintele Consiliului Mondial al Păcii; N. Tihonov, președintele Comitetului Sovietic pentru Apărarea Păcii; Pak Den Al, reprezentanta eroicului popor coreean în Consiliul Mondial al Păcii, laureată a Premiului Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare“, Pietro Neni, vicepreședinte al Consiliului Mondial al Păcii, laureat al Premiului Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare“, scriitorul sovietic Alexandr Fadeev, vicepreședintele Consiliului Mondial al Păcii, Hewlett Johnson, decan de Canterbury, Sun Cin Lin, reprezentanta marelui popor chinez în Consiliul Mondial al Păcii, laureată a Premiului Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare“, Paul Robeson, curajosul luptător pentru pace din Statele Unite ale Americii, laureat al Premiului Internațional al Păcii, poetul turc Nazim Hikmet, laureat al Premiului Internațional al Păcii, Henri Martin, eroul luptător pentru pace al poporului francez, marinarul libertății,

scriitorul sovietic Ilya Ehrenburg, poetul chilian Pablo Neruda, laureat al Premiului Internațional al Păcii.

În prezidiul Congresului au fost aleși: Mihail Sadoveanu, președintele Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R. membru în Consiliul Mondial al Păcii, Stela Andreescu, profesoară emerită, Ioana Aolăriței, țărăncă muncitoare, văduvă de război, V. Atomulesei, secretar al C. C. al Crucii Roșii, sculptorul C. Baraschi, maestru emerit al artei, acad. Gh. Călinescu, acad. Elie Carafoli, actorul Jules Cazaban, acad. M. Ciucă, acad. P. Constantinescu-Iași, vicepreședinte al Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R., Margareta Dănăilă, secretar al Comitetului regional de Luptă pentru Pace - Bârlad, acad. D. Danielopolu, scriitorul Petru Dumitriu, compozitorul Sabin Drăgoi, artist emerit al R. P. R., Aurel Duma, secretar al Consiliului General A. R. L. U. S., Ilie Dumitrana, invalid de război, Arta Florescu, artistă emerită a R. P. R., violonista Gaby Grubea, artistă emerită a R. P. R., acad. N. Hortolomei, Traian Jovanelli, vicar general al Arhiepiscopiei romano-catolice din București, Ludovic Juhasz, președintele C. C. al Uniunii Populare Maghiare, Justinian Marina, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, stahanovistul Kepetin Geza, Ligla Macovei, secretar al Uniunii Artiștilor Plastici, Ion Manolescu, artist emerit al R.P.R., Florica Mezincescu, vicepreședinte al Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R., membru în Consiliul Mondial al Păcii, acad. St. Milcu, Maistrul-sondor Elena Moise, Stelian Moraru, președintele Confederației Generale a Muncii, Friedrich Müller, episcopul evanghelic luteran-Sibiu, Vasile Mușat, prim secretar al C. C. al U. T. M., biologul Rudolf Palocsay, acad. C. I. Parhon, președintele Consiliului General A. R. L. U. S., acad. Camil Petrescu, scriitorul Cezar Petrescu, Ileana Răceanu, vicepreședintă a C. C. U. F. D. R., Dr. Moses Rosen, șef-rabinul cultului mozaic, Irina Răchișeanu, artistă emerită a R. P. R., acad. M. Roller, acad. Tr. Săvulescu, președintele Academiei R. P. R., acad. G. Spăcu, acad. Jean Steriade, pictor, prof. univ. Gh. C. Stere, președintele Comitetului de Luptă pentru Pace al Capitalei, Gheorghe Tache, președintele gospodăriei agricole colective „Drumul lui Lenin” - Livedea, Sorin Toma, membru în Biroul Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R., membru în Consiliul Mondial al Păcii, episcopul reformat Ioan Vásárhelyi, acad. St. Vencov, prim secretar al Academiei R. P. R., Maria Zidaru, președinta gospodăriei agricole colective „Steagul lui Lenin”.

Prof. univ. Jean Livescu, rectorul Universității „A. I. Cuza” din Iași membru în Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R. a propus alegerea comisiei de validare și comisiei de redactare a documentelor Congresului.

S'a adoptat apoi următoarea ordine de zi:

1. Referatul „Lupta popoarelor pentru apărarea păcii și hotărârea poporului nostru de a apăra pacea”.

2. Referatul „Activitatea mișcării pentru apărarea păcii din Republica Populară Română”.

3. Alegerea Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română.

4. Alegerea delegaților pentru Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii.

Intrându-se în ordinea de zi, academicianul Mihail Sadoveanu a desvoltat referatul „Lupta popoarelor pentru apărarea păcii și hotărîrea poporului nostru de a apăra pacea”.

În cuvinte luminoase, marele nostru scriitor a arătat puterea uriașe pe care o reprezintă frontul păcii și posibilitățile crescânde ca lupta pentru pace să facă mari pași înainte, în întreaga lume, trecând într-o fază nouă, pe o treaptă și mai înaltă.

„Numărul participanților la pregătirile în vederea Congresului de la Viena - a arătat maestrul Sadoveanu - diversitatea lor, din punct de vedere al condiției sociale, al înțeleșnicirilor, al opiniilor politice, filosofice și religioase, arată că în problema păcii și războiului are loc un puternic reviriment în opinia publică din țările capitaliste. Cercuri largi aparținând nu numai muncitorimii și țăranimii, ci și burgheziei și micii burghezii, intelectuali de cele mai diferite orientări încep să-și dea seama că războiul este o primejdie nu numai pentru alte țări, dar și pentru țările lor”.

Cu puternice aplauze au fost primite pasajele din cuvântarea scriitorului Mihail Sadoveanu, prin care acesta a subliniat semnificația adâncă pe care o are în prezent în întreaga lume, în rândurile oamenilor cinștiți care se alătură luptei pentru apărarea păcii, numele lui Iosif Vissarionovici Stalin.

„Pentru toate popoarele lumii, numele marelui Stalin este indisolubil legat de ideea păcii și frăției între popoare, a luptei mărețe pentru viață, pentru lumină, pentru bună stare și progres.

În toate țările lumii, în toate limbile vorbite pe globul pământesc, oamenii spun: „Dacă spune Stalin, așa va fi”, „Stalin înseamnă pace”. Aceste cuvinte simple exprimă toată adâncimea dragostei și încrederii pe care popoarele le poartă genialului stegar al păcii”.

Maestrul Sadoveanu a zugrăvit apoi, în ațerșia încordată a delegaților la Congres, ororile pe care le făptuesc în Coreea imperialiștii americani, care îndrăznesc totuși să vorbească despre necesitatea extinderii în întreaga lume a așazisului „mod de viață american”.

Vorbitorul a arătat apoi că imperialiștii americani și clica înfeudată planurilor lor agresive urmăresc extinderea războiului din Coreea și deci transformarea acestuia într'un nou război mondial, pentruca astfel - prin cotropirea întregii lumi - să sporească la nesfârșit posibilitățile de câștig ale închinătorilor vișelului de aur. Sub pretextul apărării așa ziselor „țări

libere" împotriva unui eventual atac al acestora de către țările democratice, oștile americane au ocupat deja țări, pe care le sugrumă atât din punct de vedere economic, cât și din punct de vedere politic.

După ce a subliniat munca uriașă pe care poporul nostru - alături de toate celelalte popoare din frontul păcii - o duce pentru pace și pentru asigurarea unei vieți fericite și îmbelșugate a tuturor celor ce muncesc, maestrul Sadoveanu a spus: „Unit în lupta sa pentru transformarea din temelie a vieții sale, poporul nostru este unit și în hotărîrea sa de a apăra această viață, independența și suveranitatea patriei noastre, cuceririle noastre. Nu încapă îndoială că în cazul când agresorii ar îndrăzni să-și pună în aplicare intențiile, se vor găsi în lagărul păcii și democrației forțele necesare pentru ca ei să primească riposta zdrobitoare pe care o merită”.

„Sunt actuale și astăzi - a spus maestrul Sadoveanu, în aplauzele puternice ale congresiștilor - versurile marelui Eminescu:

„Împărați pe care lumea nu putea să-i mai încapă

„Au venit și'n țara noastră de-au cerut pământ și apă.

„Și nu voi ca să mă laud, nici că vreau să te'nspăimânt,

„Cum venită, se făcură toți o apă și'un pământ”

Luminoasa expunere a academicianului Mihai Sadoveanu, președintele Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R. și membru al Consiliului Mondial al Păcii, a fost primită cu mare însufleșire de delegații la Congres, care prin cuvinte calde și prin aplauze nesfârșite au afirmat hotărîrea nestrămutată a milioanele de oameni ai muncii de a-și înzeca eforturile în lupta pentru apărarea păcii.

La 6 Decembrie 1952, profesorul universitar Gheorghe Stere a dezvoltat referatul: „Activitatea mișcării pentru apărarea păcii din Republica Populară Română”.

În cadrul referatului său, vorbitorul a arătat drumul parcurs de mișcarea pentru pace din țara noastră, dela Congresul Comitetelor de luptă pentru pace, care a avut loc în anul 1950, până astăzi. Numărul tot mai mare al comitetelor de luptă pentru pace, numeroasele acțiuni duse de acestea, între care cele mai importante sunt: semnarea Apelului Consiliului Mondial al Păcii pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele 5 mari puteri și colectarea de ajutoare pentru eroicul popor coreean, au arătat creșterea uriașă a mișcării de luptă pentru pace.

Cifrele înfățișate în această privință de profesorul Gheorghe Stere au impresionat pe delegații la Congres, arătându-le încă odată, în chip concret, cât de mare este puterea mobilizatoare a mișcării lup'ei pentru pace. Astfel, în ce privește semnarea Apelului pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele 5 mari puteri, peste 63.000 de ecipe, cuprinzând un număr de 200.000 membri ai Comitetelor de luptă pentru pace și ai organi-

zațiilor de masă, au strâns 11.060.141 de semnături, ceiace depășește cu peste 1 milion numărul semnăturilor depuse pe Apelul dela Stockholm.

În ce privește acțiunea de ajutorare a poporului frate coreean, cele două mari colecte din anul 1951 au avut ca rezultat strângerea a zeci de vagoane de îmbrăcăminte și a milioane de kilograme de alimente.

Subliniind rezultatele bune înregistrate de Comitetele de luptă pentru pace, vorbitorul a scos în evidență și unele lipsuri, care trebuiesc îndreptate. Între aceste lipsuri, vorbitorul a menționat atitudinea unor președinți de comitete de luptă pentru pace care nu au dat atenție cuvenită atragerii femeilor în mișcarea pentru pace, precum și atitudinea greșită a altor președinți de comitete, care - neînțelegând că fiecare partizan al păcii trebuie să-și desfășoare în permanență activitatea - mobilizează partizanii păcii numai în timpul campaniilor inițiate de Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii.

Raportorul a repetat, în aplauzele puternice ale delegațiilor, cuvintele rostite de G. M. Malencov în cadrul Raportului Comitetului Central la Congresul al XIX al P. C. U. S.: „Ceiace importă acum este de a ridica la un nivel și mai înalt activitatea masselor populare, de a ridica nivelul de organizare a partizanilor păcii, de a demasca neîncetat pe așățătorii la război, de a nu-i lăsa să prindă popoarele în mreaja minciunii”.

„Să folosim - a spus vorbitorul - cele mai variate forme de înmurmurire și mobilizare a masselor largi populare la lupta pentru pace... Să facem să răsunе tot mai tare și mai departe glasul nostru de solidaritate cu lupta tuturor popoarelor iubitoare de pace”.

Cele două referate prezentate Congresului: „Luptă popoarelor pentru apărarea păcii și hotărîrea poporului nostru de a apăra pacea” și „Activitatea mișcării pentru apărarea păcii din Republica Populară Română”, au consiliuit punctele de plecare ale unor însușeșiri și ample discuții.

Numeroși delegați, reprezentând cele mai largi categorii sociale din Țara noastră, și-au rostit cuvântul lor răspicat pentru a face cunoscute noul și noi aspecte ale problemei desbătute: pacea, bunul cel mai de preț al omenirii.

Rând pe rând s'au succedat la tribună reprezentanții muncitorilor din uzine, de pe șantiere și ai țărănimii muncitoare, delegații oamenilor de știință din institute și laboratoare, oamenii de litere și oamenii de artă, reprezentanții cultelor religioase și mulți alții, pentruca toți laolaltă să înțereze cu toată puterea acțiunile criminale ale provocatorilor la un nou război și să-și mărturisească ferma hotărîre de a lupta cu tot sufletul și prin toate mijloacele pentru apărarea și consolidarea păcii.

Iată pe stahanovistul Constantin Vasilache, dela uzinele metalurgice Sovrom-utilaj petrolifer „Gh. Gheorghiu-Dej” din Târgoviște, decorat cu Ordinul Muncii cl. I pentru succesele realizate în producție. Prin cuvântu

lui simplu, el exprimă hotărîrea întregii clase muncitoare de a apăra pacea, prin strădania ei continuă de a îndeplini planul de Stat înainte de termen.

„Toată munca noastră și produsele noastre - a spus el - sunt închinate păcii. Asta face să turbe de mânie pe dușmanii păcii, imperialiștii americano-englezi și slugile lor titoiste“.

Iată pe țărâna muncitoare Stan Frusina din regiunea Bacău, mamă a 10 copii, care arată limpede care sunt cauzele care o mână să lupte din tot sufletul pentru apărarea păcii.

„Astăzi - a spus ea - în regimul de democrație populară, viața familiei mele și a mea s'a schimbat din temelii. Șase din're copiii mei cei mari, eu și soful meu, am învățat la școala de alfabetizare, iar copiii cei mici sunt în școli și primesc burse dela Stat. Iată de ce lupt din toată puterea mea pentru apărarea păcii. Eu știu că luptând pentru pace luptăm pentru apărarea vieții și viitorului copiilor noștri.

„Știm că mamele și toate femeile din lume vin în număr din ce în ce mai mare și cu mai multă hotărîre în rândurile partizanilor păcii. Stalin e cu noi, este în fruntea noastră. Acolo unde este Stalin nu există înfrângere. Cauza noastră este dreaptă. Noi vom învinge“.

Numeroși alți delegați au urmat la cuvânt, rosînd - cu mândrie și mare însuflețire - hotărîrea semenilor lor de a lupta cu nădejde în cadrul frontului mondial al păcii, pentru triumful păcii.

Academicianul C. I. Parhon, profesorul Traian Săvulescu, președintele Academiei R. P. R., biologul Rudolf Polocsay, scriitorul Cezar Petrescu, academicianul prof. Dr. D. Danielopofu, Episcopul reformat Ion Vasarhely, vicarul general al Arhiepiscopiei Romano-catolice din București, Traian Jovanelli, tractoristul sârb Disici Slavco, academicianul Gheorghe Călinescu, sculptorul Constantin Baraschi, scriitorul Tudor Arghezi, invalidul Pavel Bolchiș, micul meseriaș Scarlat Ciupercă, țărâna colectivistă Maria Zidaru, Șef-rabinul cultului mozaic Moses Rosen, șeful cultului musulman Iacob Mehmet și mulți alții au arătat în cuvinte luminoase că forța creatoare a oamenilor muncii - oricare ar fi îndeletnicirile lor - nu se poate desfășura decât în condițiile unei păci trainice.

În numele credincioșilor, clericilor și ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române a luat cuvântul Întâistătătorul Bisericii noastre, I. P. S. Patriarh Justinian.

După ce a înfierat ororile pe care agresorii americani le săvârșesc în Coreea, cu dorința de a le extinde pe în'reaga suprafață a pămîntului, I. P. S. Patriarh Justinian a spus: „Hotărîrea noastră fermă de a contribui la apărarea păcii izvorăște și din dragostea noastră față de popor și din neclintitul nostru patriotism. Deaceia, credincioșii, clerul și ierarhii Bisericii Ortodoxe Române fac acum, prin glasul meu, înnoit legământ că vor duce mai departe lupta lor de apărători ai păcii, strîns uniți cu poporul mun-

citor, dând un răspuns ferm ațafătorilor la război, agresorilor americani, prin cuvintele Scripturii: „De frica voastră nu ne vom teme, nici ne vom înfricoșa, că de vă veți întări, iar și veți fi biruiți” și „Fața Domnului este împotriva celor ce fac nelegiuiri, ca să-i piardă de pe pământ”.

Aplauze îndelungate au subliniat cuvintele roșite de Înălțătorul Bisericii noastre, care prin glasul său a exprimat hotărîrea fermă a credincioșilor, clericilor și ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române de a lupta fără preget pentru așezarea unei păci trainice în lume.

Congresul Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română, desfășurat în Capitala Patriei noastre, în preajma marelui Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena, a fost o viguroasă manifestare a voinței de pace a poporului nostru, a hotărîrii sale de a contribui din toate puterile la lupta pentru menținerea păcii.

Lucrările Congresului s'au încheiat cu alegerea Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română și alegerea delegaților la Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena. În această delegație au fost aleși pentru a reprezenta Biserica Ortodoxă Română, P. S. Episcop Valerian al Oradiei și P. C. Preot Alexandru Ionescu, vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Congresul a oglindit creșterea conștiinței, combativității și vigilenței cetățenilor Țării noastre în lupta pentru pace, împotriva ațafătorilor la război. Oameni care până acum au stat deoparte de viața otștească a Țării, acum au luat parte la Congres și au intervenit în dezbateri, dându-și seama că este de datoria lor ca, în fața primejdiei sporite a unui nou război, să lupte pentru apărarea păcii, spunându-și cuvântul împotriva uneltirilor agresive ale provocatorilor de război, imperialiștii americani.

În cadrul Congresului, s'au manifestat puternic speranțele poporului nostru, ca și ale tuturor popoarelor din lume, în capacitatea luptei mondiale pentru pace de a bara calea provocatorilor la un nou război. Aceste speranțe se întemeiază în primul rând pe faptul că în avangarda forțelor păcii pășește invincibila Uniune Sovietică, bastionul păcii, libertății și independenței popoarelor, în frunte cu marele Stalin.

Delegații la Congres și-au exprimat aceste speranțe și sentimentele lor de dragoste față de Uniunea Sovietică și marele Stalin, cu toată căldura.

Cuvintele fărâncii muncitoare Stan Frusina, din regiunea Bacău, sunt cuvinte pe care le rotesc din toată inima toți oamenii cinstiți din țara noastră: „Stalin e cu noi, este în fruntea noastră. Acolo unde este Stalin nu există înfrângere. Cauza noastră este dreaptă. Noi vom învinge”.

Pr. ALEXANDRU VLAICULESCU

SLUJITORII CULTELOR DIN BUCUREȘTI SPRIJINA ACȚIUNEA PENTRU APĂRAREA PĂCII

În ziua de 20 Noiembrie 1952, în sala cea mare a U.F.D.R., Comitetul de Luptă pentru Pace orășenesc a organizat o ședință a slujitorilor tuturor cultelor din București.

Ședința s'a deschis la ora 9 jum. dimineața.

Au participat peste 400 deservenți ai tuturor cultelor din București, și anume: preoți ortodocși, romano-catolici, luterani, neoprotestanți, mozaici.

Prezidiul a fost alcătuit din P. C. Prot. Kreis, slujitor al cultului romano-catolic, care a prezidat ședința; P. C. Preot Alex. Ionescu, vicar al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor; Dr. D. Landman, slujitor al cultului mozaic; Dl. Arvai Zoltan, pastor al Bisericii evanghelice luterane din București; Dl. I. Rusu, secretarul Federației Cultelor Neoprotestante din R.P.R. și Dl. I. Sândulescu, secretarul comitetului orășenesc al Luptei pentru Pace din orașul București.

Deschizând ședința, P. C. Prot. Kreis a dat cuvântul D-ului rabin D. Landman, membru în sfatul rabinic al Comunității Evreilor din București, membru în comitetul orășenesc al Luptei pentru Pace. D-Șa a ținut următoarea cuvântare:

„După cel de al doilea război mondial lumea se vede împărțită în două lagăre: pe deoparte lagărul agresiv antidemocratic în frunte cu Statele Unite ale Americii, iar pe de altă parte, lagărul iubitor de pace în frunte cu Uniunea Republicelor Sovietice Socialiste, al cărui guvern de peste trei decenii realizează cu fermitate, curaj și fără șovăială politica de pace în cele mai complicate și cele mai dificile situațiuni internaționale.

În domeniul relațiilor internaționale, cercurile guvernamentale din Statele Unite ale Americii, Anglia și Franța, după terminarea celui de al doilea război mondial au pornit în mod fățiș la pregătirea unui nou război. Din faza de pregătire a unui război de agresiune, blocul americano-englez a trecut la agresiunea directă, atacând Republica Populară Democrată Coreeană.

În momentul de față situația internațională în ansamblul ei, prezintă o serie de trăsături și particularități specifice. Principala putere agresivă, Statele Unite Americane, împinge spre război celelalte țări capitaliste și în special pe cele din blocul Atlanticului de Nord, ducând în același timp, sub masca prieteniei, sub șeagul anticomunismului și al apărării liberității, o politică imperialistă. Astfel, Anglia, Franța, Olanda, Belgia, Norvegia, cedează teritoriile lor pentru baze americane și încheie alianțe îndreptate împotriva intereselor naționale ale statelor lor, ca de exemplu: Franța, care contribuie la reînvierea militarismului hitlerist, dușmanul ei de secole. Grecia, Turcia, Iugoslavia, au devenit colonii americane -

agenturi de spionaj. O particularitate a politicii agresive imperialiste americane, constă în planurile ei de război, prin folosirea unor teritorii străine și a unor armate străine, așa cum este cazul cu Germania Occidentală, cu Japonia, Anglia, Franța și Italia. Popoarele țărilor respective însă, cunoscând ororile războiului vor găsi forțe suficiente în sânul lor care să nu permită acest lucru.

Imperialiștii caută să prezinte pregătirile de război, drept politică defensivă împotriva lagărului democratic, intimidând popoarele lor cu un pericol inexistent, spunând că se pot aștepta la un atac din partea Uniunii Sovietice.

Pregătirea războiului este însoțită de fascizarea și militarizarea popoarelor, pentru a deslănșui o ofensivă împotriva popoarelor iubitoare de pace.

Pe lângă comportarea agresivă a imperialismului american, constatăm că acesta mai joacă și un rol de jandarm mondial care caută să suprimă pretutindeni libertatea.

În fața pericolului crescând de război, se ridică mișcarea tuturor popoarelor pentru Apărarea Păcii. Astăzi, popoarele lumii sunt conștiente că războiul nu este o fatalitate și că el poate fi împiedicat prin coaliția diferitelor clase și pături sociale, care în comun au dorința și voința de a înlătura actuala încordare internațională și de a preîntâmpina un nou război mondial.

Muncitorul francez fie că va fi social-democrat sau din sindicatele creștine, care șomează de atâtea luni de zile în urma închiderii fabricelor de automobile; țăranul italian, membru al organizației „Asociația Catolică” și căruia i se ia ogorul pentru construirea de aerodromuri în scopuri agresive, industriașii și comercianții englezi, împiedecați să aiba relațiuni economice cu Răsăritul, omul de rând din Germania Occidentală, alarmat de reînvierea fascismului și de pericolul remilitarizării țării, soldatul și ofițerul belgian cari văd renăscând la granițele țării lor pericolul agresiunii hitleriste, micul comerciant suedez, danez, olandez, străvitat sub povara bugetelor de război și oamenii de cultură din țările Occidentului cari sunt alarmați de folosirea cuceririlor culturii pentru nimicirea culturii însăși și exterminarea în masă a oamenilor, vor strânge rândurile și se vor opune din toate puterile deslănșuirii unui nou război.

Lupta pentru pace înseamnă demascarea ațățătorilor la război.

Mișcarea partizanilor păcii, care unește sute de milioane de oameni de bună credință, din toate țările lumii, constituie o forță de nebiruit a zilelor noastre. Pretutindeni se desfășoară în momentul de față pregătirea în vederea Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, congres care va avea loc la Viena, la 12 Decembrie. Aceasta va fi cea mai grandioasă adunare a popoarelor iubitoare de pace, ea va reuni oameni de toate

orientările în'r'un efort comun, în vederea înfrânării ațășitorilor la război, a asigurării dezarmării, a securității și independenței naționale, a destinderii în relațiile internaționale.

Sunt semnificative manifestările din Europa Apuseană, din Iugoslavia, din Turcia, cu prilejul sosirii unor generali străini, precum și mișcarea soldaților și muncitorilor belgieni în semn de protest împotriva prelungirii duratei serviciului militar. Marile greve și demonstrații de masă din Japonia, împotriva remilitarizării țării, largă mișcare de protest a maselor poporului german împotriva tratatului separat și pentru un tratat de pace care să asigure unificarea Germaniei, sunt atâtea dovezi că oamenii muncii din toate părțile lumii, doresc pacea și luptă pentru a o impune.

Profetul Ieșia exclamă : „kru be garon al tahsoh ca șofar arim coleh” „Strigă tare nu înceta, înalță vocea ta ca o trompetă și anunță poporul tău fărădelegile lor”.

Astfel, cele cinci sute de milioane de semnături puse pe Apelul dela Stockholm a împiedicat până acum folosirea armei atomice în Coreea, după cum cele peste 650.000.000 de semnături pentru un Pact al Păcii între cele cinci mari puteri au determinat la rândul lor o serie de guverne să nu respingă la O. N. U., cu toată presiunea exercitată de puterile imperialiste, *propunerea sovietică* în legătură cu Pactul Păcii și alte propuneri sovietice de dezarmare.

Dar marele savant francez, Joliot Curie, președintele Consiliului Mondial al Păcii spune :

„Nu ne putem mulțumi cu faptul că cei care pregătesc războiul au fost silii să țină seamă de noi. Ei trebuie să fie împiedecați să facă rău”.

Iată marea noastră datorie de a ne înrola în rândurile celor mulți din lumea întreagă în lupta activă pentru pace, de a împiedica prin glasul nostru agresiunea imperialistă anglo-americană asupra pașnicului popor coreean, al cărui strigăt de sânge răsună întocmai ca ecoul sângelui lui Abel, așa cum grăește Biblia :

Col damel ahiha toachim eilai min a adama”. „Vocea sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ”.

Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, care se va ține în Decembrie la Viena va fi un prilej de largire și de colaborare activă a tuturor forțelor păcii împotriva forțelor agresiunii, ca și o tribună internațională de examinare a perspectivelor menșinerii păcii și elaborare a măsurilor pentru împiedicarea unui nou război.

Poporul nostru alături de toate popoarele iubitoare de pace, este un factor activ în lupta mondială pentru apărarea păcii.

Politica de pace stă la temeliea statului nostru, iar noua Constituție a Republicii Populare Române, arată în mod categoric că politica externă a noastră este o politică de apărare a păcii, de pretenie și alianță cu marea

Uniune Sovietică, în frunte cu marele stegar al păcii și prieten al tuturor popoarelor, marele generalisim Stalin și cu țările de democrație populară, o politică de pace și pretenție cu toate popoarele iubitoare de pace.

Și noi clericii, deservenții tuturor cultelor din Capitala Republicii Populare Română, dorim Pacea, care se numește viața noastră.

Talmudul în tractatul Avodazara ne povestește :

„Un mic ambulant de mirodenii de acum zeci de secole a umblat pe străzile unui oraș strigând : „Man bui lemizban sam haim“. „Cine dorește rețeta (secretul) vieții ?“ Atunci s'a adunat lume multă și au început să-i ceară : „Av lan hail“. Dă-ne viața !

Acesta scoate cartea psalmilor și deschide la capitoul 34 și citește : „Mi hais hēhaf:el haim, ohev iamim lirot tov, metor lesomha meira, u sfa-teha midaber, mirma, sur meira va aseï tov, bakes salom ve ratfeu“.

„Acel om ce dorește viața și vrea să vadă zile bune, să-și păzească limba de a grăi rău și să-și ferească buzele de a imprăștiia ideea înșelăciunii“ (și mai bine spus a urii între popoare, a ațățirii la un nou război, așa cum fac imperialiștii anglo-americiani).

„Sur meira ve ase tov, bakes salom ve ratfeu“.

„Indepărtează-te de a face rău, și săvârșește binele, aleargă și cere pacea“.

Iată misiunea noastră înaltă pentru binele omenirii și viața noastră a tuturor, să muncim și să luptăm mereu pentru a câștiga pacea.

La Congresul Național pentru apărarea Păcii, care se va ține în luna Decembrie în Capitala noastră, la care au fost aleși și reprezentanți ai tuturor cultelor din Republica Populară Română, fără nicio deosebire de religie sau rasă, va fi un nou prilej de manifestare a hotărârii dârze a poporului nostru de a contribui la apărarea păcii în lume, cu care ocazie se vor mobiliza și vor activa cele mai largi păături populare în lupta pentru pace.

Trebue să fim adânc convinși că lărgirea și ridicarea la un nivel cât mai înalt a mișcării pentru pace din țara noastră și a nivelului de culturizare a maselor, precum prevede Constituția noastră nouă că : Dreptul la învățământul public este asigurat tuturor cetățenilor Republicii Populare Române, fără deosebire de sex, naționalitate, religie, precum și articolul 84 din Constituție, care dă libertatea organizării și funcționării tuturor cultelor în patria noastră scumpă, Republica Populară Română, aceste drepturi umanitare și egale pentru toți fiii acestei țări fără nici o deosebire de rasă sau religie, întăresc forțele păcii la noi în țară și chiar dincolo de granițele acestei țări.

Crede că sunt în asentimentul Dvs., iubiți prieteni, ca și noi deservenții cultelor din Capitală, să ne asociem cu gândul, în ședința noastră de astăzi — interconfesională — scrisorii Conferinței pentru Pace, a tuturor

confesiunilor din Marea Uniune Sovietică, ce s'a ținut la Moscova în Mai 1952, adresată Consiliului Mondial al Păcii, exclamând :

„Chemăm pe toți credincioșii din întreaga lume să sprijine activ apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii, împotriva războiului bacteriologic”.

Fiind convinși de triumful acelei cauze juste, participanții la conferința noastră salutăm cu încredință activitatea Consiliului Mondial al Păcii și își exprimă convingerea fermă că în jurul drapelului păcii se vor uni toți oamenii de bună credință, toate popoarele care vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt așa cum a acționat marele geniu al omenirii și stegar al păcii, marele Stalin.

În preajma alegerilor candidaților Frontului Democrației Populare, participanții conferinței noastre salutăm pe cel mai iubit fiu al poporului, pe primul candidat, președintele Consiliului de Miniștri și secretar general al C. C. al Partidului Muncitoresc român, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Voi termina cu cuvintele profetului : „Salom salom la rahok ve la karov amar asem urfativ”. Domnul să trimeată sfântul său ajutor tuturor celor ce în toate colțurile pământului duc lupta cea sfântă pentru cucerirea păcii în lume și să împlinească curând în zilele noastre viziunea profetică mânturistă prin versetul său sfânt : „Pace, pace, celor de departe și celor de aproape”.

Trăiască lupta pentru pace ! Trăiască Republica Populară Română !

După cuvântarea D-ului Dr. D. Landman, au urmat discuții și completări la cele expuse ; au luat cuvântul : Dl. rabin Dr. Alperin, Pr. D. Vălcu-Sf. Vasile, Dl. Sandu (pentecostal), Pr. Sacelarie-Delea Nouă, Pr. Kravsovski (romano-catolic), Pr. Toma Chiricuț-Zlătari, Pr. I. Nicolau-Sf. Dumitru Colentina, Pastorul Arvai Zoltan (evangelic-luteran), Dl. Tăchici (cultul adventist), Dl. Popa, secretar (cultul baptist), Pr. Ulpie Petrescu-Sf. Maria, Pr. Negraru-Mogoșoala, Dl. rabin Dr. Beck, Pr. Petre Popescu, Dl. Oprea (creștin după evanghelie).

Toți vorbitorii au adus prețioase contribuțiuni, arătând în ce fel — teoretic și practic — slujitorii cultelor sprijină și vor sprijini mai activ acțiunea pentru apărarea Păcii.

Seria cuvântărilor a încheiat-o Dl. I. Săndulescu, secretarul Comitetului Crășenesc al Luptei pentru Pace din orașul București. De-a a tras concluzii și a tras sarcini practice în această mareă acțiune — sfătuiră pe cei prezenți, ca în alegerile pentru Marea Adunare Națională, tot poporul, cler și credincioși, să voteze pe candidații propuși de Frontul Democrației Populare, candidații ai Păcii.

Sedința s'a terminat la orele 12, într-o atmosferă de căldă și înfrățită prietenie, fiecare dintre cei prezenți plecând la rostul său cu mai multă convingere în cauza Apărării Păcii și cu dorința ca asemenea ședințe să se țină cât mai des, pentru o cât mai strânsă și înfrățită colaborare.

IMPORTANȚA CONGRESULUI UNIUNII DEMOCRAT-CREȘTINE DIN REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

La cel de al șaselea Congres al Uniunii Democrat-Creștine din R. D. Germană, ținut la Berlin între 16—18 Octombrie 1952 au participat și delegați din diferite țări.

Din delegația Republicii Populare Române au făcut parte subsemnatul și Dl. profesor Banyial, rectorul Universității Bolyai din Cluj.

Lucrările Congresului s'au desfășurat în sala Operei de Stat din Berlin. Delegații, din partea Uniunii Democrat-Creștine, în număr de 1300, plus 650 invitați, au participat cu multă însuflețire la lucrările congresului.

Congresul s'a ținut într'o atmosferă înălțătoare. El a exprimat hotărîrea neclintită a poporului german de a lupta pentru pace, pentru reconstrucție, pentru unitatea Germaniei, pentru construirea socialismului. A exprimat voința de luptă împotriva ratificării tratatului general prin care se intenționează transformarea Germaniei Occidentale într'o bază de agreștune în Europa. A exprimat hotărîrea de colaborare strânsă cu Partidul Socialist Unit din R. D. Germană pentru asigurarea păcii, unității și democrației.

Pentru atingerea acestor scopuri, Uniunea Democrat-Creștină din R. D. Germană a avut drept țintă mobilizarea tuturor forțelor creștine. Lozinca congresului a fost: „Creștini, luptați pentru pace, unitate și socialism”.

Referatele prezentate și debătute au arătat rolul creștinilor în lupta pentru pace, unitate și democrație: „Creștini, luptați împreună cu Uniunea Democrat Creștină pentru pace, unitate și socialism”, „Responsabilitatea creștină pentru menținerea păcii”, „Ce așteaptă populația creștină dela preoții ei”, „Prietenia Germano-Sovietică”, „Realismul creștin, temelia noastră puternică în lupta pentru pace, pentru unitate națională și pentru prietenia popoarelor”, „Contribuția creștină la construirea culturii noastre socialiste”, „Problema națională și creștinismul”.

Am enumerat câteva din aceste referate spre a scoate în relief spiritul în care s'au debătut problemele propuse și scopul urmărit de congres care a fost acela de a fixa poziția care rezultă din răspunderea creștină în situația actuală.

Problemele de rezolvarea cărora s'a ocupat congresul au fost patru:

1. Poziția creștinilor în lupta pentru unitatea națională, pentru soluționarea pașnică a problemei germane, precum și poziția partidului față de problema apărării naționale.

2. Fixarea poziției creștinilor și a poziției bisericilor în etapa construirii socialismului.

3. Propunerile ce ar rezulta din problema pusă la punctul 2 pentru clarificarea raporturilor dintre Biserică și Stat.

4. Luarea de hotărîri pentru desfășurarea muncii politice și organizatorice a partidului, care să-i facă posibilă îndeplinirea sarcinilor lui naționale.

S'a analizat fiecare din cele patru probleme și s'au tras concluziile logice care au rezultat din această analiză.

S'a arătat rolul Uniunii Democrat Creștine din Germania de Vest și politica ei de trădare națională, precum și politica antinațională și necreștină a unor conducători de Biserică din Germania. S'a scos în relief politica de rezistență și opoziție a unor personalități din Germania de Vest ca Dr Niemöller, președintele Bisericii protestante, Gustav Henemann, Wilhelm Elfes și alții.

Congresul și-a manifestat totodată recunoștința forțelor democratice și patriotice a creștinilor din Germania pentru politica de pace a Uniunii Sovietice.

Cel de al șaselea congres al Uniunii Democrat Creștine stă pe baza realismului creștin care învață că creștinul poate trăi ca creștin în societatea socialistă, că Biserica în opera construirii socialismului e liberată de legăturile ideologice ale sistemelor exploatatorilor, că cerințele fundamentale ale doctrinei creștine nu sunt ignorate în construcția socialistă, că este o rătăcire pentru cercurile bisericești, dacă privesc dezvoltarea noului ordin social socialist nu din punctul de vedere al Evanghellei, ci din punctul de vedere al burgheziei.

În lupta pentru unitatea națională, în lupta pentru pace și democrație, Uniunea Democrat Creștină a devenit avangarda creștinilor din Germania, pe care îi orientează în problemele naționale de importanță vitală. Ea a găsit metode noi de acțiune de a călăuzi pe creștini la construirea Germaniei socialiste.

Congresul și-a dat un nou statut, corespunzător actualei dezvoltări a partidului.

Din problemele puse în discuție și din concluziile la care s'a ajuns, rezultă importanța deosebită pe care a avut-o acest congres, care a fixat poziția creștinilor din Germania, față de problemele vitale la ordinea zilei: unitate, pace și socialism.

Reprezentanți din diferite țări, slujitori ai diferitelor confesiuni care au participat la Congres, au adus salutul lor și și-au exprimat solidaritatea cu lupta poporului German pe calea reconstrucției pașnice.

Subsemnatul, în numele delegației R.P.R. și ca slujitor al Bisericii Ortodoxe Române, a adus Congresului un cuvânt de salut cu următorul cuprins :

Dragi prieteni,

Am deosebita onoare ca, în numele delegației din R.P.R. și ca slujitor al Bisericii Ortodoxe Române, să aduc un călduros salut Uniunii Democrat-Creștine din Republica Democrată Germană, urând-și din adâncul inimii cel mai deplin succes în lucrările sale.

Poporul român urmărește cu viu interes și multă simpatie acțiunea Uniunii Democrat Creștine din R. D. Germană, și în mod deosebit acțiunea neobositului său Președinte, prietenul nostru Cito Nuschke, precum și năzuințele întregului popor muncitor german pentru propășirea patriei sale, pentru o Germanie unită, democratică și pașnică. Poporul român se bucură de succesele poporului german, așa cum se bucură de succesele tuturor popoarelor din marea familie a luptătorilor pentru democrație, pace și progres.

Însuflețite de aceleași idealuri, unite în aceleași rânduri, amenințate de aceleași primejdii, cari rezultă din acțiunile imperialiștilor americani ce pregătesc un nou război, împotriva căruia formează o stavilă comună, popoarele noastre libere luptă împreună pentru instaurarea dreptății și libertății tuturor popoarelor și păcii în întreaga lume.

Lucrările Congresului Dvs. constituie ele însele un moment al acestei lupte. Este momentul de verificare a realizărilor mari pe calea muncii pașnice, constructive; momentul de verificare a mijloacelor prin care au fost posibile aceste realizări; momentul când se numără vrăjmașii dar și prietenii, când se pun în balanță greutățile care stau în cale, dar și posibilitățile de a le birui.

Suntem perfect conștienți că momentul istoric în care are loc acest Congres al Uniunii Democrat-Creștine din R. D. Germană, este foarte important.

Însuși termenul de „Creștin” al Uniunii Democrat-Creștine din țara Dvs., dă caracterul tendinței care stă la baza acțiunii pe care o urmăriți: Pacea și prietenia între popoare, condiție sine qua non a progresului social.

În acest moment când toată lumea cînsită, fără deosebire de credință religioasă, fără deosebire de idei filosofice, fără deosebire de rasă și limbă, se unesc tot mai stîns în marele front al iubitorilor de pace, ne revine nouă slujitorilor Bisericii și creștinilor de pretutindeni un rol deosebit de important în această luptă.

Ne este cunoscută tuturor eforturile imperialiștilor americani și a slugilor lor, uneltori la noi agresiuni, pentru a transforma pămîntul într-o mare de sânge, în vederea salvării intereselor unui grup de profitori.

În calea acestor intenții agresive stă forța uriașă a partizanilor păcii din toată lumea, forță care crește și se întărește mereu.

Care este interesul imperialiștilor americani de a fi ne desmembrat poporul german, de a fi ne înrobiiă o parte a Patriei lui — mă întreb eu ca slujitor al religiei creștine, se întreabă toată lumea cinsă de pretutindeni, vă întrebași și Dvs., oameni pătrunși de simțul răspunderii în fața istoriei pentru viitorul Patriei Dvs.

Un singur răspuns există la această întrebare :

Intenția de a face ca frumoasa Dvs. țară, cu vrednicul popor german să servească din nou cu prețul sângelui și al vieții milioanele de fii ai săi, cu prețul ruinei și sărăciei în țările, pentru îmbogățirea unui grup de profitori americani și de complotiști germani.

Dar, lupta Republicii Democratice Germane și a adevăraților patrioți și creștini din Germania de Vest este aceea de a realiza o înțelegere reciprocă între Răsăritul și Apusul Germaniei pe calea reconstrucției pașnice și a propășirii, pentru crearea unui Stat German unit, democrat și pașnic.

Desigur că acest Congres are în preocupările sale ca punct central, rezolvarea acestei probleme de însemnătate vitală pentru viitorul poporului german.

Poporul român asigură poporul german că este alături de el în această luptă justă.

Poporul român, înrolat în marele front al partizanilor păcii, este solidar cu poporul german în lupta lui împotriva ratificării tratatului general prin care se intenționează pecetluirea transformării Germaniei Occidentale într-o bază de agresiune în Europa.

Poporul român, care împreună cu popoarele din țările de democrație populară și din Republica Democrată Germană pășește cu hotărâre pe drumul construirii socialismului, a construirii unei vieți noi, fericite, sprijină cu toată tăria lupta patriotică a poporului german pentru zădărnicierea tuturor planurilor războinice ale imperialiștilor americani și ale complicilor lor.

Poporul român, alături de toate popoarele iubitoare de pace, în fruntea cărora stă marea noastră prietenă și sprijinitoare, Uniunea Sovietică, urmărește cu toată simpatia munca de reconstrucție care se desfășoară în R. D. Germană, lupta poporului german pentru pace și unitate și dorește ca relațiile dintre K.D. Germană și R.P.R., relații de colaborare, frățască, să dea cele mai bogate roade.

În numele delegației române, doresc succes deplin poporului german în lupta sa dreaptă, doresc un desăvârșit succes lucrărilor Congresului Uniunii Democrat Creștine din Republica Democrată Germană, doresc ca hotărârile luate să însemne un pas înainte pentru realizarea unei Germanii unite, democratice și independente, pașnice și prospere.

Pr. AL. VLAICULFCU

„MERGEȚI CU POPORUL, CA SĂ NU RĂTĂCIȚI DRUMUL!“

*Invățămintele și îndatoririle pentru preoțime,
izvorite din Consfătuirea reprezentanților Cul-
telor din R. P. R.*

Este împedecă de tot, că orice strădanie, orice trudă, orice activitate, oricât de intensă și de bogată ar fi ea, nu va da roade, dacă nu va fi neconținut împlinită — printr'un cât mai temeinic contact — cu realitățile esențiale ale epocii: cu viața, cu munca, cu lupta și cu năzuințele poporului.

Preotul — ca îndrumător de suflete — nu va însemna nimic în mijlocul credincioșilor săi, în mijlocul poporului din care s'a ridicat și din care face parte, dacă nu va reacționa față de toate fenomenele vieții așa cum reacționează poporul, dacă nu va învăța să muncească așa cum muncește poporul, să lupte așa cum luptă poporul și să năzuiască, cu toate puterile lui, către aceleași idealuri către care năzuiește poporul.

Aceasta este condiția fundamentală pentru justificarea prezenței sale în mijlocul poporului.

Înălțătoria Consfătuire a reprezentanților Cultelor din țara noastră — prin însușirile sale lucrări, prin debaterile academice, prin caldul ei patriotism — a dovedit încă odată, că slujitorii altarelor, de toate credințele religioase, au înțeles pe deplin această înaltă ținută etică față de poporul nostru muncitor.

Fiecare cuvântare rostită la această întrunire frățască a fost străbătută în egală măsură, de o neșfărșită dragoste față de credința religioasă și de un înălțărat patriotism față de Statul nostru democrat popular:

„Mărturisim — spunea I. P. S. Patriarh Justinian — că slujitorii Cultelor noastre sunt tot așa de buni patrioți și tot atât de puternic legați, cu toată ființa și inima lor de patrie și popor, precum sunt legați prin mistuna și dragostea desăvârșită față de credința lor, de Biserică și Dumnezeu! pe care-L slujesc... Noi, conducătorii și slujitorii tuturor cultelor din R. P. R. stăm alături de poporul din care ne tragem și suntem conștienți că năzuințele poporului muncitor sunt și ale noastre. Legați prin credință și prin viață de el, vom sprijini cu toate puterile noastre strădanțiile lui cinstite pentru o viață socială dreaptă și fericită în cuprinsul Patriei noastre“.

Dreptar luminos și plin de învățămintele este acest cuvânt al Întăistătorului Bisericii noastre. Și talmăcirea lui numai una este: Slujind cu credință lui Dumnezeu și Bisericii, preoțimea trebuie să slujească cu aceeași râvnă și năzuințele sacre ale poporului nostru muncitor, care a pășit cu neclintită hotărâre pe drumul lumincos al făuririi unei noi vieți și orânduirii

sociale mai bune și mai drepte, pe drumul propășirii, înălțării și înfloririi Patriei noastre. Identificarea totală cu viața, cu munca, cu lupta și cu biruințele poporului, este dovada sigură că slujitorul altărilor se găsește pe făgașul drept al sfintei sale misiuni, misiune care poartă pecetea Celui ce a spus: „Milă îmi este de popor“.

Preotul nu poate și nu trebuie să aibă altă bucurie mai mare, decât bucuria strădaniei neostoite pentru fericirea poporului, în sânul căruia își desfășoară activitatea sa.

„Biserici!e și cultele religioase din Republica Populară Română — subliniază Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, — stnând seama de sentimentele credincioșilor lor, nu pot nutri alte nădejdi decât acelea pe care le nutrește poporul... Ele nu pot avea alt drum, decât drumul pe care merge poporul nostru“.

Mărețele cuceriri democratice ale poporulul muncitor, drepturile și libertățile dobândite de el, — toate s'au revărsat bogat și asupra Cultelor religioase, asupra clerului și credincioșilor acestora. Libertatea religioasă, libertatea de conștiință, libertatea de exercitare nestingherită a practicilor cultice, sunt garantate de Constituția Țării; orice jignire a sentimentelor religioase, orice împiedicare a manifestărilor vieții religioase, sunt aspru sancționate de puterea noastră de Stat.

Slujitorii altarelor de toate credințele — amintindu-și trecutul nu prea îndepărtat, când libertatea religioasă oferea doar pretexte retorice pentru demagogi, iar temnițele erau pline de cei ce protestau împotriva silurilor conștiinței religioase — prețuesc azi după cuviință marile libertăți cucerite de poporul nostru și-și mărturisesc, fără ocol, dragostea lor întreagă față de Statul nostru democrat popular :

„Libertatea religioasă, garantată de art. 84 din Constituția Republicii Populare Române, — spune șeful cultului mozaic, Dr. Moses Rosen — dă tuturor Cultelor cele mai largi posibilități de exercitare a vleurilor religioase. S'a pus capăt, odată pentru totdeauna, oricărui discriminări naționale, rasiale sau religioase. De marile drepturi și libertăți garantate de Constituție beneficiază toți oamenii cinșii din Patria noastră“.

La fel grăește și venerabilul Mitropolit Tihon Cacealchin, Conducătorul Bisericii Creștine de rit vechi — lipovenesc :

„Cuceririle oamenilor muncii din țara noastră se răsfrâng deopotrivă și asupra credincioșilor noștri, care sub regimul de democrație populară se bucură de deplină egalitate în drepturi cu poporul român, iar prin art. 84 din noua Constituție li se garantează deplina libertate a Cultului, așa cum nu au avut-o niciodată sub regimurile burgheze. Bucurându-ne de aceste drepturi, noi nu putem să nu facem comparația stării de acum cu aceea în care ne găseam până la eliberarea patriei

noastre de sub jugul fascist. In vremea aceea de tristă amintire, creștinii noștri... au avut de suferit mult pentru a-și putea păstra limba și credința strămoșească. Preoșilor și conducătorilor bisericilor noastre li se înscenau procese și erau condamnați la ani grei de închisoare, numai pentru că vorbeau și se rugau lui Dumnezeu în limba slavonă, potriolt tradiției și canoanelor Bisericii noastre".

Slujitorii altarelor nu pot uita și nu trebuie să uite, cât rău s'a făcut Patriei noastre, câte tulburări și câte suferințe au provocat discriminările rasiale, șovinismul național, luptele confesionale, ura și desbinările în care au fost împinși, adeseori, de mișelnicii conducători din trecut ai țării noastre, cari știau că numai desbinând poporul, îl puteau stăpâni, subjuga și exploata mai crâncen. Acestor manifestări nesănătoase și grav dăunătoare Patriei, li s'au pus capăt pentru totdeauna de regimul nostru democrat popular. De drepturile și libertățile cucerite de poporul muncitor se bucură, azi, în egală măsură, toți oamenii cinstiți din Țara noastră, indiferent de naționalitate sau credință religioasă.

"Astăzi — spune Episcopul Bisericii Reformate, Ion Vasarhelyi, — muncitorii, funcționarii, intelectuații, fără deosebire de naționalitate sau credință, lucrează cu toții pentru înflorirea și întărirea Patriei noastre. Într'adevăr, înlăturarea săbaticei asupra și înorăjbirii naționale, practică de regimurile trecute, însemnează o întărire a unității de nesdruncinat a poporului muncitor din Țara noastră, care construiește o viață nouă".

Roadele binefăcătoare ale bunei conviețuirii, ale dragostei și înfrățirii tuturor naționalităților conlocuitoare din sânul Patriei noastre, le arată impresionant, Episcopul Bisericii Evanghelice Luterane C. A., Dr. Friederich Müller, când mărturisește :

"Suntem fericiți să constatăm că, datorită politicii înțelepte a Guvernului și regimului de democrație populară, toți cetățenii cinstiți, indiferent de naționalitate și credință religioasă, se bucură de drepturi egale, punându-se capăt astfel stărilor de ură și de șovinism, întretinute și cultivate în trecut de fostul regim burghez-moșteresc și mai ales de fascism. Astăzi vedem că poporul, unit sub steagul democrației și păcii, zidește cu elan și abnegație o lume nouă, din care dispăre mizeria, în cultura și ura între naționalități. Această atmosferă nouă de apropiere și colaborare între naționalitățile conlocuitoare și între cultele religioase este un rod binecuvântat al vieții celei noi, ce s'a instaurat în scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română".

Atât de mareș este tabloul acestei bune înțelegeri, colaborări și înfrățiri a tuturor fiilor Patriei noastre, în munca entuziastă pentru înălțarea și propășirea țării noastre, încât un șef de cult a exclamat cu căldură :

"Un sentiment de nestăvilită emoție cuprinde sufletul meu... când,

priolnd în jurul meu, găsesc împlinirea vlsului acelul dtoln cântăret, a cărul operă constltute cartea de căpătăiu a tuturor Biserlcilor, — a ml-nunatu'ul verset care începe cel de al 133-lea captol al Psalmilor :

„O ! Cât de bine și cât de frumos este, când frașii stau împreună”.

Poporul nostru muncitor — sub îndrumarea celor mai buni fil ai săi — a pășit cu hotărre nestrămutată pe drumul fărurii unei orânduiri și a unei vieți noul, mai drepte, mai bune, mai îmbelșugate și mai fericite. Urmele negre ale trecutului de umiliri, de suferințe, de mizerie și întunec rec dispar pe zi ce trece. Țara întreagă a devenit un vast șantier, pe care se înalță mărețele construcții ale lumii noi ce se naște. Pretutindeni răsună imnul înălțător al muncii creatoare. Din inimile tuturor celor ce trudesc fără zăbavă pentru zidirea vieții celei noi, izbucnește triumfător cântul bucuriei de a trăi aceste minunate vremi. Pe fețele tuturor strălucește zămbetul luminos către viitorul însoțit pe care-l construesc. Toți scandează biruitor :

„Am pășit spre soare. Să plară întunericul !”

Slujitorii altarelor și pștorii lor trăesc, împreună cu întregul popor muncitor, freamătul muncii creatoare, bucurându-se alături de popor, de toate izbânzile și biruințele sale. În ritmul vieții celei noi, ei au înțeles deplin că munca este o datorie și o chestiune de onoare.

„Not nu șovăim să dăm tot sprijinul nostru pentru înfăptuirea mărețel opere de transformare și de așezare a vieții omenești pe nolle temelii etice, cu care credința noastră a fost mereu de acord. Not mărturisim aceeași solidăritate, atât cu munca pașnică și constructivă a poporului nostru, cât și cu lupta lui pentru asigurarea victoriilor sale oltoare...” a spus Episcopul Bisericii Unitariene, Kiss Alexa.

„Increderea pe care cărmuirea țării o are în noi și în patriotismul nostru... — a subliniat I. P. S. Patriarh Justinian — se cuvine să răspundem cu toată țărta credinței noastre, cu toată sinceritatea inimilor noastre, cu toate puterile noastre de muncă... cu și mai înflăcărată dragoste față de Patrie și față de popor. Să răspundem prin participarea noastră voluntară și entuziastă la munca urlașă pe care o desfășoară astăzi poporul nostru pentru înflorirea scumpul noastre Patrii”.

Astăzi, întregul nostru popor se găsește angajat într'o grandioasă operă de construcție, el fiind ziditorul unei orânduiri noi, al unei lumi noi. „Pentru toată această operă constructivă pe care o desfășoară cu succes, pentru viața sa mai bună și mai fericită de astăzi pe care și-a cucerit-o prin grele jertfe, poporul nostru dorește cu ardoare pacea și luptă din răspuțeri să alunge norii întunecați ai războiului. Luptând pentru pace, el își exprimă hotărrea de a-și apăra cuceririle revoluționare, marile sale drepturi și libertăți democratice, independența națională și suveranitatea patriei sale, câștigate cu sprijinul Marelui Popor Sovietic. Poporul nostru este însuflețit de mărețe planuri de viitor, privirile sale sunt ațintite către

zorii strălucitori ai vieții de mâine... Asemenea planuri poate înfăptui numai acela, care dorește cu adevărat pacea... Pacea este condiția vitală a înfăptuirii acestor planuri grandioase”.

„Asigurarea unei păci trainice — arată Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej, iubitul conducător al Statului nostru — este condiția fundamentală, necesară pentru desfășurarea de către poporul român, ca și de către toate popoarele libere, a muncii lor creatoare”.

Clerul și credincioșii tuturor cultelor din țara noastră au dovedit înțelegeră deplină pentru aceste nobile năzuințe ale poporului nostru și au răspuns cu elan la toate eforturile menite să apere și să consolideze pacea.

„*Not vrem pace, pentru a dedica toate forțele noastre muncii constructive și pașnice, ce se desfășoară astăzi pe întinsul Patriei noastre, conștienți fiind că astfel slujim cauza păcii și frăției între popoare. Noi declarăm răspicat: Vrem pace și înțelegem să luptăm pentru ea și — împreună cu toți partizanii păcii din lumea întreagă — vom zădărnici planurile criminale ale instigatorilor la război*” — a mărturisit cu fermitate Episcopul Bisericii Reformate, Ion Vasarhelyi.

La fel a grăit și Muftiul Cultului Musulman, Iakub Mehmet :

„*Dorim să apărăm drepturile și libertățile care ni s'au asigurat și să contribuim mai departe la ridicarea Patriei noastre, noi slujitorii și credincioșii... ne considerăm implinitori ai voinței lui Dumnezeu, participând activ la lupta pentru apărarea păcii, la munca pentru înflorirea Patriei și la consolidarea mărețelor cuceriri ale poporului muncitor din țara noastră*”.

Pline de înțelepciune, de povățuire și îndrumare, sunt mai ales cuvintele din „Chemarea” adresată de Conducătorii Cultelor, către slujitorii și credincioșii tuturor credințelor religioase din țară :

„*Viața este cel mai de preț dar pe care ni l-a hărăzit Dumnezeu, de care să ne putem bucura cu toții, în bună înțelegere și dragoste. De aceea, slujind lui Dumnezeu, noi suntem slujitorii ai vieții nu ai morții, ai bineului nu ai răuului, ai luminii, nu ai întunericului. Iar Domnul și Stăpânul vieții noastre, ca Domn al Păcii, ne îndeamnă pururea la lucrare strădălnică spre a zădărnici faptele celor ce urzesc moartea, răul și întunericul, ne îndeamnă la necurmată veghere și muncă spre binele și fericirea poporului*”.

Pace! Cuvânt luminos ca soarele, puternic ca adevărul și invincibil ca viața. El se ridică acuzator în calea blestemaților negustori de vieți omenești dela Soare-Ăpune. Ca o stâncă de granit se înalță forța irezistibilă a acestui cuvânt, mobilizând sute de milioane de oameni iubitori de viață pașnică și zdrobind mișeleștile planuri sângeroase ale organizatorilor de noi măceluri și catastrofe în lume

Slujitorii altarelor — prin însuși sacra lor misiune — sunt militanți activi și statornici ai păcii. Ei au înțeles din cuvântul nepieritor al Scripșturilor sacre că numai „făcătorii de pace se vor chema fiii lui Dumnezeu”; dar au mai învățat și dela poporul muncitor, că numai acela merită pacea, libertatea și viața, care știe în fiecare zi să le cucerească, prin muncă rodnică, prin trudă creatoare și, la nevoie, prin luptă biruitoare.

Recenta Consfătuire a Cultelor a arătat că slujitorii altarelor au înțeles că pacea și munca constructivă constituie condiția indispensabilă a făruririi viitorului fericit al Patriei noastre. Au înțeles că pământul nu este o „vale a plângerii”; că el este câmpul minunat al creației, al activității omenești constructive, — omul fiind o podoabă a sa. „Pământul este omul”. De aceea, datorla oricăror ingineri de suflete — și preotul e și el un inginer de suflete — „este de a crede în om și de a-l căuta pretutindeni, și de a-l căuta mai ales acolo unde omul este el însuși cu adevărat: în luptă lui pentru viață”

Preoțimea știe, sau trebuie să știe — după cuvântul unui mare dascăl al omenirii muncitoare — că „a trăi în societate și a fi liber de societate, e un lucru cu neputință”.

„Creștinismul — spune învățatul Abate Boulier, fruntaș în lupta pentru apărarea păcii mondiale — a căutat o soluție pentru condiția umană. Dacă el n'a izbutit să găsească această soluție și oamenii nu și-au dobândit liniștea și fericirea și dacă s'au ivit alți ingineri mai buni, cari vor să reconstruiască lumea pe temelii sociale mai drepte, — datorla oricăruia creștin este să-l urmeze pe acești ingineri”.

Acești ingineri binecuvântați s'au ivit și au început să reconstruiască lumea. Poporul nostru îi urmează pe acești ingineri pe drumul construirii unei orânduirii noi și ai unei vieți pline de soare, de bună stare și de fericire.

Poporul și-a ales drumul, poporul s'a pronunțat pentru acești ingineri. Și „vocea poporului este vocea lui Dumnezeu”. Cine vor fi acela cari — iubindu-și Patria — nu vor urma poporul?

„Un cărturar de seamă al poporului nostru — a arătat I. P. S. Patriarh Iustinian — spunea acum 100 de ani preoțimii și învățătorimii: „Mergeți cu poporul, ca să nu rătăciți drumul!” Acest îndemn se cade a fi înscris în sufletul fiecărui slujitor al oricărei credințe, și noi ne facem o datorie frățească să vi-l arătăm: mergeți pe același drum cu poporul nostru muncitor; împărțiți cu el strădanțiile și greu! muncii, ca să puteți împărți cu el bucuria biruințelor; nu ocoliți calea dreaptă pe care pășește poporul spre viață fericită, ca să nu vă rătăciți pe cărările lătura'nice. Iubiți poporul și condamnați fărădelegile pe care le săvârșesc dușmanii poporului, acela care trădează poporul, vânzându-și conștiința pentru cei 30 de arginți ai zarafilor dela Washington și Lon-

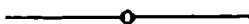
dra, care plismuesc și uneltesc din umbră împotriva muncii pașnice a poporulul. Respingeți pe acel care vor să să oă facă să săvârșiiți păcate împotriva poporulul, cu șoapte veninoase și gânduri diavolești. Gândiți-vă, că în scurtă vreme, prin munca tuturor și sub conducerea reprezentanților poporulul, ... așteți la 30 Noembrie, fața țării noastre va fi și mai frumoasă... Patria noastră va fi transformată într'o grădină înfloritoare, când se vor zămisi tot mai multe bunuri care să facă plăta omului muncitor mai îmbelșugată și mai fericită*.

Invățămintele și îndatoririle, cari izvorăsc pentru preoțimea dela Consfătuirea reprezentanților tuturor Cultelor din Patria noastră, sunt bogate și felurite. Dar toate se oglindesc — ca cerul în bobul de rouă — în cuvântul Întăistătorului Bisericii noastre, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, cuvânt plin de îndemn, de povățuire și de înțelepciune, pe care urmându-l cu sfințenie, orice slujitor al altarului se va găsi pe calea sacrei sale misiuni :

...„Mergeți cu poporul, ca să nu rătăciți drumul“!

D. VEȘTEMEAN

UN CUVÂNT AL OAMENILOR SIMPLI

Un cartier muncitoresc, așa cum sunt multe în București, cu case noi, care umbresc vechile locuințe strâmte și întunecoase, cu fabrici noi în vecinătatea cărora spânzură ziduri vechi — cartier cu parcuri care au înverzit pentru prima oară în această primăvară.

În fiecare seară la răspântiile străzilor, pe lângă vitrine, se poate vedea adesea grupuri de oameni. Ei privesc panouri cu caricaturi ale ațățătorilor la război și fotografii ale crimelor lor. Și fiecare se depărtează de aceste vitrine, strângând fără să vrea pumnii.

Toți acești oameni au simțit grozăviile războiului. Războiul a distrus aci multe case și-a adus moartea pentru familiile lor. Cetățenii Raionului Tudor Vladimirescu nu vor ca războiul să distrugă din nou munca lor pașnică și să înăbușe răsul fericit al copiilor lor. Atunci când a început campania pentru ajutorarea poporului Coreean, locuitorii acestui raion au așteptat cu nerăbdare pe bătrâna învățătoare Elena Gavrilescu.

Pe strada Speranța, femeii muncitoare temându-se că învățtoarea nu le va găsi acasă, au adunat toate darurile pentru copiii Coreeni, în casa Niculinei Iordan, nevasta unui ceferist.

Elena Gavrilescu și-a vizitat de multe ori raionul. Și astfel, creștea numărul cetățenilor cari luau parte din ce în ce mai activă, în lupta pentru pace. Printre ei este și preotul *Ioan Miha'cea*, membru al comitetului de luptă pentru pace, care a distribuit cel mai mare număr de timbre pentru ajutorul poporului Coreean.

Acum 2—3 ani, în adunarea de cartier a comitetului de luptă pentru pace se adunau în total 200—300 oameni. După fiecare adunare de felul acesta sau conferință, oamenii se adresează comitetului cu o cerere simplă, să li se dea ceva de muncă pe linia luptei pentru pace.

Odată a venit femeia casnică Florica Gheorghe. Abia anul trecut a învățat să scrie, să citească și a recunoscut, că până acum n'a citit vre-o carte. Ea s'a rugat să li se dea o carte despre lupta popoarelor pentru pace. Acum Florica Gheorghe este una dintre cele mai neobosite distribuitoare de broșuri și materiale ale comitetelor de luptă pentru pace.

Locuitorii din acest raion vorbesc despre realizările în producțiile ale cetățenilor din raionul lor.

Când brigadierii care conduc brigăzile de pace se adună în comitetul de luptă pentru pace, pentruca să schimbe păreri și să facă schimb de experiență în munca lor, vine la adunările lor mult popor.

Cetățenii urmăresc cu atenție realizările brigăzilor din uzinele Matyas Rakosi, Bela Brainer, etc.

În fiecare zi, în orele de după amiază, întâlnești negreșit pe străzile raionului, grupuri de oameni cu broșuri și cărți în mână. Ei se împrăștie la prima răscruce și apoi fiecare vizitează casele destinate lor. Explică populației hotărârile sesiunii Consiliului Mondial al Păcii.

În ultimul timp adunările s'au înmulțit.

Cetățenii pașnici ai acestui cartier, constructorii modești și activi ai socialismului, se pregătesc acum s'aleagă pe cei mai buni luptători pentru pace, ca delegați la Conferința Raională a comitetelor de luptă pentru pace, care se face în vederea aprobatului Congres Național al Comitetelor de luptă pentru pace.

*Revista ilustrată „România democrat-Populară”
(Narodno-Democrat.escăia Rumânia“)*

(Nr. 8—9 August—Septembrie 1952, p. 11)

STUDII ȘI RECENZII

PENTRU VIAȚA CONTRA MORȚII:

COMBATEREA TEORIILOR NEOMALTHUSIENE

Două lagăre stau față în față.

Lagărul imperialist, antidemocratic și războinic, în frunte cu Statele Unite ale Americii și lagărul socialist, democratic și pașnic în fruntea căruia stă invincibila Uniune Sovietică, bastionul păcii, independenței și libertății popoarelor.

Lagărul imperialist, antidemocratic și războinic, printr'o propagandă asurzitoare și monstruoasă caută să sădească în conștiința oamenilor simpli ideea necesității războiului ca mijloc de exterminare a populației care crește geometric, în timp ce bogățiile solului cresc aritmetic, după teoria lui Malthus, combătută de Karl Marx și Engels, încă acum o sută de ani. Karl Marx arăta că Malthus nu e un om de știință, ci o unealtă nerușinată a claselor dominante în folosul cărora falsifică știința. Karl Marx și Friedrich Engels au arătat că nu există niciun fel de «înmulțire exagerată a populației», iar mizeria, foametea și șomajul nu se datoresc nicidecum înmulțirii populației, ci orânduirii capitaliste.

Agenții imperialiști neomalthusieni, precum și cei din rândurile școlii biologice reacționare a lui Mendel, Weissman și Morgan vor dintr'un condei să distrugă pe oamenii muncii și cer deslănțuirea unor războaie menite să înlăture «surplusul de populație».

Lagărul socialist, democratic, antirăzboinic și pașnic, dimpotrivă demonstrează, că pământul cu actualele lui resurse, dar muncit rațional, poate hrăni o populație de 3 și 4 ori mai mare decât cea actuală.

Este lagărul păcii, contra războiului; lagărul vieții, contra morții.

1. Pământul este locuit de 2.500.000.000 oameni. Mai mult de jumătate din ei n'ajung să-și astâmpere zilnic foamea. În Asia, America Latină, Africa, sunt regiuni pe care foametea nu le părăsește niciodată. În Haiti, mizeria e stăpână. Senatorul republican George D. Aiken, din Statul Vermont, socotește circa zece milioane de înfometați în America.

Intrebarea firească pe care ne-o punem, este: Cum poate omenirea să scape de foamete?

Răspunsul vine din ambele fronturi, din al imperialismului exploatare și din al socialismului luminos.

«Savanții» americani și englezi, desgropând concepțiile lui Malthus, de mult înmormântate de știință, afirmă că pământul nu este în stare să hrănească pe toți locuitorii săi și deci, populația pământului trebuie redusă. La ordinul bancherilor setoși de sânge, ei argumentează necesitatea războiului, a războiului de exterminare în masă. «Savantul» Rebous deplânge faptul că oamenii de știință au inventat sulfamidele și penicilina, mijloace eficiente în combaterea atâtor boli. El cere ca antidot, neîntârziata «organizare științifică» a exterminării oamenilor.

Alt savant american, William Vogt, în cartea sa «Pace sau ciumă» optează pentru ciumă.

Sociologul reacțiunii celei mai negre, B. Russell, echipele de «savanti» otrăvitori, care lucrează în laboratoarele bacteriologice din S.U.A., apologeți mari și mici ai bombei atomice, nu sunt decât variațiuni pe aceeași temă a organizării sistematice de distrugere în masă a milioanele de oameni, care n'au alt țel decât să lucreze în pace.

Până acolo au mers încât au strecurat teoriile lor antiomane într'un document al Organizației Națiunilor Unite, unde se afirmă textual, că suferințele maselor populare sunt izvorite din faptul, că «populația lumii crește cu o rapiditate îngrozitoare».

Frank A. Pearson și Floyd A. Harper, de la universitatea Cornell, în lucrarea lor intitulată «Foametea Universală» afirmă că populația pământului nu trebuie să depășească maximum de 900 milioane locuitori. Alții coboară această cifră la 750 și chiar 500 de milioane.

Populația ar trebui redusă cu cel puțin un miliard.

Economistul american E. Pendel, în recenta sa carte intitulată «Creșterea nestăvilită a populației», preconizează reducerea populației globului cu 700-1.300 milioane oameni. El împarte omenirea în două categorii: «cei cari rezolvă probleme» și «cei care constituie o povară inutilă pentru societate». Cere exterminarea celor din urmă.

Criteriul de trecere a oamenilor într-o categorie sau alta îl constituie cantitatea de dolari și poziția socială dobândită, adică «selecțiunea naturală în lupta pentru existență». Așadar, după această concepție, cei care nu s'au învrednicit să-și umple buzunarele cu dolari și să se strecoare, în rândurile bancherilor, miniștrilor, senatorilor, generalilor și afaceriștilor, constituie «o povară inutilă pentru societate» și dovedesc că fac parte dintr-o «rasă inferioară ce poate fi exterminată în liniște».

Walter B. Pittkin, aplicând categorisirea lui E. Pendel, clasează oamenii, în «scumpi» și «depreciați». Printre acești oameni «depreciați» sunt trecuți 75 milioane muncitori din S.U.A. și aproximativ 1, 8 miliarde de oameni din Europa și Asia. Oamenii «scumpi» fac parte din rândurile marelui burghezii. Asistăm la o nouă împărțire a omenirii, în rase inferioare și rase superioare, după greutatea pungii.

Biologul englez Julian Sorell Huxley, la conferința închisă problemelor aprovizionării ținută în Martie 1950, la Londra, a declarat că numeroase țări ar trebui să ia măsuri pentru reducerea populației care

crește cu doi oameni la fiecare trei secunde. Iată ce declară Pearson și Harper: «Niciunul dintre oamenii care se ocupă de planificare pe scară internațională n'a elaborat nici măcar schița unui asemenea plan. Războiul, epidemiile, foametea sunt mijloace prin care se poate atinge acest țel, dar se fac eforturi pentru prevenirea și limitarea lor. Atâta vreme cât nu vor fi găsite... surrogate acceptabile și satisfăcătoare acestor mijloace de reducere a numărului locuitorilor, nu ne vom putea elibera nici de războaie și nici de mizerie».

Ce sunt aceste «surrogate ale războiului» ne lămurește William Vogt în cartea sa «Drumul salvării».

În capitolul intitulat «Medicul periculos», el scrie: «Medicii moderni... îngrijind suferinzi și îmbunătățind condițiile sanitare, sunt răspunzători de faptul că milioane de oameni trăesc un număr mare de ani într-o mizerie mereu sporită».

Urmașii lui Hipocrat, medicii, sunt răspunzători de creșterea mizeriei în lume. Dacă ei n'ar vîdeca oamenii și în special pe cei săraci, pe lume ar fi mai puține «guri de prisos». «Revoluția sanitară» și în special fiertul apei au provocat o creștere bruscă a populației: Într'un secol numărul locuitorilor pământului s'a dublat.

Vogt preconizează holera, ca procedeu de exterminare a populațiilor dense, dar nu din patria lui, ci din Asia și Europa. Dacă nici aceasta nu-i destul de eficace, propune să se dea «o sumă modestă dar îndestulătoare oricui va accepta să se supună unei simple operații de sterilizare». Mai departe scrie: «Din punctul de vedere al societății, este preferabil să se plătească 50 sau 100 dolari unor indivizi care trăesc permanent în mizerie și dintre care mulți au infirmități fizice și psihice, decât să se întrețină gloata progeniturilor lor care vor moșteni și sărăcia și infirmitățile lor».

Argumentarea e scoasă din tolba lui Gosbels, care mergea până la sterilizarea unor popoare.

Neomalthusienii Murdale și Vincent propun mijloace practice în vederea limitării populației globului, iar la Paris a apărut cartea lui Paul Rebut: «Nu cumva există prea mulți copii?», în care acest monstru scrie că e necesar să se înceapă «uciderea organizată științific» și că «războiul e unica posibilitate de rezolvare a problemei».

Malthusianismul a devenit, principala armă ideologică a criminalilor războiului bacteriologic. În Coreea au fost uciși până acum 300.000 copii. Ce să mai spunem de masacrarea prizonierilor de război, de pe insula Kociedo, de generalul-ciumă Ridgway, care a aruncat insecte contaminate de ciumă pe teritoriul Coreei și Chinei de N. Est, de generalul Templer, care, spre a îngenunchia poporul malaez n'a șovăit să folosească aviația spre a otrăvi recoltele?

Să vedem, dacă pământul este atât de suprapopulat, încât să nu poată hrăni toți oamenii.

Departamentul de Stat al S.U.A., apreciază că un ha. de pământ cultivat, la dispoziția fiecărui locuitor, ajunge să sature toți oamenii.

În realitate, pentru ca toți să fie sătui, e de ajuns 0,4 ha.

În prezent există foarte multe terenuri nepuse în valoare.

Plantele cultivate ocupă 10% din suprafața totală a pământului. Din aceste 10%, abia 4%, deci mai puțin de jumătate, sunt întrebuințate pen-

tru cultura cerealelor, deși pentru agricultură sunt bune 30% terenuri din suprafața uscatului. Suprafața terenurilor cultivabile însă, poate fi triplată. Aceasta ar reveni cam 1,2 ha. de locuitor și nu 0,4 ha. Concluzia firească este că toți pot fi sătui și pe deasupra populația globului ar putea crește cu 20%.

Calculul este făcut pe ipoteza, că recolta medie la ha. ar rămâne aceeași. Ori, în U.R.S.S., folosind sistemul asolamentelor ierbacee, numeroși colhoznici dobândesc, depe acum, o recoltă de 25 și chiar de 35 chintale la hectar, de pildă colhozul «Voroșilov» din raionul Camenca-Dnieprovsciaia, care a obținut în 1949, o recoltă de 35 chintale la ha., pe o suprafață de 83 ha.

Să presupunem că media mondială a recoltei la ha., va crește numai de două ori și jumătate și că suprafața de pământ cultivat se va tripla. Planeta noastră ar putea hrăni nu 900 milioane de locuitori, cum afirmă Pearson și Harper, ci șase miliarde șase sute milioane. Prin folosirea rațională a mijloacelor de producție, capacitatea de hrănire a pământului s'ar extinde la 8—11 miliarde oameni.

Pe planeta noastră, deșerturile, regiunile de tundră, pădurile tropicale rămân nefolosite. Deși greu, dar cultivarea lor e cu putință.

Omul sovietic, prin munca sa, stăpânește forțele naturii, transformă natura. În U.R.S.S., deșerturile din Asia Centrală sunt irigate, agricultura se întinde spre Nord și chiar dincolo, spre Cercul Polar. În timp ce Uniunea Sovietică și țările de democrație populară își încordează forțele pentru a îmblânzi și stăpâni natura, guvernul britanic alocă suma de 25 milioane de lire sterline pentru amenajarea unor poligoane de artilerie în deșerturile australiene. Dacă ar fi întrebuințat aceste sume la săparea de puțuri artesiene și la lucrări de irigație, deșerturile ar fi putut da oamenilor și grâu și lână.

La tropice s'ar putea crea o seră gigantică sub cerul liber, în care să crească banane și alte fructe.

În America de Sud, Africa și Australia uscatul a fost valorificat doar pe litoral.

Savanții sovietici Timirișev, Miciurin, Williams și Lăsenko au sfărâmat genetica idealistă morganist-mendeleistă, au spulberat teoria antiștiințifică a «fertilității descrescânde a solului».

Ei au demonstrat că natura plantei poate fi perfecționată. Plantele transformă energia razelor solare, în energie chimică. Aceasta înseamnă că pământul este receptor de energie cosmică. El poate fi perfecționat, cu condiția de-a extinde neconținut agricultura și de-a se sporii mereu producția.

Vogt denunță degradarea terenurilor din S. U. A., din cauză că apa și vânturile au cărat în ocean a treia parte din humus, transformând pământurile cultivabile în terenuri sterile. Pentru el, cerealele sunt «sifilul» care roade solul. În loc de a învinui sistemul capitalist, care despozează solul printr-o exploatare sălbatecă, Vogt acuză instrumentele de muncă: toporul, plugul, etc. — Acolo însă unde se lucrează după un plan științific pentru binele întregului popor și nu pentru îmbogățirea unui pumn de trântori, omul atacă deșertul și-l face fertil. Munca biruie natura. Munca socialistă planifică, împiedcă apa și vântul să degradeze solul. Trebuie plan-

tate păduri pe liniile de despărțire a apelor, apărate câmpiile împotriva vânturilor cu ajutorul perdelelor forestiere, trebuie veghat ca solul să aibă în permanență umezeală pentru a-și menține coeziunea. Planul stalinist de transformare a naturii, ne stă ca pildă pentru țările de democrație populară și poate fi pentru întreaga omenire.

2. În S.U.A., observăm că în același timp sunt «guri de prisos» și «prisos de hrană». Sunt două idei incompatibile. — Dar în S.U.A., logica de mult nu mai duce casă bună cu sistemul capitalist.

La 31 Martie 1950, Brannan, ministrul american al agriculturii, a declarat: «La noi consumul de carne, de produse lactate și de ouă scade, în timp ce excedentele noastre alimentare sporesc».

În loc să dea surplusurile de alimente flămânzilor, guvernul S. U. A., înmagazinează produsele, care putrezesc în depozite. Grâul poate fi păstrat destul de mult timp, dar untul, praful de ouă și praful de lapte se alterează repede. Adeseori guvernul ordonă distrugerea stocurilor. În S. U. A., s'a întocmit un vast program pentru «suprimarea excedentelor». Patru miliarde dolari — o sumă enormă — a fost afectată pentru executarea acestui program, în scopul de a menține prețurile la un nivel ridicat.

În U. R. S. S., fiecare scădere de prețuri este prilej de sărbătoare, salariul real putând cuprinde mult mai multe alimente abundente pe piață.

Pe lângă faptul că cele patru miliarde dolari nu se cheltue în S.U.A., din buzunarul bancherilor, ci din al oamenilor muncii, simpli contribuabili, se ordonă distrugerea a mil'oane de tone cartofi, ceea ce contitue o crimă specifică sistemului capitalist de jaf și exploatare.

Flămânzii, a căror exterminare o cer capitaliștii, vor începe să vadă contradicțiile capitalismului și smulgând puterea din mâinile celor ce azi îi exploatează, vor pași la transformarea planificată, științifică a naturii, în țările lor și vor privi pământul cu ochi de stăpân.

3. Sunt care nelimitate resursele planetei? Neomalthusienii prezic omennirii nu numai «foametea», dar și «secarea zăcămintelor de cărbuni», epuizarea fierului, a pădurilor, etc.

În economia anarhică a capitalismului și în special în S. U. A., exploatarea cărbunilor, a petrolului se face pe baza rentabilității maxime, indiferent de economisirea izvoarelor de materii prime.

Economiiștii fac calcule, iar romancierii capitaliști îngrozesc lumea cu descrierea consecințelor sleirii materiilor prime: o lume viitoare în care nu va mai fi lumină ncaptea, fără sobe, fără radiatoare, etc.

Trebuie amintit acestor pseudosavanți că fierul poate fi extras din orice rocă de granit, că pe măsură ce tehnica va înainta, zăcămintele sărace așa zise «nerentabile» vor fi puse în exploatare. Argila este un izvor inepuizabil de aluminiu. Scoarța pământului cuprinde rezerve imense de magnezium și beriliu, metalele viitorului. Astăzi azotul necesar îngrășămintelor, nu se mai aduce din zăcămintele de salpetru din Chili, ci-i extras din aer. Folosind turba și lignitul economisim petrolul și cărbunele, combustibil de primă calitate. Fierul ruginește și se pierde. Oțelul inoxidabil ne dă o pildă de ceea ce poate fi întreprins împotriva fărâmițării materiei.

Tot ce ne înconjoară: nisip, argilă, apă, aer pot fi folosite de mâna unui stăpân iscusit și liber.

4. Pământul va fi transformat în viitor. Când exploatarea omului de către om va dispărea total și aceasta nu-i prea departe, popoarele se vor apuca de transformarea planetei noastre, după un plan științific. Omul va începe atunci să economisească materiile prime, să valorifice chiar lumina pe care soarele o trimite pământului.

Pământul ca un receptor uriaș captează, prin toată suprafața sa verde, razele solare și le transformă în energia chimică a frunzelor, ramurilor, trunchiurilor, fructelor și cerealelor.

Energia solară încălzește și pune în mișcare curenții oceanelor și torențele de aer din jurul planetei noastre.

Dar plantele nu transformă în energie chimică decât 1—2% din lumina ce cade deasupra frunzelor lor. Plantele cultivate nu se întind decât pe a zecea parte a uscatului. Lărgind suprafața terenurilor cultivate, măbind producția la ha, se va ajunge cu ajutorul plantelor să se valorifice o cantitate din ce în ce mai considerabilă din lumina solară.

Omul va dirigi, prin munca lui planificată, un alt strângător de energie solară: apa. Intocmai ca un puternic motor, soarele va face ca apa să se deplaseze pe circuitul: ocean-uscat-ocean.

Trebuie lucrat în așa fel, ca apa să nu se verse în ocean înainte de a-și îndeplini în drum, toate muncile folositoare omului.

Schimbând cursul fluviilor Africei, se va putea iriga Sahara și pustul Calahari cu apa ploilor din zona ecuatorială.

Australia suferă de secetă, care adesea ține câțiva ani în șir. Prin săparea de puțuri arteziene, deficiența aceasta poate fi înlăturată.

În India, recolta e în funcție de vântul musson, care aduce ploaia. Domesticind cursul rapid al apelor cu debit variabil, care coboară din Himalaia, hazardul ar putea fi înlăturat.

Niagara produce numai un milion jumătate de kw; ea ar putea produce 5 milioane kw.

Fluviile din Africa, în drumul lor spre ocean, coboară peste trepte uriașe, formând cataracte și cascade. Acestea ar putea fi transformate în hidrocentrale uriașe, iar prin sistemul ecluzelor, ar putea deveni navigabile.

Vogt socotește Africa «un continent ce se stinge». Ea ascunde însă bogății infinite mai mari decât America de Nord, dar trebuie valorificate științific. Vogt proslăvește musca tse-tse și boala somnului, două calamități pentru stingerea populației africane. Se teme de igienisti și entomologi, de medici, ca să nu atace musca tse-tse cu praful D. D. T. și alte insecticide. Odată cu progresul, cu transformarea naturii musca tse-tse și boala somnului vor dispărea din Africa, după cum malaria va dispărea din America Latină. «Suprapopularea» nu va exista, pentru simplul motiv că oamenii se vor îndrepta spre o agricultură intensivă care va exploata rațional și calitativ orice suprafață de teren cultivabil.

În stepe, cursul apei va fi încetinit și prin irigare, va schimba ținuturi aride și deșerturi, în câmpii mănoase, așa cum se întâmplă în Uniunea Sovietică. Imblânzite, fluviile nu vor mai inunda primăvara, înecând re-

giuni întinse, iar vara debitul apelor va fi sporit. Supunând voinței sale, circuitul apelor, omul va modifica și circuitul fosforului, al potasiului și al calciului — elemente fără de care solul devine sterp.

Omenirea este chemată să folosească și circuitul aerului. Massele de aer cald dela ecuator se îndreaptă pe sus spre Pol, iar cele reci dela Pol pe jos, spre ecuator. Folosirea vânturilor ne-ar putea furniza miliarde kw-ore. Omenirea pierde o mare cantitate de acid carbonic. Oamenii ard în fiecare an un miliard și jumătate de tone de petrol. Această ardere produce cinci miliarde tone de bioxid de carbon. Pădurea captează pe un km. pătrat 60 tone de bioxid de carbon pe an. Plantând păduri care asimilează lumina solară și bioxidul de carbon, omenirea va putea reține pe pământ miliarde de tone de cărbune care astăzi se pierd.

Construind instalații de fotosinteză artificială, omenirea ar putea capta acidul carbonic și ar extrage carbonul sub formă de zahăr. Instalațiile de fotosinteză ar putea fi amenajate în zonele polare, unde agricultura este legată de mari greutateți.

La Pol soarele dă o cantitate de căldură care depășește cu 36%, pe cea dela ecuator. Zăpada reflectă cea mai mare parte din razele solare care nu este folosită și aduce gherul năpraznic, în timp ce la ecuator, căldura solară este absorbită și de frunzele plantelor și de apă și de sol.

Instalațiile de fotosinteză vor valorifica Arctica și Antarctica, regiuni care au fost considerate ca lipsite de viață, vor asigura existența a sute de milioane de oameni.

Scoarța pământului primește și dinăuntru o cantitate de căldură de 5 ori mai mică decât cea care-i vine dela scare, dar totuși de 50.000 ori superioară aceleia pe care ar produce-o cea mai puternică centrală electrică depe glob.

Căldura interioară a pământului este o cantitate neglijabilă în comparație cu formidabilele rezervoare de energie cuprinse de nucleul atomilor, ce compun pământul.

5. Un gram de «uraniu 235» produce tot atâta energie cât 3 tone de cărbune. După cum spune profesorul Frédéric Jolliot-Curie, un singur vagon de combustibil nuclear ar fi suficient pentru a da Franței de două ori mai multă energie electrică, decât primește în cursul unui an.

Trebue învinse mari greutateți tehnice pentru ca energia atomică să poată acționa avioanele sau automobilele.

Dar nu va trece mult timp până se vor construi în numeroase puncte ale globului, puternice centrale electrice care să consume carburant nuclear. Acestea vor schimba fața planetei prin economisirea de cărbuni și energie hidraulică, prin transformarea naturii în favoarea omului, așa cum este azi în Uniunea Sovietică, potrivit cuvântului lui A. I. Vâșinschi, Ministrul Afacerilor Externe al U. R. S. S., rostit la tribuna Adunării Generale al O.N.U.:

— «Noi am pus energia atomică în slujba marilor sarcini de construcție pașnică, noi vrem să întrebuițăm energia atomică pentru a arunca în aer munții, pentru a schimba cursul fluviilor și pentru a iriga deșerturile, a croi neîncetat linii noi de viață în regiunile în care omul n'a pătruns decât rar»...

Dacă arucăm o privire pe hartă putem constata, că prin folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, climatul Africei s'ar îmbunătăți, prin irigarea Saharei și amenajarea porturilor, s'ar scobi în Anzi porți enorme, care să ducă la porturile maritime, prin care ar străbate brizele maritime, aducând cu ele umezeala necesară câmpiilor infierbântate. Dar nu numai pământul, ci și marea.

Mediterrana se găsește la 30 cm. sub nivelul Oceanului Atlantic și la 50 cm. sub acela al Mării Negre.

Construind baraje în strâmtorile Gibraltarului și Dardanelor am putea sili apa mărilor să ne dea energie. Cu ajutorul energiei atomice s'ar putea dirija curenții oceanelor, curenții atmosferici, se va putea mări căldura în regiunile unde este frig și în schimb se va trimite torenți atmosferici răcoritori în zonele toride, se va face o economie prețioasă în munca oamenilor, în timpul oamenilor, care în lagărul imperialist se irosesc zadarnic. Cei peste 45 milioane șomeri din lumea capitalistă vor găsi de lucru.

În plantațiile din Africa și din America Latină, brațele, picioarele și spinarea oamenilor sunt supuse la munci grele, peste puterile omenești, ca și cu secole în urmă, deși aceste munci ar putea fi făcute de mașini.

Acestei stări de lucruri se va putea pune capăt de îndată ce pe glob va dispărea exploatarea omului de către om și când toată puterea științei și a tehnicii va fi folosită pentru a ușura munca și a face din ea un izvor de fericire. Ziua de muncă ar putea fi redusă la jumătate, dacă primejdia războaielor ar fi înlăturată.

Frédéric Jolliot-Curie la un meeting ținut la Bombay, a spus:

— «Știu oare muncitorii că din opt ore de muncă în uzină, pe câmpii, etc., patru sunt utilizate pentru a plăti armele și pe soldații care nu produc nimic pentru națiuni?

Și ceea ce este grav, aceste patru ore sunt folosite pentru a pregăti distrugerea a tot ce a fost creat în celelalte patru ore.

Sisiful din legenda antică împingea o stâncă spre creștetul unui munte, dar stânca se rostogolea înapoi. Sisifii din zilele noastre cheltuesc jumătate din timpul lor pentru a distruge ceea ce au făcut în cealaltă jumătate.

Imperialismul condamnă sute de milioane de oameni la o adevărată muncă de sisif».

6. Imperialismul folosește energia atomică în scopuri războinice, pentru distrugerea orașelor, cu toată populația lor, inclusiv copiii, bătrânii, femeile lipsite de apărare.

Prețul bombei atomice este calculat după valoarea pagubelor pricinuite, așa cum un băț de chibrit ar trebui calculat după valoarea unei case incendiate.

Imperialiștii frânează folosirea energiei atomice și pentru alt motiv, pentru că periclitează actuala lor economie. Se ridică împotriva magnații industriei americane a antracitului, proprietarii minelor de cărbuni, proprietarii marilor trusturi și carteluri americane. Ei vor frânarea științei.

După cum anunță fizicianul Patrick M. S. Blackett, doi ingineri americani au propus, de curând, încheierea unei convenții internaționale pentru interzicerea aplicării energiei atomice în industrie cel puțin pentru o

perioadă egală cu viața unei generații. Iar New-York Times Magazine publică un articol al «filosofului» englez Bertrand Russel, intitulat «Știința mijloacelor pentru a ne apăra împotriva științei».

În condițiile societății socialiste, știința transformă natura și pune stăpânire pe forțele ei, pentru fericirea întregului popor.

Marele savant și inventator rus S. Tîolcovski a scris în lucrarea sa «Viitorul pământului și al cosmosului»: «Pământul este un deșert... va trebui să facem ordine pe pământ». El prezicea că se va face ordine pe pământ, atunci când «omul va deveni stăpânul pământului, oceanului, aerului, al condițiilor metereologice, al plantelor și al lui însuși».

Alte probleme vor constitui, preocuparea permanentă a omului.

Războiul dintre oameni fiind dispărut, se va declara război contra bolilor, în special contra celor care seceră anual mii de vieți omenști: tuberculoza, cancerul. Se va declara război contra morții, pentru ridicarea duratei medii de viață.

Anumiți romancieri în Apus se întrec în a descrie dezastrele războiului atomic, distrugător în masă a populației pașnice a bătrânilor, femeilor și copiilor lipsiți de apărare. Ei descriu un pământ devenit sterp, fântânile publice otrăvite, aerul infectat cu substanțe toxice, zăcămintele distruse, oamenii sălbăticiți, rătăcind printre ruine.

Ciocli omenirii vor fi cumișii. Omenirea se 'ndreaptă spre viață, nu spre sinucidere; spre progres, nu spre reacțiune; spre lumină, nu spre întunec.

În Uniunea Sovietică se duce o luptă susținută contra bolilor folosind mijloacele tehnice moderne. Aviația sanitară transportă oameni muncii bolnavi spre marile centre sanitare universitare.

În combaterea malariei, aviația sanitară ocupă un loc de frunte, aruncând peste bălțile și mlaștinile pline de cuiburi de anofelles purtători ai microbului malariei, substanțe toxice otrăvitoare.

Tot cu aviața sunt distruse focarele de lăcuste. Exemplul Mării Uniunii Sovietice este urmat și de țara noastră în combaterea malariei și a lăcustelor pustiitoare de ogoare. În Uniunea Sovietică sporul de populație nu este un motiv de îngrijorare, ci dimpotrivă, o bucurie. «La noi toată lumea spune că situația materială a oamenilor muncii s'a îmbunătățit în mod considerabil, că viața a devenit mai bună, mai veselă, arată generalismul I. V. Stalin. Aceasta este desigur adevărat, dar aceasta are ca urmare faptul că populația a început să se înmulțească cu mult mai repede decât în trecut. Mortalitatea a scăzut, natalitatea a crescut și excedentul net al populației este cu mult mai mare. Acesta este desigur bine și noi salutăm această stare de lucruri».

După exemplul Uniunii Sovietice, popoarele din țările de democrație populară au învățat să construiască viața lor într'un mod nou. Opera de industrializare socialistă și de transformare socialistă a agriculturii eliberează pe omul muncitor de nesiguranța zilei de mâine, de șomaj, de mizerie, de foamete. Măsurile luate pentru combaterea mortalității infantile au contribuit la creșterea populației.

Știința pusă în slujba construcției socialiste dă putință ca pe teritoriul patriei noastre să poată duce o viață îndestulată, o populație infinit mai numeroasă decât cea de azi.

În planul de electrificare elaborat din inițiativa și sub îndrumarea celui mai iubit fiu al clasei muncitoare, Gheorghe Gheorghiu-Dej, folosirea apelor pentru fertilizarea solurilor secetoase ocupă un loc important. Cu ajutorul irigațiilor se vor salva de secetă 1.200.000 ha. Se vor crea lacuri de acumulare, se vor crea condiții noi, pentru dezvoltarea navigației și pisciculturii.

Marile lucrări dela Canalul Dunărea-Marea Neagră vor deschide orizonturi noi țării noastre, prin deschiderea unei noi artere de circulație spre orizonturile lumii întregi.

Mărețele victorii ale ziditorilor comunismului în U.R.S.S., succesele operei de construire a socialismului în țările de democrație populară au spulberat pe deplin teoriile malthusianiste asupra «suprapopulației» și «oamenilor de prisos».

Mai actuale ca oricând sunt cuvintele lui V. I. Lenin:

«Suntem dușmani neîmpăcați ai neomalthusianismului, ai acestui curent bun pentru o pereche mic-burgheză, înapoiată și egoistă care mormăie înspăimântată: «Dă Doamne să ne putem duce pe noi de bine de rău, cât despre copii mai bine n'ar mai fi»...

Lumea dorește pace și prin frontul partizanilor păcii, ea va fi impusă. Dacă, nesocotind avertismentul forțelor păcii hitlerii americani vor declanșa un nou război, popoarele lumii se vor ridica pline de mânie și vor pecetlui nu numai soarta unuia sau altuia din guvernele imperialiste, ci soarta întregului sistem mondial al imperialismului provocător de războaie.

Noi luptăm pentru viață, după cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos: «Eu am venit în lume, ca lumea să aibă viață și cât mai multă să aibă». (Ioan X, 10).

Pr. Gh. BEJGU

BIBLIOGRAFIE

1. *M. Ilin*, Pământul și oamenii (Insemnările unui scriitor), apărută în Biblioteca ostașului, Nr. 20; Ed. Milit. a M. F. A., pp. 48, lei 0,25.
2. *Nicolae Popescu*, Dușmanii omenirii, articol de fond în ziarul «Universul» Nr. 140/952.
3. *Eugen Athanasiu*, Pentru înlăturarea pericolului unui nou război mondial, articol de fond în ziarul «Universul» Nr. 135/952.
4. Măreța luptă a popoarelor pentru apărarea păcii și *I. Tihonov*, Despre criza generală a capitalismului, ambele articole în «Scântea» Nr. 2380/952.
5. Invățămintele de neuitat ale istoriei, articol de fond apărut în «Scântea», Nr. 2381/952.
6. *Macovschî E.*, academician, Malthusianismul, arma ideologică a criminalilor războiului bacteriologic. «Scântea», Nr. 2382/952.

ȚARA BARSEI PROTESTATARĂ FAȚA DE UNIREA RELIGIOASĂ DIN 1701

Liga creștină termina războiul cu Turcii, prin pacea dela Carlovăț (1699), urmând ca Austria imperială să-și întindă granițele până în Carpații Meridionali, alungând stăpânirea otomană din ținuturile Ungariei și Transilvaniei.

Războiul era încă în tolu, când Împăratul Leopold, mare sprijinitor al catolicismului trimisese printre Români ardeleni pe vajnicii propagatori Iezuiți, în scopul câștigării sufletelor țaranilor noștri pentru Biserica Romei papale.

Dar lucrul, cu toată experiența și predica Iezuiților, a mers destul de greu. S'au speculat suferințele, persecuțiile și batjocura Calvinilor împotriva preoților și credincioșilor ortodocși, s'a speculat neagra mizerie în care se aflau iobagii români; s'a speculat și faptul că noua religie propovăduită de Iezuiți era religia Împăratului, care ȳa avea grija unui traiu mai omenesc, ba chiar și a unor drepturi politice și culturale, pentru cei ce vor îmbrățișa catolicismul. Și astfel, când Iezuiții au părăsit drumul exclusiv al propagandei religioase, făcând, în numele Împăratului, promisiuni de ordin economic-social și politic-cultural, unii dintre ai noștri și-au plecat urechea la cântecul ademenitor al sirenelor papistașe.

Șapte ani de-a rândul, Iezuitul Baranyi a lucrat în opera grea a convertirii Românilor ardeleni, dar opera a fost perfectată sub urmașul acestuia, primatul Colonic, când a avut loc sinodul din 6 Ianuarie 1701. Din partea a lor noștri, tratativele au fost duse de Mitropolitul ortodox al Ardealului, Teofil¹⁾ și apoi de urmașul acestuia, Atanasie²⁾.

Și totuși, strădania Iezuiților, cu toate promisiunile făcute în numele Împăratului, n'au adus pe Români la catolicism, ci la un compromis, rezumat la cunoscutele patru puncte, din care, primatul papal era cel mai de seamă.

Sărbătorirea lui Atanasie Anghel ca Vlădică, unit cu Roma, a avut loc la Alba Iulia, în ziua de 25 Iunie 1701³⁾. Dar strălucita festivitate a fost dela început turburată de scandalul provocat de trei trimiși ai locuitorilor din Țara Barsei, care strigau că nu pot permite ca biserica lui Mihai Vodă Viteazul - fosta Mitropolie Ortodoxă din Alba Iulia - să fie închinată altei credințe⁴⁾.

1. Actele Sinodului din 1697 - în Alexandru Pop - Desbînarea în Biserica Românilor din Ardeal și Ungaria (1697-1701) București 1921, pag. 24-27.

2. Manifestul Unirei din 7 Octombrie 1698 și Actul Sinodal din 6 Ianuarie 1701 - Ibidem - pag. 36-38 și 54-56.

3. N. Iorga - Istoria Bisericii Românești, ediția II, vol. II, pag. 34-35.

4. Nilles - Symbolae ad Illustrandam Historiam ecclesiae orientalis in terris coronae S. Stephani. Oeniponte 1883, p. 322 și N. Iorga o. c. p. 35.

Că Țara Bârsei a fost dela început centrul protesta'ar împotriva Unirii religioase, se explică prin faptul că regiunea aceasta de hotar cu Țara Românească avea strânse legături cu țara de peste munte, care nu separa, ci lega întocmai ca un pod ținuturile de dincolo și de dincoace, peste care de veacuri se făcea pistorie transhumantă. Apoi, pe la Bran, pe valea Dâmboviței, mergeau nestingheri'e, din vechi timpuri și pe baza unor privilegii domnești, carele negustorilor care schimbau mărfurile celor două țări vecine.

Țara Bârsei era bine cunoscută Domnilor noștri, care de multe ori au venit aici, fie ca dușmani, fie ca prieteni, uneori legându-și numele de ctitoriile ce dăinuiesc până astăzi.

În prejma anului 1700, Țara Bârsei se afla în strânse legături cu Țara Românească, unde domnea Vodă Constantin Brâncoveanu și la curtea căruia se afla ca diplomat - folosit într'o misiune la Moscova, - un cunoscut brașovean, David Corbea.

Domnitorul, cu toate legăturile lui de prietenie față de Împăratul Austriei, nu putea rămâne indiferent față de prefacerile religioase din Ardeal, - acolo unde tradiția îi crease drepturi precise în materie religioasă asupra Românilor. Față de greutățile politice, în care se afla, Constantin Brâncoveanu a întreprins o operă de agitație, alături de nemulțumirile brașovenilor, împotriva Unirii, folosind și pe omul său de încredere, David Corbea, cât și pe secretarul său particular din acest oraș, Ladislau Teodor Dindar. Acesta menținea legături strânse și cu Ungurii calvini, dușmani și ei ai Imperiului catolicizant. Iar ca lucrurile să rămână neobservate, Constantin Brâncoveanu arăta multă sollicitudine față de generalul austriac Rabutin, comandantul Ardealului, căruia îi dădea informațiuni confidentiale, privind mișcările Turcilor dela Dunăre.

Trebue apoi menționat, în legătură cu protestele locuitorilor din Țara Bârsei un element nou: Rusia Țarului Petru cel Mare, care reprezenta ortodoxismul sub latura politică, sprijinea și ea, sub o formă sau altă, pe frații ardeleni, frați de dreaptă credință întru Hristos. Și în adevăr, în Istoria „Sf. Beseareci a Scheilor Brașovului”, la anul 1685, găsim mențiunea că popa Oprea - dela această biserică - au ajuns la „oarecare grije pentru o chezușie și de mare nevoie i-au căutat a merge la Mosc, la stolifă, și înțelegând împăratul Moscului de pravoslăvia creștinătății, ce se află într'acest loc, dat-au oarece milostenie sfintei beseareci prin mâna popel Oprei a să aduce”⁵⁾.

Așa stând lucrurile, înțelegem ușor de ce aici s'area de spirit îndreptată împotriva Unirii cu Roma, a luat o formă de protest, deosebit de îndrăzneală.

5. Istoria Besearecel Schellor Brașovului (M. Radu Tempea) — ediția Stere Stinghe — Brașov 1899, pag. 20—21.

Și manuscrisul lui Radu Tempea, menționat mai sus, este mărturia acestor frământări, care aveau să deschidă seria revoltelor populare în tot Ardealul.

Așa de exemplu, pentru anul 1698, se citează cazul unor preoți. — protopopul Vășii Hoban, popa Vășii Grid și popa Florea — învinuiți pe nedrept că ar fi trecut la unire, împreună cu „acel necuvios Vlădică Athanasie”. Preoții cu pricina s'au desvinovățit, ducându-se la București în fața Mitropolitului Theodosie, a Domnitorului Constantin Brâncoveanu și a sftencilor acestuia, învățatul Stolnic Const. Cantacuzino și spătarul Mihai Cantacuzino. Lămurindu-se nevinovăția preoților și... „deci învățându-i și măriasa Vodă de ajuns, și întărindu-i cu cuvintele, și au luat ziua bună dela măriasa, și luând blagoslovenie dela părintele Theodosie și carte s'au întors la Brașov ⁶⁾”.

Pentru anul 1701, aceeași cronică ne înfățișează că Vlădică Athanasie a plecat la Viena, unde s'a prezentat Împăratului Leopold I și Cardinalului Colonic, „adică ispravnicul Papei ⁷⁾”.

Și, adăugă cronicarul, cu multă indignare, că „acolo, cu voia lui au lăpădat și au călcat pravoslavnica lege grecească, întru care botezat și hirotonit fusese cu jurământ”, după care Vlădică Athanasie este din nou „hirotonit diacon, apoi pater, apoi Vlădică papistaș, care de el să se ție și de cine-l va pomeni”, după care s'au reîntors la Bălgrad (Alba-Iulia ⁸⁾”.

Iar mai departe, pentru același an 1701, în ziua de 4 Iunie, când cădea Sămbăta Rusaliilor și când se pregăteau festivitățile dela Alba Iulia pentru înscăunarea Vlădicăi unit Athanasie, cronicarul scrie, în aceeași Istorie a beserecei Scheilor, un capitol intitulat „Plângerea oilor din mijlocul lupilor”. Aici citim între altele: „Veniți toți fiii beserecei răsăritului... Ajuțați-ne a plânga pentru frații noștri, cari au rătăcit în pravoslăvie, mai mulți de o mie de preoți bogați și de mireani, orbi trăgând pre orbi, toți într'o zi căzură într'o groapă.

„În ce chip curva se împodobeste împotriva ibovnicilor săi, așa și Athanasie îmbrăcându-se în toate odăjdiile arhieresti și preoții în feloane, se uniră cu papistașii, călcând hotarele sfintelor săboare. Inchiseră ochii să nu vadă scripturile, urechile lor plecară spre surle și trâmbițe și luna-cară în becnicia cea cu dobe”.

Și tot acolo aflăm că... „iată cu voia lui Dumnezeu au rămas preoții dela Brașov și dela Făgăraș, împreună cu beserecile din ținutul Barsei, din featele Sionului, care nu și-au stricat logodna de către mirele său Chr. și Grecii din Ardeal, și unii din Români ⁹⁾”.

6. S. Stînghe — o. c., pag. 22—25.

7. Ibidem — pag. 25.

8. Ibidem — o. c., pag. 27.

9. Ibidem — pag. 25—26.

Dar cronicarul nu uită să ne spună și unele lucruri ciudate și minunate ce s'au întâmplat la Alba-Iulia, cu ocaziunea sărbătoririi oficiale a trecerii la unire a Românilor prin actul semnat de Athanasie. Este vorba de ceremonia dela 25 Iunie 1701 : „In vreme ce au ieșit Vlădica pre poarta mitropoliei, mergând în cetate să-și ia domnia, mergea înainte mult nărod de preoți câte patru câte patru, și Vlădica cu leagănul după ei, și ducând înaintea lui praporul, au căzut, din suliaș jos“.

Aceasta arată, că s'au dus dela el blagoslovenia. Apoi... „Ieșind din cetate au venit la mitropolie; acolo au arătat puncturile de mai sus scrise, care vor să le fie. Atuncia locuitorii din țara Bârsei și Făgărășenii cu toții s'au lepădat, că nu le vor ținea, iară ei împingându-i de spate i-au scos din Mănăstire“. Acesta este desigur incidentul citat de Nilles - menționat de noi mai sus - și pe care-l reproduce și Iorga în Istoria Bisericii Românești ¹⁰).

Și în aceeași zi... „Când au fost cătră sară, dat-au Dumnezeu acel vânt, cât au risipit coperișele dela toate grajdurile mănăstirei de au rămas șute. Aceasta au arătat văduvia monastirei. . .“ ¹¹).

Orașul Brașov, devine astfel centrul unei agitații tot mai îndârjite față de unirea religioasă și în același an (1701), aflăm din aceeași cronică a Bisericii Sf. Nicolae din Schei, că locuitorii acestui oraș au îndreptat un memoriu către împăratul Leopold I, căruia li arătau că ei nu recunosc noua biserică unită a Vlădicăi Athanasie și, ca atare, cer să fie lăsați în vechea lor tradiție grecească. Memoriul era semnat de preoții Vasilie, Cârstea, Florea din Brașov - cei bănuți la 1698 de partizani ai unirii, - de epitropii Stoica Postăvarul și Gheorghe Vătaful, apoi de preoții Stan din Făgărași, Pătru și Aldulea din Zărnești, Ion din Tohan, Staicu din Râșnov, precum și de Ștefan Șafrangiu, Sava Policianu, Zota al Lucăi și Ladislau din Făgăraș, toți semnând în... „numele tuturor celor șezători în ținutul Bârsei și la Făgăraș, ori popi ori alții, care țin de legea grecească ¹²“.

Răspunsul împărătesc a fost favorabil petiționarilor, cărora li s'a garantat libertatea bisericii lor, urmând ca la slujba bisericească și preoții lor să se orânduiască așa „pre cum au ținut și părinții lor, într'acel chip și ei vor sta și nici cum se vor lăsa“ ¹³). Răspunsul împăratului Leopold I era dat, nu de dragul ortodoxiei noastre, ci de împrejurările critice în care se afla Austria, care de un an de zile se afla în războiu cu Franța lui Ludovic XIV, pentru succesiunea tronului Spaniei.

A respinge memoriul locuitorilor, însemna a-și înstrăina prietenia Ța-

10. Col. II — pag. 35.

11. Sînghele — o. c., pag. 26—27.

12. Ibidem — pag. 29.

13. Ibidem — pag. 31.

rului Petru cel Mare, și odată cu aceia a aliatului său secret dela București, Constanțin Brâncoveanu.

Totuși, locuitorii Brașovului, liniștiți în parte prin răspunsul imperial, nu pot ierta fapta lui Athanasie, căruia cronica îi dedică un pamflet intitulat „Arăta-vom și alte ale lui Athanasie stihuri“, cuprinzând 112 versuri.

În aceste versuri se arată cum Athanasie a fost atras de catolici:

„Numai el să primească
Credința papistășească,
Și să crezi cum că easte
Papa fără de poveaste,
Cap văzut chiar pe'se toate
Câte sunt sub cearuri gloate.
Așisderea pre ai lui popi,
Pre niște ponivoși și orbi,
I-au amăgit cu nădejde,
Că iobăgia ș'o piarde
Și cum feciorii lor și ei
Vor fi nemiși amar de ei.
Că toate câte lor le-au zis,
Au fost batjocuri și răs
Că acea cinste le-au făcut
Numai până ce au avut,
A să lipsi de răsărit
Cu blestem, cu jurământ“...

Se arată cum Vlădică Athanasie a fost pus sub supravegherea unui catolic, care-i controla întreaga activitate. Se vorbește chiar de gândul disperat al lui Athanasie de a se întoarce la Biserica Răsăritului:

„La Munteni să se căiască,
De legea papistășească“...

Dar n'a mai fost posibil și a rămas ca

„Subt acest vlădic Ardealul
L-au impresurat amarul,
De-au făcut Români unire,
Cu Râmul spre-a lui pieire...
Să vai că'ntr-această dată,
Brașovul s'au pus în ceartă,
Încă și până acum n'are
Cu Râmul împreunare...“¹⁴⁾

14. Ibidem — pag. 33—36.

Sfârșitul vorbește de chinurile suferite de unii ce s'au împotrivit cu violență unirii, de alții ce și-au găsit adăpost la Munteni și totul se termină cu o invocație către Mântuitorul Iisus Hristos și o invocație contra papalității.

Semnalul acesta de protest susținut al locuitorilor din Brașov a fost preludiul răscoalelor țărănești, când nota religioasă se confunda cu cea social-economică, în răscoalele ce au durat în tot secolul XVIII-lea.

Prof. R. D. ILIE

RECENZII

WE WANT PEACE (NOI VREM PACE)

— Appeals of Japon's Atom-Bombed Children — (The Japanese Delegation to the International Conference in Defence of Children). — April, 1952.

În lupta pentru apărarea păcii — la care s'au angajat toate popoarele cu adevărat democratice și toți oamenii cari năzuiesc spre libertate, spre fericire și spre progres — au plecat cu hotărîre, alături de întregul lor popor, și tinerii japonezi, cari — copii fiind în cursul celui de al doilea război mondial — au cunoscut toate ororile, mizeriile și suferințele, cauzate de războiul imperialiștilor fasciști.

În August 1945, două bombe atomice — cele mai nimicitoare, mai ucigașe și mai inumane arme din câte au cunoscut istoria — au fost aruncate asupra teritoriului japonez. În câteva secunde, două orașe cu existență de veacuri, — Hiroshima și Nagasaki — au fost rase de pe fața pământului și sute de mii de vieți omenești au fost stinse pentru totdeauna.

Copiii japonezi nu vor putea uita niciodată tragedia fără margini la care au fost martori oculari. Imaginea sinistră a acestui sâlbatec bombardament, a lăsat în sufletul lor urme atât de adânci, încât nu se vor putea șterge nicicând. Exploziile năpraznice, năruirile apocaliptice ale clădirilor, flăcările incendiilor, gemetele răniților, horcălelele muribunzilor, plânsul mamelor după copiii pierduți, suspinurile bătrânilor după feciorii uciși, — toate aceste hidoase înfrățiri ale morții și pustuirii vor rămâne adânc brazdate în mintea acelor copii japonezi, care au avut norocul să scape, ca prin minune, de bombele ucigașe ale americanilor.

N'au trecut decât șap'te ani dela bombardamentul teritoriului japonez cu bombe atomice, și Japonia — căzută sub dominația imperialismului a

merican — a devenit o simplă colonie și bază militară yankee. Rănile războiului trecut încă nu s'au vindecat și poporul japonez asistă îndurerat la sfârtecarea pământului strămoșesc de tancurile americane, la pângărirea cerului de huruital superbombardierelor, la eliberarea criminalilor de războiu, la reorganizarea, reinarmarea și pregătirea unei noi armate japoneze de agresiune, și chiar la „divinizarea“ celui mai odios criminal de război, a împăratului Hiro-Hito.

Și toate acestea sunt consecințele Tratatului de „pace“ dela San-Francisco, tratat care — cum bine l-a caracterizat Miss Lester, o creștină britanică din Japonia — „constitue o crimă și mai nelegiuită decât bombardamentul atomic“.

În sufletele copiilor, cari văd toate acestea, stăruie greu umbra negră a unei întrebări : „*Va fi oare un nou război ?*“.

*

În lucrarea „We want Peace“ (Noi vrem pace) sunt înmănușiate apeluri, articole și poeme scrise de copiii japonezi, cari au trăit nemijlocit suferințele războiului și au experimentat direct forța destructivă a bombelor atomice. Acești copii urâsc și blestemă din străfundul sufletelor lor războaiele de agresiune. Ei fac — în această carte — un călduros și sincer apel, către toate popoarele și către toți oamenii cinstiți din lume să lupte cu hotărâre pentru apărarea, menținerea și consolidarea păcii.

Vor putea, oare, părinții copiilor, de pe toată fața pământului, să nu-și aplece urechea spre glasul îngeresc al acestor mici crainici ai păcii ?

Intr'un articol intitulat „*Amintiri despre bombardamentul atomic*“, Hishio Shima, elev în clasa șasea la Școala Elementară Dambara din Hiroshima, scrie următoarele :

„În dimineața lui 6 August 1945, eu mă jucam cu colegii mei pe coridorul dela etaj al școlii noastre. Deodată, o lumină albă-albastră a izbucnit ca un fulger; apoi totul s'a întunecat... Îndată s'au auzit sgomote de năruiri, de prăbușiri. M'am speriat rău la început, apoi am leșinat, ne mai știind nimic despre cele petrecute după aceea.

„Când mai târziu am revenit la viață, am simțit dureri mari în tot corpul și m'am văzut prins sub o bătă între niște dărămături, fără puțința de a ieși de acolo. Nu-mi dădeam seama unde mă găseam. Toți colegii mei cu care mă jucasem câteva clipe mai înainte, au dispărut.

„Deodată am auzit un ușor sgomot venind de deasupra mea și o voce slabă, de departe, zicând : „Grăbește-te ! Vino afară ! Grăbește-te ! Grăbește-te !“ Atunci am strigat : Ajutor ! Ajutor ! Dar nimeni nu mi-a răspuns. Am fost atât de amărit, de disperat, încât am socotit că într'adevăr aici imi voi găsi moartea“.

Ceva mai târziu, un student dela Politehnică l-a scos de sub dărămături.

„Când am ieșit la suprafață, – continuă elevul Hishio Shima – am fost nespus de surprins de schimbările pe care le vedeam în jurul meu. Școala noastră și toate casele dealungul străzii erau dărămate, fum și flăcări înălțându-se de pretutindeni. Am încercat să merg singur, dar n'am putut face niciun pas, din cauza arsurilor de pe picioare și a rănilor dureroase pe care le aveam aproape pe tot corpul”.

Dus în spinare de studentul care îl scosese de sub dărămături, a fost depus la un spital improvizat, într'un adăpost antiaerian, undeva la marginea orașului. Mii de victime ale bombardamentului zăceau pretutindeni: morți, grav răniți, arși de vii, schilozi; gemete, vaiete, plâns și jale îl înconjurau din toate părțile. Dar și aici șederea a fost de scurtă durată. Un foc imens se apropia cu repeziciune de adăpostul plin cu răniți.

„Ingrijitorii au început a striga puternic: „Salvați-vă, salvați-vă! Răniții mai grav, care nu pot merge, să fie urcați în camioane!”

„Așteptând în camion, înainte de plecare, am văzut focul, înaintând din ce în ce mai amenințător spre mine... O groază teribilă m'a cuprins. Rănilor și arsurile – din cauza căldurii năpraznice – mă dureau din cale afară”.

La spitalul în care a fost transportat, elevul Hishio Shima avu în față un alt spectacol sfâșietor:

„Zilnic mureau în spital câțiva oameni, din cauza arsurilor și a intoxicării cu gaze... Mulți alții erau într'o stare de nebunie furioasă, urlând sălbatec înainte de a-și da sfârșitul. Era, într'adevăr, îngrozitor să asști la aceste scene“ (pp. 1-3).

Un alt copil, Junko Sato, care la epoca bombardamentului atomic avea șapte ani, azi elev la o Școală Medie din Hiroshima, povestește cu înfiorare amintirile sale despre tragedia consumată la 6 August 1945. În articolul său, intitulat *„Amintindu-mi ztua bombardamentului atomic”*, după ce arată împrejurările dramatice în care și-a pierdut amândoi părinții, el încheie cu această mărturisire:

„Mi-am pierdut ambii părinți în război. Niciodată nu voi putea uita această imensă durere. *„Doresc ca toate războaiele să ia sfârșit și o țară fericită să fie construită”* (pp. 5-7).

Sguduitoare este și povestea unei fetițe din Nagasaki, pe numele ei, Juko-Fuji, care la vârsta de șapte ani a fost martoră a dezastrului provocat de cea de a doua bombă atomică americană, aruncată asupra orașului ei, la 9 August 1945.

În Apelul ei, făcut în numele tuturor copiilor orfani dela Nagasaki, apel intitulat: *„Un nou război orbil trebuie oprit”*, ea arată sinistrul provocat de bomba atomică, ruinile lăsate pe locul unde a fost odată orașul

Nagasaki și zecile de mii de vieți omenești distruse în acea zi. Prin're victime se numără și mama fetiței; tatăl s'au fusese ucis mai înainte, în'r'o bătălie navală din Pacific. Juko Fujii - împreună cu frații și surorile ei - au rămas singuri pe lume.

„Patru dintre frații și surorile mele - spune tânăra Juko Fujii - au fost nevoiți să trăiască despărțiți unii de alții. Sora mea mai mare s'a dus într'o casă străină; fratele meu a fost luat de un urchiu al nostru; eu însă-mi m'am dus la un alt urchiu; iar surioara mea mai mică, în vârstă de alia cinci ani, a fost trimisă într'o familie cu totul necunoscută nouă, în îndepărtata Amakusa“. Și fetița adaugă: „O asemenea nenorocire nu s'ar fi petrecut, dacă n'ar fi fost războiul“.

Apelul - adresat tuturor partizanilor păcii, - se încheie astfel:

„Nădăjduesc, din adâncul inimii, că niciodată nu va mai avea loc un alt război îngrozitor și că lumea noastră va deveni mai pașnică și mai fericită (pp. 9—11).

Un alt copil, Masayo Jamaguchi, - într'un poem numit „Războiul odios - spune cu hotărâre:

„*Not nu eram război! Războiul este un lucru îngrozitor!* Eu nu pot nici măcar mânca, oridecâteori îmi amintesc de alarmele aeriene. Terribil e războiul! Mi-e groază să văd iarși femei și bărbați uciși. După război, oamenii vor fi mai pușini, iar noi, copiii, vom fi mai singuri. Lume nenorocită va fi mai multă. (p. 15).

La fel grăește tânărul Juko Ishia, care la începutul războiului număra doar cinci ani:

„Când a intrat Japonia în război, eu eram copil. Imaginea înfiorătoare a acelor zile îmi este încă proaspătă în memorie. Și cu toate că s'a afirmat că Japonia nu va mai face războiul niciodată, totuși oamenii spun continuu că războiul poate izbucni din nou.

„Dacă războiul va izbucni, iarși va trebui să alergăm în adăposturi anti-aerlene și nu vom mai putea merge linișțiți la școală. Dacă ne va fi arsă casa, iar tata și mama vor fi uciși, atunci vom rămâne pe drumuri, fără haine și fără îmbrăcăminte și vom fi nevoiți să fac lucruri rele, sau să mor.

„*Cu niciun preț nu trebuie să mai începem un nou război! Noi ne opunem războiului! Iar dacă războiul ar izbucni din nou, eu aș prefera să mor dinainte!*“ (p. 17).

În'r'o scrisoare adresată lui Foster Dulles - arhitectul tratatului separat de „pace“ cu Japonia - un copil din Tokyo, anume Nisko Tanabe, îi scria, anul trecut, printre altele, următoarele:

„Știu foarte bine că suntem săraci, deoarece războiul ne-a ars casa,

și avutul agonisit. Ori de câte ori văd oameni descumpăniți și pe acei copii care și-au pierdut părinții, pot înțelege că războiul este un lucru îngrozitor. Toți prietenii mei urăsc războiul din adâncul inimii lor...

„Să facem o lume fără războaie!”

„Aș vrea să fie creșterea o lume atât de mare și de nelușterită ca cerul. Japonia trebuie să devină prietenă nu numai cu Statele Unite, ci cu toate popoarele din lume. *Să ne unim cugetele și puterile pentru a clădi o lume cu adevărat fericită! Să ajutăm pe cel sărman și să construim o lume pașnică! Noi, categoric, nu mai drem un nou războiu!*” (pp. 19-20).

Un alt copil japonez Shunichi Eguchi, care și-a pierdut tatăl în războiu, mărturisește cu durere:

„Sunt încredințat că tatăl meu n'a vrut să pornască la războiu. Săcotesc, că oricine își cumpănește serios rostul vieții sale și viitorul familiei sale, în chip firesc se va împotrivi războiului” (p. 24).

Elevul Gjomîn Ozawa a depus multă muncă și a cheltuit mult entuziasm la strângerea de semnături pe Apelul pentru încheierea unui Pact al Păcii.

„Eu urăsc războiul cu toată ființa mea. Deaceia am fost atât de activ la strângerea de semnături pentru un Pact al Păcii.”

„Intr'o zi, doi prieteni de-ai mei mi-au spus: *„Și noi urim războiul!”* Astfel, am pornit toți trei să strângem semnături. În zece zile ne-am îndeplinit sarcina trasată” (au strâns 1.450 de semnături).

„Noi am cerut și profesorilor noștri să semneze. Rezultatul obținut a fost că din 26 de profesori, 16 au semnat. Unul dintre profesori m'a întrebat de ce strâng semnăturile acestea. I-am răspuns: *„Fac lucrul acesta pentru a împiedica un nou războiu!”*. Auzind acestea profesorul a oftat și apoi a semnat și el”.

„În dimineața următoare am lipit pe peretele clasei, un afiș contra războiului. Când unul dintre profesori a intrat în clasă și l-a văzut, a întrebat imediat pe toți elevii, cine a făcut lucrul acesta. Apoi mi-a ordonat să mă ridic în picioare.

— „De ce ai lipit acest afiș? m'a întrebat el.

— *„Pentru a împiedica un nou războiu”* am răspuns eu.

De atunci, profesorul nu m'a mai certat, oricâte afișe aș fi lipit în clasă” (pp. 25-26).

Toate aceste apeluri, articole și poeme, copleșesc un sublim lămărit pământ de către copiii japonezi, cari au cunoscut personal urgia războiului. Și ca ei gândesc toți copiii din lume. Întrearea aceasta gingașă a omenirii ~ copiii ~ urăște războiul. Copiii iubesc pacea, iubesc viața, iubesc lumina, iubesc viitorul fericit al omenirii, viitor care nu poate fi furat decât în condițiile păcii.

Și pacea va învinge războiul, precum viața pururea învinge moartea!

D. VIȘTEMFAN

VIATA BISERICESCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

CONFĂTUIREA REPREZENTANȚILR CULTELOR DIN REGIUNEA PLOEȘTI IN CADRUL LUPTEI PENTRU PACE

La 22 Octombrie 1952, reprezentanții tuturor cultelor din Regiunea Ploești, au ținut în orașul Ploești o consfătuire comună în cadrul luptei pentru pace.

Au luat parte la această consfătuire P. C. Pr. R. Ardeleanu și Th. Rotaru, consilieri administrativi la Eparhia Buzăului, P. C. Protoierei V. Constantinescu - Raionul Ploești, N. Georgescu - Raionul Câmpina, V. Hăisan - Raionul Sinaia, Const. Nichita - Raionul Teleajen, Gh. Tache - Raionul Târgoviște, I. Mirică - Raionul Pucioasa, Gh. O. Vasile - Raionul Mizil, Gh. Popescu - Raionul Râmnicu-Sărat, Al. Zaharia - Raionul Urziceni.

Din partea cultului Romano-Catolic au participat preoții Petre Sebastian, Bernard Ghenovici, I. Dragomirescu, Francisc Augustin.

Din partea cultelor neoprotestante au fost prezenți următorii: Bălan Ioan, Marinescu Victor, Fremia Radu, Ștefan Ion, Oprescu Anghel, Nicolae Constantin, Măndroiu Stelian, Constantin Alex., Ionescu Mihail, Doroftei Aristide și Rădoiu Constantin.

Din partea cultului creștin după Evanghelie, David Teodorescu.

Din partea cultului baptist, Sălceanu Constantin.

Din partea cultului pentecostalist, Căpraru Ion, Stanciu Petre, Stroe A. Gheorghe și Iliana Alexandru.

Din partea cultului mozaic, Dr. Manechem Ben Safran, Prim Rabin al orașului Ploești.

Comitetul de luptă pentru pace a fost reprezentat prin Dl. C. Vasilescu, președintele Comitetului orașului Ploești. A fost prezent la Consfătuire și imputernicitul Ministerului Cultelor pentru regiunea Ploești.

Cuvântul de deschidere a fost rostit de P. C. Pr. V. Constantinescu, care a condus lucrările consfătuirii. P. C. Sa a arătat care este scopul acestei consfătuirii: Toți oamenii iubitori de pace de toate rasele, opiniile și credințele religioase se găsesc astăzi mobilizați, din propria lor conștiință, pentru apărarea bunului suprem al omenirii, pacea.

Cauza apărării păcii este îmbrățișată de toate popoarele iubitoare de pace. În fruntea lor stă Marea Uniune Sovietică. Rândurile partizanilor păcii se îngroașă cu noi și noi oameni cinstiți din toate țările. Cu cât imperialiștii americano-englezi intensifică pregătirile de război, cu atât frontul partizanilor păcii crește și se întărește. În vederea pregătirii Congresului Național pentru apărarea păcii, și la noi ca pretutindeni se fac pregătiri intense. Este mărturia adeziunii totale a poporului nostru la istoricele hotărâri ale Sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Berlin, este mărturia entuziasmului cu care țara noastră se pregătește pentru a participa la Congresul Popoarelor pentru apărarea Păcii la Viena.

Pe linia acestor preocupări ne găsim și noi reprezentanții cultelor religioase din R. P. R. și pe aceeași linie trebuiesc îndrumați și credincioșii noștri.

Învărajirile care turburau în trecut viața credincioșilor de diferite credințe au fost înlăturate. Sub regimul nostru de democrație populară, ni s'a creat condiții pentru a ne putea da mâna unii cu alții, pentru a ne strânge rândurile în vederea apărării celui mai prețios bun al întregii omeniri: Pacea.

Consfătuirea noastră da astăzi ne oferă prilejul de a sta de vorbă asupra mijloacelor celor mai potrivite, pentru a face din fiecare credincios un partizan activ în lupta pentru pace.

După ce se formează prezidiul, se dă cuvântul P. C. Consilier R. Ardeleanu care dezvoltă tema: „Pacea, binele suprem al omenirii”. În discuții se înscrie: Pr. Petre Sebastian, reprezentantul Bisericii romano-catolice care arată îndatoririle slujitorilor altarelor de a indemnă în mod permanent pe credincioși a munci cu răvnă pentru scumpa noastră Patrie și condamnă uneltirile imperialiștilor americano-englezi care vor să arunce omenirea într'un nou măcel mondial.

P. C. Protoiereu Gh. Tache - Raionul Târgoviște, își ia angajamentul de a adânci munca în lupta pentru apărarea păcii. Unim glasul nostru de protest cu glasul tuturor luptătorilor pentru pace împotriva lagărului imperialist și a uneltelor sale și vom apăra pacea cu toate puterile noastre.

Dr. Safran, prim rabin, a spus: Existența noastră este legată de pace. Deaceia noi suntem recunoscători luptătorilor pentru pace, suntem recu-

noștrii Marii Uniuni Sovietice, chează și libertăților popoarelor. Nu este de ajuns numai să predicăm pacea, ci să determinăm pe credincioșii noștri să lupte cu convingere pentru apărarea ei, pentru că apărând pacea, apărăm viața noastră, viața copiilor noștri, apărăm realizările care vor asigura o viață mai bună pentru oamenii muncii.

Dl. Ștefănescu Ioan, reprezentantul cultului adventist a declarat: Pacea este o manifestare a adevăratului creștin. Este o datorie a noastră față de patrie, față de Dumnezeu, față de Biserică. Să apărăm pacea. Să facem tot ce ne stă în putință pentru triumful păcii și să depunem toate eforturile nu numai teoretic ci și practic pentru această cauză sfântă.

Dl. Mihail Ionescu, tot din partea cultului adventist a spus: Problema apărării păcii apasă și pe umerii păstorilor sufletești. Amintește cuvintele lui Malencov rostite la al XIX-lea Congres al P.C.U.S., că toți oamenii cinstiți din lume, luptă să frâneze și să izoleze pe cei ce vor război. Își ia angajamentul să sprijine ridicarea nivelului cultural al maselor prin combaterea ignoranței și a misicismului și să determine pe credincioși pentru a participa cu toată convingerea la lucrările de folos obștesc. Își exprimă recunoștința față de Guvern care a curmat vrăjba dintre cultele religioase.

Dl. Ioan Bălan, în numele Confederației Cultelor neoprotestante a declarat: Noi și credincioșii noștri ne însușim deviza de a lupta pentru pace, ca unii ce urim războiul și dorim din tot sufletul pacea și bunăvoința între oameni. Vom lupta cu toate puterile pentru cauza scumpă tuturor popoarelor care este pacea și înfrățirea lumii.

Au mai făcut declarații în același sens Dl. I. Căpraru, reprezentantul cultului pentecostalist, protoiereii Gh. O Vasile - Mizil, I. Mirică - Pucioasa, V. Hăisan, - Sinaia, Gh. Popescu - Râmnicul Sărat și P. C. Consilier Th. Rotaru. Toți și-au luat angajamentul de a intensifica lupta pentru pace în rândurile credincioșilor, de a sprijini acțiunile guvernului, de a combate svonurile mincioase, obscurantismul și misticismul bolnăvicios.

P. C. Protoiereu V. Constantinescu, rezumând discuțiunile spune: I. P. S. Patriarh Justinian și Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române au hotărât ca nici un preot sau credincios să nu rămână în afara luptei pentru pace. Același lucru l-au hotărât și șefii tuturor cultelor din R.P.R. Remarcă nivelul ridicat al acestei consfătuiri și de îndemnuri ca angajamentele luate să fie traduse în fapt.

Dl. C. Vasilescu, președintele Comitetului orășenesc de luptă pentru pace, în încheiere spune: În vederea Congresului Popoarelor pentru apărarea Păcii, pe baza hotărârilor sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial dela Berlin, s'a luat hotărârea să se facă discuții cât mai largi în problema apărării Păcii. Din discuții a reeșit datoria pe care o are fiecare de a se încadra în Frontul Partizanilor Păcii.

Își exprimă convingerea că reprezentanții cultelor vor lupta pentru realizarea păcii. Regimul nostru de Democrație Populară depune toate eforturile pentru a asigura o viață mari bună, mai fericită pentru înregul popor muncitor. Aceasta nu se poate realiza decât numai într'o lume de pace. Îndeamnă pe fiecare să fie un luptător convins pentru cauza păcii, să lăsmurească pe credincioși că numai prin pace se poate p'stra tot ce s'a realizat până acum și numai prin pace se poate merge mai departe spre fericire.

S'a expedit apoi o telegramă către Comitetul Permanent de Luptă pentru Pace din R.P.R., prin care reprezentanții cultelor din Regiunea Ploești se angajează să-și intensifice eforturile pentru consolidarea Păcii și Întăriii Patriei, antrenând pe toți credincioșii în această luptă.

S'a votat apoi o moțiune cu următorul cuprins: „Reprezentanții Cultelor din Regiunea Ploești, adunați în consfătuire din propria lor inițiativă, pentru discutarea și aflarea mijloacelor celor mai potrivite, în vederea intensificării luptei pentru apărarea păcii în rândurile credincioșilor, analizând documentele Sesiunii Consiliului Mondial dela Berlin din 1-6 Iulie 1952, de comun acord ne însușim soluțiile propuse prin aceste documente și anume:

1. Încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci Mari Puteri
2. Reglementarea pașnică a problemei germane.
3. Încheierea unui adevărat tratat de pace cu Japonia, semnat de toate statele interesate.
4. Încetarea imediată a războiului din Coreea
5. Reducerea strict controlată a înarmării și interzicerea folosirii armelor atomice, chimice și bacteriologice.

Pe linia acestor soluții, în întâmpinarea Congresului Național pentru Apărarea Păcii, ne luăm următoarele angajamente:

1. Popularizarea Documentelor Consiliului Mondial.
2. Sprijinirea Comitetelor de Luptă pentru Pace locale, prin intensificarea luptei pentru pace în rândurile credincioșilor.
3. Colaborarea cu autoritățile și organele locale, pentru îndeplinirea planului de Stat.
4. Exemplul personal în toate aceste acțiuni.
5. Îndemnuri permanente adresate credincioșilor pentru îndeplinirea la timp a tuturor obligațiilor cetățenești.

Pr. AL. VLAICULESCU

FAPTE GRAITOARE

Mari sunt realizările regimului nostru de **democrație populară** în toate domeniile vieții obștești. Pe tot cuprinsul țării se ridică mărețe construcții, care întăresc puterea și independența patriei noastre.

Ne sunt încă vii în memorie, grelele stări de lucruri în care se găsea țara noastră, după 23 August 1944, după eliberarea ei de către glorioasa armată sovietică. Țara întreagă era o ruină. Orașele erau în parte dărâmate de către barbarele bombardamente anglo-americe; mijloacele de transport nimicite; fabricile principale distruse; agricultura și așa dezorganizată, a fost lovită câțiva ani consecutiv de secetă cumplită; întreaga viață economică dezorganizată de lipsuri și de sabotajele sistematice ale fostelor partide istorice. Peste tot lipsă, dezorganizare, ruină, mizerie.

Viața bisericească s'a resimțit și ea de această stare de lucruri. Multe biserici au fost bombardate, altele au suferit stricăciuni și erau în stare de ruină, iar cele care erau în construcție nu-și mai puteau continua lucrările. Deasemeni se impunea reparația unor biserici și mănăstiri — monumente istorice.

Cu neprecupețitul și multilateralul sprijin al Uniunii Sovietice, regimul nostru a isbutit nu numai să înlăture toate aceste stări de lucruri, dar să și realizeze succese uriașe în toate domeniile vieții. Astfel, s'au refăcut orașele, căile de transport și principalele întreprinderi, care fuseseră bombardate. A început construirea de lucrări uriașe: canale, orașe noi, hidro și termocentrale, noi fabrici pentru industria grea, etc.

Conducerea Bisericii noastre — în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian — a înțeles acest duh al înnoirii și al realizărilor din țara noastră și nu putea rămâne în stare de pasivitate față de acest duh nou.

Cu ajutorul credincioșilor, cu râvna preoților și cu înțelegerea Onor. Guvern, s'au realizat o mulțime de lucrări: s'au refăcut în parte bisericile bombardate; s'au ridicat noi locașuri; s'au reparat cele ce aveau nevoie de reparație; s'au continuat lucrările la bisericile noi în construcție.

În această mare operă, în afară de contribuțiile parohiale, a fost de mare folos sprijinul acordat de Stat prin Onor. Minister al Cultelor.

În cele ce urmează, vom arăta pe scurt, sumele cu care Ministerul Cultelor a contribuit la o parte din bisericile, din cuprinsul Mitropoliei Ungro-Vlahiei, în exercițiile financiare 1951 și 1952.

Astfel, Ministerul Cultelor a acordat subvenții, pentru construcții și reparații, următoarelor parohii și mănăstiri:

În anul 1951

1.	Biserica Neftiu — Raion Mihăilești, Reg. București	lei	3.500
2.	Parohia T. Vladimirescu — Raion Lenin, oraș. „ „	„	5.000
3.	„ Adormirea — oraș și raion Gherghe, Reg. „ „	„	4.000
4.	„ Sf. Vineri Nouă — Raionul Grivița Roșie „ „	„	4.000
5.	„ Sf. Haralambie — „ N. Bălcescu „ „	„	1.250
6.	„ Sf. Gheorghe-Grivița „ Grivița Roșie „	„	10.000
7.	Biserica Catedrală din orașul Focșani	„	7.500
8.	Parohia T. Vladimirescu, Raion. Lenin, oraș București	„	3.500
9.	„ Domneștii de Jos „ Mihăilești Reg. „	„	1.250
10.	„ Sf. Nicolae-Vlădică „ N. Bălcescu „ „	„	3.000
11.	„ Bărbătescu Vechi „ „ „ „	„	2.500
12.	„ Tegheș Ordoreanu „ Mihăilești „ „	„	2.500
13.	„ Parcul Domeniilor „ Stalin, oraș „	„	100.000
14.	„ Sf. Gheorghe-Mogoșoala Raion Grivița Roșie București	„	2.000
15.	Biserica Lucaci — Raion T. Vladimirescu, București	„	1.250
16.	„ Sf. Gheorghe Nou — Raion T. Vladimirescu București	„	2.000
17.	„ Albă — Raion Stalin, orașul București	„	1.250
18.	Parohia Sf. Haralambie — Ploești, Raion și oraș Ploești	„	2.500
19.	„ „ Apostoli — Raion N. Bălcescu „ București	„	1.500
20.	Biserica Izvorul Tămăduirii — Raion Lenin „ „	„	2.500
21.	„ Sf. Pantelimon — orașul Ploești	„	1.750
22.	Mănăstirea Nămăești — Raion Muscel, Reg. Pitești	„	1.000
23.	„ Pasărea — Raion Brănești — Reg. București	„	12.500
24.	„ Țigănești „ Snagov „ „	„	7.500
25.	„ Sinaia „ Sinaia „ Ploești	„	1.500
26.	„ Barbu „ Bujoru „ „	„	1.500
27.	„ Buciumeni „ Tecuci „ Bârlad	„	2.500
		„	189.150

(Sumele sunt calculate în lei noui).

În anul 1952

1.	Biserica Albă — Raion Stalin — orașul București	lei	1.500
2.	Parohia Mihai Bravu — Raion T. Vladimirescu Reg. București	„	5.000
3.	„ Sf. Gheorghe-Grivița — Raion Grivița Roșie Reg. București	„	2.000

4.	„	Sf. Nicolae-Vlădică – Raion N. Bălcescu oraș București	lei	4.000
5.	„	Stavropoleos – Raion T. Vladimirescu orașul București	„	3.000
6.	Biserica	Dichiu – Raionul 1 Mai, orașul București	„	5.000
7.	„	Sf. Apostoli „ Lenin „ „	„	5.000
8.	„	„ Vineri Nouă Raion Grivița Roșie „	„	1.000
9.	„	Cărămidarii de Sus – București	„	3.000
10.	„	Isvorul Tămăduirii – Raion Lenin – București „	„	1.000
11.	„	Mihai Bravu – Raion T. Vladimirescu „	„	2.500
12.	„	Udricani – „ „ „ „	„	1.500
13.	„	Adormirea Maicii Domnului – R. Sărat	„	4.000
14.	Parohia	Dărăști – Raion Mihăilești – Reg. București	„	3.500
15.	Mănăstirea	Pașărea „ Brănești – „ „	„	11.000
16.	„	Sinaia „ Sinaia – „ Ploești	„	6.200
17.	„	Glavacioc – Raion Găești „ Pitești	„	1.000
18.	Biserica	Aninoasa „ Muscel „ „	„	1.200
19.	Mănăstirea	Țigănești „ Snagov „ București	„	4.000
20.	„	Căldărușani „ „ „ „	„	10.000
			Total lei	75.400

Cu aceste sume – în numerar – a contribuit Onor. Minister al Cultelor pentru reparația sau ridicarea din nou a sfintelor biserici din cuprinsul Mitropoliei Ungro-Vlahiei.

În afară de acestea, Onor. Minister, prin serviciul Investiții conduce direct unele lucrări de construcție, pentru care deasemenea s'au dat sume importante.

Așa spre exemplu, în anul 1951 s'a cheltuit pentru :

Sf. Mănăstire	Căldărușani	lei	100.000
Biserica Sf. Elefterie	din București	„	50.000
Catedrala	din orașul Galați	„	50.000
„	„ „ Tecuci	„	75.000
Total lei			275.000

În anul 1952 s'a cheltuit pentru :

Mănăstirea	Căldărușani	lei	143.000
„	Sinaia	„	25.000
Biserica Sf. Elefterie	din București	„	25.000
Catedrala	din R. Sărat	„	100.000
„	„ orașul Tecuci	„	75.000
Biserica	Aninoasa – Muscel	„	25.000
Total lei			393.000

Acestea sunt o parte din sumele cu care Onor. Minister al Cultelor a sprijinit lucrarea de construcție a sfintelor noastre biserici. Nu am arătat însă sumele cu care a contribuit la bisericile din cuprinsul altor Mitropolii și nici contribuțiile pentru celelalte culte.

Contribuția din partea Onor. Minister constituie un semn văzut de prețuirea ce se arată Bisericii noastre; constituie un semn al bunelor raporturi ce există între Stat și Biserică; constituie un semn vădit că în țara noastră se cheltuesc sume pentru realizări în scopuri pașnice nu pentru arme și tunuri, așa cum se cheltuesc sume fabuloase în țările capitaliste.

În acest dub innoțor, trăește preoțimea Bisericii noastre laolaltă cu ceilalți cetățeni ai Patriei noastre.

Acesta este duhul păcii și al prosperității.

Poporul nostru nu mai vrea război. El își clădește o viață nouă și are nevoie pentru aceasta de pace. Îi sunt încă vii în minte cele întâmplate până în 23 August 1944. Nu vrea să mai trăiască nimeni acele stări.

De acela preoțimea sprijină sincer acțiunea de apărarea păcii și de aceea sprijină marile acțiuni și realizări dela noi din țară.

Pr. A. I.

REDESCHIDERI DE BISERICI

Duminică, 14 Decembrie, 1952, s'a redeschis biserica veche din cimitirul parohial Scorțent, raionul Cămpina.

În baza delegației 18309/1952, P. C. Consilier Arhiepiscopal, Alexandru Petcu, însoțit de P. C. Prototereu N. Georgescu, Pr. C. Drăgan, paroh, Pr. T. L. Georgescu-Telega, Pr. Alex. Popescu-Mislea și de slujitorul bisericii Pr. Atanasie Stoicescu, au săvârșit sfîntirea apei și apoi a bisericii cu apă sfîntită, după Tiplc, după care s'a celebrat Sf. Liturghie în prezența unui număr impresionant de credincioși locali și din împrejurini.

La sfârșit au cuvîntat popoului P. C. Prototereu N. Georgescu, despre bunul mers al parohiei, P. C. Preot Atanasie Stoicescu, despre strădania sa cu fapta și cu dania personală, despre contribuția credincioșilor la terminarea acestor lucrări, după care a răspuns P. C. Consilier Arhiepiscopal, Alex. Petcu. P. C. sa a adus slujitorilor și credincioșilor binecuvîntarea I.P.S. Patriarh Justinian, deschizător de biserică și ostentor în lucrarea de apărare a păcii. A îndemnat poporul să

lupte pentru apărarea păcii, ajutând poporul frate coreean, încercat de războiul chimical deslănțuit de imperiațiștii americano-englezi.

În acelaș timp să fie râvonitori și buni practicanți ai Bisericii.

So'emnitatea s'a încheiat cu un polihroniu de mulțumire, pentru conducerea de Stat și bisericească din R.P.R.

REDACȚIA

SFINȚIREA BISERICII DIN TÂRGȘORUL VECHI

Duminică, 25 Noembrie 1952, Prea Sfințitul Episcop Dr. Antim Nica, Vicar Patriarhal - însoțit de P.C. Părinte Alexandru Vlăculescu, Consilier Administrație, Preot Const. Hașcău, Secretar Eparhial și Preot Vasile Constantinescu, Protopopul Raionului Ploești, - a descins în parohia Târgșorul Vechi, pentru sfințirea bisericii de aici:

Deși ploua, dangătu! clopotelor vestea bucuria momentului, iar biserica se înălța majestuos spre ceruri.

După cuvântul de întâmpinare rostit de parohul locului, se intră în biserică și se începe ceremonialul sfințirii, de către un mare sobor, răspunsurile fiind date de către două malci dela Mănăstirea Zamfira, ajutate de popor. Clopoțele și imnurile de biruință răsună în zare, ca o laudă cucernică adusă lui Dumnezeu pentru acest moment sărbătoresc.

După tipiconala stropire cu apă sfințită și ungerea bisericii cu Sf. Mir, s'a citit documentul de sfințire și s'au așezat în Prestol Sf. Moaște. Apoi s'a început Sf. Liturghie, ecteniile fiind rostit de mult apreciații diaconi al Catedralei Patriarhale, Protodiacon A. Uncu și Ierod. N. Dascălu.

La sfârșit, Părintele Petre Mitican, parohul bisericii, a arătat în darea de seamă, mersul lucrărilor, la rezidirea bisericii dărămate de cutremurul din 1940 și de bombardamentele din 1944, începându-se în anul 1947 și cheltuindu-se suma de 245.000 lei vechi, dați de Arhiepiscopia Bucureștilor și lei 1.000 noui, dați de Protoieria Raionului Ploești din fondul bisericii/or șantier. În afară de suma dată de credincioși, aceștia au mai contribuit cu munci voluntare, iar autoritățile locale cu o mare parte din materiale.

Cucernicia sa prezinșă în numele enoriașilor expresiunea vtilor mulțumiri pentru această descindere în parohia Târgșorul Vechi și laudă prednicia credincioșilor săi cari își fac pe deplin datoria față de Biserică și Stat.

P. C. Părinte Consilier Eparhial Alex. Vlăculescu, în cuvântul său cald, a arătat care sunt roadele unei munci în timpuri pașnice și într'un

stat în care a dispărut pentru totdeauna exploatarea omului de către om, făcând un călduros apel către credincioși să dea concursul neprecupețit conducerii Republicii noastre în menținerea Pacti și progresul social.

Intr'o emoționantă cuvântare, Prea Sfințitul Eplscop Antim, tâlmăcește credincioșilor pericopa evanghelică. Releoa apoi însemnătatea sfințirii bisericii și așezarea Sf. Moaște.

„In Presto'ul Sf. Biserici se așază Sf. Moaște de ale mucenict'or, ca aceștia prin rugăciunile lor mijlocitoare să ocrotească noul locaș sfințit, iar viața lor să fie pildă vie de urmat pentru ca în felul acesta, adogând la podoaba materială a Sf. Biserici, podoaba otefti noastre de creștini adevărați, să putem primi har și binecuvântare dela Tatăl nostru cel din Ceruri”.

La sfârșit, Prea Sfințta Sa îndeamnă, în numele Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, pe toți fiii săi duhovnicești, să și îndeplinească îndatoririle ce le revin ca cetățeni ai Patriei, ajutând prin aceasta la întărirea Bisericii și prosperarea Patriei.

In uralele credincioșilor — expresie vie a dragostei filiale și a recunoștinței sincere pentru înalta oțzită — Prea Sfințitul Eplscop Antim s'a întors în Capitală împreună cu însoțitorii Prea Sfinției sale.

Pr. CONST. HAȘCĂU

ORGANIZAREA CONFERINTELOR PROTOPOEȘTI ADMINISTRATIVE ȘI DE ORIENTARE PE PRIMUL SEMESTRU AL ANULUI 1953

In conformitate cu c'irculara Sf. Sinod Nr. 519/1953:

1. In cursul anului 1953, la toate protoierile raionale, se va ține în fiecare lună câte o conferință protopepească, la sediul protoieriei sau într'un locaș potrivit pentru aceasta.

2. Caracterul acestor ședințe va fi alternativ, adică într'o lună va fi o conferință administrativă, prezidată de către protopop, iar în luna următoare o conferință de orientare generală, prezidată de Chiriarh sau un delegat chiriarhal (Vicar, consilier administrativ, inspector eparhial sau secretarul eparhiei).

In luna Ianuar'e 1953, se va ține la toate protoierile raionale o conferință administrativă, în celelalte luni respectându-se ordinea impusă de caracterul lor alternativ.

3. Conferința administrativă, fixată totdeauna pentru data când se împart salariile, va avea următorul program:

a) Un cuvânt al protopopului, în care să se facă o prezentare detaliată a momentelor mai importante din viața Bisericii, în cursul ultimelor

doiă luni, precum și a situației generale politice, întrucât aceasta privește activitatea preoților.

b) O prelucrare a diferitelor ordine și dispozițiuni bisericești.

c) O subliniere a preoților care s'au evidențiat în activitatea pastorală sau socială.

d) Lămurirea acelor la care s'a observat anumite deficiențe în activitatea lor.

e) Rapoartele detaliate ale preoților privind activitatea lor, sub aspectul legăturilor cu celelalte culte din protopopiat, precum și activitatea lor în legătură cu sprijinirea acțiunilor de interes obștesc, la care Biserica și clericii sunt chemați să participe, prelucrând diferite măsuri locale, comunale și raionale, în care preoții trebuie să colaboreze.

f) Discuții în legătură cu aceste rapoarte, în care preoții trebuie să fie lămuți pe bază de schimb de experiență.

g) Controlul lecturilor preoților din revistele bisericești, în care scop toți preoții vor fi îndatorați să prezinte caiete cu rezumate succinte ale diferitelor articole, făcându-se observațiuni și propuneri. Protopopul va numi, la întâmplare, un număr de 2—3 preoți, ca să-și citească rezumatele, după care se vor face discuții asupra lor.

h) Designarea a 3 sau 4 referenți îndatorați cu tratarea temei, pentru conferința de orientare în luna următoare, când va prezida delegatul chiriarhal. Prin discuțiile care se vor face, în ședința de pregătire, se va fixa planul viitoarelor referate. Acești referenți vor trimite temele pregătite la protopopiat cu 5 zile mai înainte de ținerea ședinței de orientare generală. Aceste teme vor fi examinate de protopop împreună cu 2—3 preoți mai bine orientați (din localitatea de reședință a raionului sau din localitățile vecine), care vor alege lucrarea cea mai corespunzătoare. La nevoie, vor putea elabora ei o lucrare pe baza celor înaintate, sintetizând tot ce va fi mai bun în toate. Lucrarea va fi citită de autor, sau, în cazul că a fost modificată, de unul dintre referenți.

i) Ședințele administrative au un caracter pur profesional și de aceea nu vor fi invitați la ele asistenți străini. Secretarul protoeriei, ajutat de un al doilea secretar de ședință, va înscrie într'un proces verbal toate discuțiunile și tot programul desfășurat, subliniind hotărârile și propunerile.

Acest proces verbal va fi imediat trimis Centrului Eparhial, pentru ca reprezentantul Chiriarhului la conferința oficială, care va avea loc în luna imediat următoare, să poată cunoaște din vreme problemele puse de preoți și să aibă astfel posibilitatea să dea lămuririle cuvenite, în calitatea lui de președinte delegat.

Procesul verbal trimis Centrului Eparhial va fi păstrat în arhiva Eparhiei respective, iar delegatul chiriarhal la conferințele de orientare, va raporta dacă s'au lămurit sau nu, problemele ridicate în aceste procese verbale.

Centrele Eparhiei vor alcătui comisii speciale (din vicari, consilieri, inspector eparhial, secretar, etc.), care vor studia procesele verbale întocmite cu ocazia conferințelor protopopești administrative, dând soluții pentru problemele rămase nedeslegate și comunicând aceste soluții dele-

gatului chiriarhal la conferința de orientare, pentru a le aduce la cunoștință celor în cauză.

Tot aceste comisii vor elabora pentru fiecare conferință de orientare câte un îndrumător, în care se vor reda pe scurt ideile principale ale subiectului conferinței, fiecare delegat chiriarhal fiind obligat să aibă la aceste conferințe îndrumătorul respectiv, pentru ca tratarea temei și concluziile ei să fie bine însușite de toți delegații Chiriarhului.

j) Pentru parohiile situate la distanțe mari de Centrul Protopopes, Chiriarhul locului poate acorda, de la caz la caz, scutire de participare la conferințele administrative, dar la conferințele de orientare prezidate de Chiriarh sau de delegatul său, prezența este strict obligatorie, pentru toți preoții protopopiatului raionului.

4. Conferințele de orientare sunt oficiale și sunt prezidate de către Chiriarh, cel puțin 2 ședințe de fiecare lună, iar resul de delegații săi; ele vor avea un caracter solemn. De aceea vor fi invitați și reprezentanții organelor locale: președintele Sfatului Popular, președintele Comitetului de Luptă pentru Pace, reprezentanții organizațiilor de masă, delegatul Ministerului Cultelor, etc.

Conferințele de orientare se vor ține în zilele apropiate plății salariilor (în ajun, în ziua plății salariilor sau în ziua următoare).

Orariul după care se vor ține aceste conferințe îl fixează fiecare chiriarh, după necesitățile și posibilitățile raionului. Programul conferințelor va consta din următoarele:

a) Te-Deum săvârșit de un sobor de 5 preoți, după care va urma un cuvânt ocazional rostit de protopop;

b) Cuvântul delegatului chiriarhal, la deschiderea ședinței;

c) Apelul și formarea biroului;

d) Tratarea temei fixate;

e) Discuțiuni asupra temei tratate;

f) Concluziile președintelui;

g) Rapoartele de activitate pastorală administrativ-bisericească sau în cadrul muncilor obștești;

h) Discuții asupra rapoartelor;

i) Concluzii și cuvânt de închidere;

j) Rugăciune de închidere.

5. Pentru lunile Februarie, Aprilie și Iunie 1953, până la viitoarea ședință a Sf. Sinod, vă rugăm să fiți de acord cu Noi și să programați următoarele subiecte:

I. Patrioțismul și temeiurile lui religioase. (Cu material de consultat: cuvântările șefilor de culte ținute la Consfătuirea cultelor din R. P. R., la 25 Noembrie 1952, Congresul Național pentru apărarea Păcii din 5—7 Decembrie 1952, etc.).

II. Pacea, bunul suprem al tuturor oamenilor și al tuturor popoarelor. (Cu material de consultat: lucrările Congresului popoarelor pentru apărarea păcii, ținut la Viena între 12—19 Decembrie 1952, acordându-se o deosebită atenție cuvântărilor rosite de reprezentanții diferitelor religii la acest congres).

III. Demonica doctrină militaristă americană: neomalthusianismul. (Material de consultat: revistele Patriarhiei pe 1953).

6. Cu câteva zile înainte de ținerea ședinței, protopopii vor lua contact cu organele locale de raion și ale Comitetului de luptă pentru pace, precum și cu împuternicitul Ministerului Cultelor, pentru a examina împreună care sunt sarcinile ce le revin preoților și care este forma în care ei le pot mai bine aduce la îndeplinire, ținându-se seama de situația locală concretă.

7. În intervalul conferințelor, preoții vor avea grije să actualizeze predicile și cuvântările lor catehetice, scoțând mereu în evidență importanța apărării păcii și diferite alte probleme de actualitate.

POLIȚE DE ASIGURARE PIERDUTE

Se publică pierderea poliței de asigurare cu Nr. 644 a bisericii și imobilelor parohiale ale parohiei Plosca I, Comuna Plosca Raionul Alexandria — Regiunea București, declarându-se nulă în mâinile oricărui se va găsi.

Paroh, Pr. GH. DUMITRESCU

ADORMIȚI INTRU DOMNUL

† PREOTUL NICOLAE B. IONESCU

La 7 Octombrie 1952 a încetat din viață — în vârstă de 68 ani — preotul Nicolae B. Ionescu, dela parohia Lioezeni, raionul Muscel.

S'a născut în anul 1884, luna Martie — ziua 5, în comuna Valea Popii, raionul Muscel.

Fiu de preot, în casa părintească a primit o frumoasă și aleasă educație.

Și-a făcut studiile la Seminarul Central din București, fiind printre primii elevi în ceace privește purtarea și învățătura.

În anul 1906, a fost hirotonit preot poșol pe seama parohiei Lioezeni, pe care a păstorit-o timp de 46 ani, fără întrerupere. În anul 1951 a fost pensionat, la cerere.

A păstorit cu toată credința și pătrunderea. Și-a îndeplinit înalta misiune de preot printr-o conștiințozitate exemplară. A fost de o rară bunătate și blândete, fapt pentru care nu a avut în toată viața oare ceartă cu cineva.

A fost sărac și a trăit modest și cinstit. Tot sufletul său și l-a pus pentru păstorirea sa pe care i-a iubit cu toată dragostea și răzuna.

În ziua de 9 Octombrie 1952 a fost condus la locul de veci, în jalea cea mare a tuturor păstoriiilor săi și a credincioșilor din satele vecine, care l-au însoțit până la mormânt, cum și a regretului tuturor preoșilor care l-au cunoscut și apreciat.

Slujba înmormântării a fost oficiată de un sobor de 9 preoși.

Despre meritele defunctului au vorbit preoșii: I. Nicolescu dela aceiași parohie, Nicolae N. Popescu—Stăpeni, Ioan Mateescu—Rădești. Din partea enoriașilor a vorbit D^{nl} Ioan D. Voicu, episcopul bisericii. Veșnică să-i fie pomenirea.

† PREOT NICOLAE STĂNCIOIU

În ziua de 1 Octombrie 1952 s'a stins din viață, într'un accident, preotul Nicolae Stăncioiu, parohul parohiei Cotești, raionul Muscel.

Născut în comuna Domnești, raionul Curtea de Argeș, în anul 1909, a absolvit școala normală de învățători din Câmpulung — Muscel. După aceea, dând examen de diferență la liceu și seminar, a urmat cursul superior al seminarului din Craiova, pe care l-a absolvit, în anul 1929. După terminarea facultății de teologie, din București, a fost hirotonisit preot în anul 1935, pe seama parohiei Cotești, pe care a păstori-o timp de 17 ani, cu toată vrednicia.

A fost un ales slujitor al altarului și a făcut cinste clerului. Plecarea lui din această viață, numai în vârstă de 43 ani, a lăsat adânci regrete în sufletele enoriașilor săi, cum și ale preoșilor care l-au cunoscut și apreciat.

Lasă în urmă nemângâtați și lipsiți de sprijinul părintesc o soție îndurerată și patru copii, care aveau mai mult ca oricând nevoie de sprijinul unui părinte, care a mers până la jertfa de sine pentru a le da o educație a'eeasă și a-i face folositori societății.

A fost prohodit de un sobor de nouă preoși, în frunte cu P. C. Protoiereu al raionului Muscel, Ilie Dragomirescu.

Despre viața, meritele preoșiei și familiare ale adormitului au vorbit P. C. Protoiereu Ilie Dragomirescu, D^{nl} Negoiescu — directorul Școlael primare, Pr. Virgil Dușoiu — Căp. Piscului, Pr. I. Becuț — Malu și Pr. Manolescu — Godeni.

RADACȚIA

OFICIALE – ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

MIȘCAREA PERSONALULUI

I. TRANSFERĂRI.

a) Preoți.

1. *Tezei Nr. 15560/1952.* — P.C. Preot Vasile Ștefan se transferă pe data de 1 Oct. 1952, din postul de consilier administrativ dela Arhiepiscopia Bucureștilor, în post de consilier patriarhal la Administrația Patriarhală.

2. *Tezei Nr. 12600/1952.* — Preotul Florea Ionescu dela parohia Clătești, raionul Oltenița se transferă la Piuș Pietrii, Raionul Fetești, pe data de 1 Septembrie 1952.

3. *Tezei Nr. 13936/1952.* — Preotul Nicolae Voinescu dela parohia Fleva, Raionul Călărași, se transferă reciproc cu preotul Gh. Bărbulescu dela parohia Tâmbonești, Raionul Râmnicul Sărat, pe data de 1 Octombrie 1952.

4. *Tezei Nr. 15719/1952.* — Preotul Ilie Gh. Ilie dela parohia Șindrilița, Raionul Brănești, se transferă cu post cu tot la parohia nou înființată Sinești, din același Raion, pe data de 1 Octombrie 1952.

5. *Tezei Nr. 16036/1952.* — Preotul Mihail Bulacu dela parohia Sf. Elefterie, Raionul Lenin, se transferă reciproc cu preotul Alex. Constantinescu dela parohia Mihai Vodă, același Raion, pe data de 1 Noembrie 1952.

6. *Tezei Nr. 16095/1952.* — Preotul Vasile Radu dela parohia Ograsa, Raionul Slobozia, se transferă în postul II de preot dela parohia Grivița din același Raion, cu post cu tot, pe data de 1 Noembrie 1952.

7. *Tezei Nr. 16391/1952.* — Preotul Gheorghe Erhan dela parohia Nădrag, Raionul Caransebeș, Arhiepiscopia Timișoarei, se transferă la parohia Baldovinești, Raionul Vârtoapele, pe data de 1 Noembrie 1952.

8. *Tezei Nr. 16546/1952.* — Preotul Anăreii Pogoreviți dela parohia Butculești, Raionul Vârtoapele, se transferă cu post cu tot la parohia Săceni, din același Raion, pe data de 1 Noembrie 1952.

9. *Tezei Nr. 16935/1952.* — Preotul Grigore Antal dela parohia Toplița II, Raionul Gheorghieni, Regiunea Mureș, se transferă reciproc cu preotul Gh. Dumitrescu, dela parohia Grădinari, Raionul Măhăcești, pe data de 1 Noembrie 1952.

10. *Temei Nr. 17069/952.* — Preotul I. Nicola dela parohia Goleasca, Raionul Crevedia, se transferă cu post cu tot la parohia Lăzărești, Raionul Muscel, pe data de 1 Noembrie 1952.

11. *Temei Nr. 17063/952.* — Preotul Ioan Popescu-Runțu dela biserica Sf. Spiridon-Nou, Raionul N. Bălcescu, se transferă la parohia Scaune, Raionul T. Vladimirescu, cu post cu tot, pe data de 1 Noembrie 1952.

12. *Temei Nr. 12726/952.* — Preotul Temistocle Leuștean, dela parohia Mihai Bravu, Raionul T. Vladimirescu, se transferă reciproc cu preotul David Popescu dela parohia Lucaci, același Raion, pe data de 1 Noembrie 1952.

13. *Temei Nr. 17582/952.* — Preotul Nicolae Mateescu dela parohia Belciug, Raionul Crîcov, se transferă cu post cu tot la parohia Săveni, Raionul Fetești, pe data de 1 Noembrie 1952.

14. *Temei Nr. 17802/952.* — Preotul Dumitru Smeureanu dela parohia Capul Dealului din Curtea de Argeș, se transferă cu post cu tot la filiala Bobești, parohia Glina, Raionul T. Vladimirescu, pe data de 1 Noembrie 1952.

15. *Temei Nr. 17935/952.* — Preotul Constantin I. Vlădescu dela parohia Cerbu, Raionul Crahlău, se transferă la parohia Prislop, Raionul Muscel, pe data de 1 Decembrie 1952.

16. *Temei Nr. 18048-952.* — Preotul Mihail Supială dela parohia Holod, Raionul Beluș, Regiunea Oradea, se transferă la parohia Goleasca, Raionul Crevedia, pe data de 1 Decembrie 1952.

17. *Temei Nr. 18137/952.* — Preotul Dionisie Chiorăscu dela parohia Căscoarele, Raionul Oltenița, se transferă la parohia Mircea Vodă-Măcin, Regiunea Galați, pe data de 1 Decembrie 1952.

18. *Temei Nr. 19251/952.* — Preotul Florea Tudor dela parohia Nana, Raionul Oltenița, se transferă cu post cu tot la parohia Curcani, din același Raion, pe data de 1 Decembrie 1952.

19. Preotul Gheorghe Bejgu se transferă din postul III de preot dela parohia Mihai Bravu, în postul II de preot dela aceeași parohia, pe data de 1 Dec. 1952.

20. *Temei Nr. 19260/952.* — Preotul Chiru Zaharia dela parohia Apărători Patriei II, Raionul N. Bălcescu, se transferă cu post cu tot la parohia Cuvioasa Paraschiva-Belu, din același Raion, pe data de 1 Decembrie 1952.

21. *Temei Nr. 19330/952.* — Preotul Gh. Georgescu, fost la parohia Zimnicea, R. Zimnicea, se transferă la parohia Șirlița, R. Brănești, pe data de 1 Dec. 1952.

22. *Temei Nr. 19328/952.* — Preotul Simion Dascălu dela parohia Cazaci, Raionul Târgoviște, se transferă reciproc cu preotul Gheorghe N. Petre, dela parohia Fânațe, Raionul Sarmaș, Regiunea Cluj, Arhiepiscopia Sibiu, pe data de 1 Ian. 1953.

23. *Temei Nr. 19427/952.* — Preotul Dumitru Bârlogeanu dela parohia T. Vladimirescu, Raionul Lenin, se transferă reciproc cu preotul Const. Robea, dela parohia Otopeni de Jos, Raionul Stalin, pe data de 18 Decembrie 1952.

24. Preotul Nicolae Alexandrescu dela parohia T. Vladimirescu, Raionul Lenin, se transferă reciproc cu preotul Virgil Constantinescu dela parohia Bragadaru, din același Raion, pe data de 18 Decembrie 1952.

25. *Temei Nr. 19904/952.* — Preotul Marcel Mihăescu dela parohia Căramidarii de Sus, Raionul Gheorghiu-Dej, se transferă reciproc cu preotul Nicolae Sirutut dela parohia Sprea Veche, pe data de 1 Ianuar. e 1953.

26. *Temei Nr. 14912/952.* — P.C. Protos. Miron Popescu dela mănăstirea Predeal se transferă pe data de 1 Iulie 1952 la mănăstirea Dealul-Târgoviște.

27. *Temei Nr. 16947/952.* — P.C. Arhim. Valeriu Niulăzeasa se transferă din postul de preot și stareț al mănăstirii Sinaia, în postul de preot la mănăstirea Zamfira, pe data de 1 Noembrie 1952.

28. *Temei Nr. 17340/952.* — P.C. Arhim. Farion Marin se transferă din postul de preot și stareț dela mănăstirea Căldărușani, în postul de preot și stareț la mănăstirea Sinaia, pe data de 1 Noembrie 1952.

29. P.C. Protos. Gherasim Cristea se transferă din postul de preot dela mănăstirea Antim, București, în postul de preot și stareț la mănăstirea Căldărușani, pe data de 1 Noembrie 1952.

30. *Temei Nr. 17800/952.* — P.C. Protos. Sofian Boghiu dela Seminarul Monahal Mănăstirea Neamtu, se transferă în post de preot la mănăstirea Antim, București, pe data de 1 Noembrie 1952.

31. *Temei Nr. 17839/1952.* — Ierodiaconul Roman Stanciu dela mănăstirea Cernica se transferă în post de preot la mănăstirea Căldărușan, pe data de 1 Dec. 1952.

32. *Temei Nr. 19633/1952.* — P.C. Protos. Gherasim Bica se transferă cu postul său de preot dela mănăstirea Plumbuita, București, la mănăstirea Curtea de Argeș, pe data de 1 Decembrie 1952.

33. P.C. Protos. Ilie Orhel se transferă cu postul său de preot dela mănăstirea Negru Vodă, Câmpulung-Muscel, la mănăstirea Curtea de Argeș, pe data de 1 Dec. 1952.

34. Ierod. Grigore Turcan se transferă cu postul său de cântăreț dela mănăstirea Curtea de Argeș, la mănăstirea Negru Vodă, Câmpulung-Muscel, pe data de 1 Decembrie 1952.

35. Ierod. Anatolie Gane, îngrijitor la mănăstirea Curtea de Argeș, se transferă la mănăstirea Negru Vodă, Câmpulung-Muscel, pe data de 1 Decembrie 1952.

b) Cântăreți bisericești.

1. *Temei Nr. 15518/1952.* — Cântărețul Ioan I. Popescu dela parohia Berevoești-Ungureni, se transferă reciproc cu cântărețul Florian P. Proca dela parohia Vatra Satului, Raionul Muscel, pe data de 1 Februarie 1952.

2. *Temei Nr. 15931/1952.* — Cântărețul Vasile Manea dela parohia Storbăneasa I, se transferă la parohia Storbăneasa II, Raionul Alexandria, pe data de 1 Sept. 1952.

3. *Temei Nr. 16290/1952.* — Cântărețul Ștefan Nițulescu dela parohia Sf. Treime-Găești, se transferă în postul II de cântăreț la parohia Sf. Ioan Botezătorul-Găești, pe data de 1 Noembrie 1952.

4. *Temei Nr. 19257/1952.* — Cântărețul Alex. Ganea dela parohia Sf. Treime-Dudești, Raionul T. Vladimirescu, se transferă la parohia Maica Domnului-Aquila, Raionul Lenin, pe data de 1 Decembrie 1952.

5. *Temei Nr. 19823/1952.* — Cântărețul Gh. Mazilu dela parohia Făcăeni, Raionul Fetești, se transferă la parohia Fetești-Gară, pe data de 1 Decembrie 1952.

II. ANGAJARI.

a) Preoți.

1. *Temei Nr. 12707/1952.* — Preotul Gheorghe Năstase se angajează în post de preot bugetar la parohia Andronache I, Raionul 1 Mai, pe data de 1 Sept. 1952.

2. *Temei Nr. 13935/1952.* — Preotul pensionar Dumitru Axente se angajează în postul de preot extra-bugetar la parohia Cartierul Nou-Giurgiu, pe data de 1 Septembrie 1952.

3. *Temei Nr. 16226/1952.* — Preotul Constantin Grigore, fost profesor la Școala de cântăreți bisericești din București, se angajează, în post de preot la parohia Sf. Ilie Gorgan, Raionul Lenin, București, pe data de 1 Septembrie 1952.

4. *Temei Nr. 16550/1952.* — Preotul Aurelian Băltaenu se angajează în post de preot bugetar la parohia Uniunea Voluntarilor, Raionul 1 Mai, pe data de 1 Octombrie 1952.

5. *Temei Nr. 17058/1952, 19792/1952.* — Diaconul Nicolae Enăchescu se angajează în post de preot II la parohia Galileia-Străulești, Raionul Grivița Roșie, pe data de 1 Decembrie 1952.

6. *Temei Nr. 16279/1952, 19329/1952.* — Următorii licențiați în Teologie, în baza examenului de capacitate preoțescă din sesiunea Iulie 1952 au fost angajați în posturile de preoți licitate în dreptul fiecăruia și Onor. Minister al Cultelor, cu Decizia Nr. 15642/1952 a recunoscut angajarea lor, pe data de 1 Noembrie 1952:

Gergescu Dinu la parohia Teșla Raionul Sinaia; Popescu Ilarion la parohia Ciolănești Deal I, Raionul Vârtoapele; Nica Nicolae la parohia Ogradă, Raionul Slobozia; Ogescu Eugen la parohia Cervenica II, Raionul Zimnicea; Popescu Nicolae la parohia Ghizdaru, Raionul Giurgiu; Andreescu Ioan la parohia Buzescu, Raionul Alexandria; Diaconul Irimia Gheorghe la parohia Belciug, Raionul Cricov; Stoica Constantin la filiala Ludăneasa, parohia Răsmirești, Raionul Alexandria; Giurcă D. Ioan la parohia Moșteni Dobroiești, Raionul Vidra; Dușu Iulian la parohia Socariciu, Raionul Fetești; Ionescu Pompiliu la parohia Traian, Raionul Fetești.

7. *Temei Nr. 17288/1952.* — Preotul Marin Albulescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Tătărești de Jos, Raionul Vârtoapele, pe data de 1 Noembrie 1952.

8. Preotul Petre Petrescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Sf. Ioan Botezătorul, orașul Roșiori de Vede, pe data de 1 Noembrie 1952.

9. *Temei Nr. 17798/1952.* — Preotul Dumitru Mihăilescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Radovanu II, Raionul Oitenița, pe data de 1 Nov. 1952.

10. Preotul Gheorghe Zotea se angajează în post de preot bugetar la parohia Chirnogi, raionul Călărași, pe data de 1 Noembrie 1952.

11. *Temei Nr. 17842/1952.* — Următorii preoți se angajează în posturi de preot bugetari, pe data de 1 Noembrie 1952:

Stelian Iliescu la parohia Sf. Nicolae-Șelari, Raionul T. Vladimirescu; Mateescu Ioan la parohia Sf. Nicolae-Șelari, Raionul T. Vladimirescu; Grigorescu Ioan la parohia Sf. Nicolae-Șelari, Raionul T. Vladimirescu; Gădiuță Valeriu la parohia Coptura I, Raionul Cămpina; Stan Marin la parohia Verbila, Raionul Cricov; I. Tătaru la parohia Udrești; Raionul Cricov; Mihail Irimia la parohia Cioranii de Jos I, Raionul Cricov.

12. *Temei Nr. 18040/1952.* — Preotul Iosif Mușetescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Suslănești, Raionul Muscel.

13. *Temei Nr. 18262/1952.* — Preotul Alex. Ivănescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Podenii Vechi, Raionul Teleajen, pe data de 1 Dec. 1952.

14. Preotul Gheorghe Ionescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Botoroaga, Raionul Vidra, pe data de 1 Decembrie 1952.

15. Preotul Iulian Voiculeț se angajează în post de preot bugetar la parohia Băltița, Raionul Ploiești, pe data de 1 Decembrie 1952.

16. *Temei Nr. 18263/1952/* — Preotul Emil Enăchescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Aricești Rahtivanu, Raionul Cămpina, pe data de 1 Dec. 1952.

17. Preotul Constantin Ștefănescu se angajează în post de preot bugetar la parohia Urziceanca, Raionul Răcari, pe data de 1 Decembrie 1952.

18. *Temei Nr. 18265/1952.* — Preotul Gheorghe Dănescu se angajează în postul de Protolereu la Raionul Brănești și preotul I. Popescu în postul de Protolereu la Raionul Lehlu, pe data de 1 Decembrie 1952.

19. *Temei Nr. 19631/1952.* — Următorii preoți se angajează pe data de 1 Decembrie 1952, în posturile bugetare de preoți, la parohiile indicate în dreptul fiecăruia:

Laurențiu Stănescu la parohia Căscioarele, Raionul Vidra; Ioan Iana la parohia Bădeni-Ungureni, Raionul Muscel; Visarion Ciolacu la parohia Valea Mare, Raionul Găești; Niță Geantă la parohia Bran, Raionul Alexandria; C. Ștefănescu la parohia Dor Mărunt, Raionul Lehlu; Florea C. Popescu la parohia Sintești, Raionul Vidra.

20. *Temei Nr. 19793/1952.* — Licențiatul în Teologie Mihail Popescu, în baza examenului de capacitate preotească din sesiunea Iulie 1952, se angajează în postul de preot la parohia Nana, Raionul Brănești.

21. *Temei Nr. 15644/1952.* — P.C. Protosinghel Antim Tabacu se angajează în postul de stareț al schitului Peștera Ialomicioarei, pe data de 1 Noembrie 1952.

22. *Temei Nr. 16380/1952, 17288/1952.* — P. C. Arhimandrit Atanasie Gladcovschi se angajează în postul de preot și stareț al mănăstirii Cernica, pe data de 1 Noembrie 1952.

23. *Temei Nr. 16419/1952.* — P.C. Arhim. Justinian Florea se angajează în post de preot la mănăstirea Plumbuita, Raionul 1 Mai, pe data de 1 Noembrie 1952, dându-i-se și delegația de stareț al acelei mănăstiri, pe aceeași dată.

24. *Temei Nr. 19791/1952.* — P.C. Protos. Severian Grigorescu se angajează în post de preot bugetar la schitul Ciocanul, Raionul Muscel, având și delegația de stareț al aceluși schit, angajarea făcându-se pe data de 1 Ianuarie 1953.

25. *Temei Nr. 17288/1952.* — Părintele Neonil Reabcu se angajează în post de preot la mănăstirea Antim, București, pe data de 1 Noembrie 1952.

b) Cântăreți.

1. *Temei Nr. 16946/1952.* — Monahia Filareta Verzea se angajează în postul de cântăreață la mănăstirea Suzana, pe data de 1 Noembrie 1952, având și delegația de stareță a acelei mănăstiri.

2. *Temei Nr. 16943/1952.* — Ieromonahul Anatolie Scurtu, fost profesor la Școala de cântăreți bisericești din Sibiu, se angajează în post de cântăreț la Catedrala Arhiepiscopiei Bucureștilor, pe data de 1 Noembrie 1952.

3. *Temei Nr. 13033/1952.* — Alexandru Marinescu se angajează în post de cântăreț la parohia Mihail Bravu, Raionul T. Vladimirescu, pe data de 1 Sept. 1952.

4. *Temei Nr. 14192/1952.* — Traian Manolescu se angajează în post de cântăreț la parohia Batliște, pe data de 1 Septembrie 1952.
5. *Temei Nr. 14854/1952.* — Cântărețul Stan Paraschiv se reprimște în postul de cântăreț la parohia a Crumii, Raionul Slobozia, pe data de 15 Octombrie 1952.
6. *Temei Nr. 14907/1952.* — Ioniță Nicolae se angajează în post de cântăreț II la parohia Glâmbocata, Raionul Topoloveni, pe data de 1 Octombrie 1952.
7. *Temei Nr. 17288/1952.* — Cântărețul Vasile Găină dela parohia Mihai Bravu se angajează în post de cântăreț bugetar la parohia Albă, Calea Victoriei, Raionul Stalin, pe data de 1 Noembrie 1952.
8. *Temei Nr. 17586/1952.* — Valeriu Nițescu se angajează în post de cântăreț la parohia Ludești, Raionul Găești, pe data de 15 Noembrie 1952.
9. *Temei Nr. 18513/1952.* — Marin Ghencea se angajează în post de cântăreț la parohia Platonești, Raionul Fetești, cu titlu provizoriu, pe data de 1 Dec. 1952.
10. *Temei Nr. 19171/1952.* — Dovelac M. Ioan se angajează în post de cântăreț II la parohia Scroaștea, Raionul Rosiori de Vede, pe data de 15 Septembrie 1952.
11. *Temei Nr. 19327/1952.* — Cântărețul Dumătru Cruceru se angajează în postul I de cântăreț bugetar la parohia Sf. Treime, orașul Găești, pe data de 1 Decembrie 1952.
12. *Temei Nr. 19797/1952.* — Cântărețul Ilie Popescu se angajează în post de cântăreț la parohia Sf. Nicolae-Buzești, Raionul Stalin, pe data de 1 Dec. 1952.
13. *Temei Nr. 19880/1952.* — Ioan I. Mino ună se angajează în postul II de cântăreț la parohia Lăicăl, Raionul Muscel, pe data de 1 Ianuarie 1953.

c) *Personal administrativ.*

Centrul Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

1. *Temei Nr. 15561/1952.* — P.C. Preot Gh. Bejgu, Secetar Patriarhal, se angajează pe data de 1 Octombrie 1952, în post de Consilier Administrativ la Arhiepiscopia Bucureștilor, în etându-i calitatea de Secetar Patriarhal pe aceeași dată.
2. *Temei Nr. 17288/1952.* — P.C. Protosinghel Urpas'an Popa se angajează în postul de exarh al Sf. Mănăstiri, pe data de 1 Noembrie 1952, încetându-i pe aceeași dată funcțiunea de preot la mănăstirea Zamfira.

Institutul Teologic de grad Universitar din București.

1. *Temei Nr. 14911/15017/1952.* — Pop Alexandru se angajează în post de îngrijitor, pe data de 1 Septembrie 1952.
2. *Temei Nr. 15547/1952.* — Pr. Alexandru Zamfirescu dela parohia Sf. Ioan Botezătorul, Râmnicul Văcii, se angajează în postul de administrator de internat, pe data de 1 Octombrie 1952.
3. *Temei Nr. 16277/1952.* — Dobrița Hancă se angajează în post de îngrijitoare pe data de 15 Mai 1952.
4. *Temei Nr. 19326/1952.* — Mihăilă Maria se angajează în post de bucătar șef, pe data de 1 Decembrie 1952.
5. Cârstea Leopoldina se angajează în post de bucătar ajutor, pe data de 1 Decembrie 1952.
6. Câmpeanu Rafila, Câmpeanu Iosif și Damian Clement se angajează în posturi de îngrijitor, pe data de 1 Decembrie 1952.
7. *Temei Nr. 18266/19491/1952.* — Monahia Varvara Lixandra Mihai se angajează în post de îngrijitor, pe data de 1 Decembrie 1952.

Școala de cântăreți bisericești din Curtea de Argeș.

Temei Nr. 14275, 15438, 16329, 17531/1952. — Personalul didactic de mai jos se încadrează la catedrele indicate în dreptul fiecăruia, cu începere dela data de 1 Septembrie 1952:

Arhimandrit Ghenadie Nițo'u, la catedra I-a; Preot Bratu Tănase, la catedra II-a; Popescu Constantin, la catedra III-a; Remus Ilie, la catedra IV-a, Vasile Tudorță, la catedra V-a.

Temei Nr. 16574/1952. — Personalul administrativ de mai jos se încadrează în posturile indicate în dreptul fiecăruia, pe data de 1 Septembrie 1952:

Profesor Bratu Tănase, director; Boneca Alexan'ru, spiritual; Cernăianu Nicolae, secretar; Wagner Georgeta, contabil; Țărușanu Vladimir, pedagog; Palinescu Ioan, administrator de internat; Diomid Ștefan, magazioner; Dilic Nicolae, bucătar; Soare Silvia, bucătar ajutor; Savu Joița, spălătoare; Petrescu Elisabeta, îngrijitoare; Iliescu Safta, îngrijitoare.

Mădăstiri:

Temei Nr. 13347/1952. — Zaharia I. Petre se angajează în post de îngrijitor la mănăstirea Căldărușani, plătit din fonduri proprii, pe data de 1 Octombrie 1952.

Temei Nr. 17288/1952. — Monahia Patricia Codău se angajează în postul de stareță la mănăstirea Țigănești, pe data de 1 Noembrie 1952.

Monahia Veniamina Răducu se angajează în postul de cântăreață și stareță la mănăstirea Viforâta, pe data de 1 Noembrie 1952.

Protos. S.Ivan Nistor se angajează în post de îngrijitor bugetar la mănăstirea Căldărușani, pe data de 1 Octombrie 1952.

2. Temei Nr. 16946/1952. — Ierom. Iezechiel Preda se angajează în post de stareț la schitul Cetățuia, Raionul Muscel, pe data de 1 Noembrie 1952.

3. Temei Nr. 17801/1952. — Ierom. Nestorian Hacman se angajează în post de diacon la mănăstirea Căldărușani, pe data de 1 Noembrie 1952.

Monahia Serafima Marinescu se angajează în post de îngrijitoare la mănăstirea Țigănești, pe data de 1 Noembrie 1952.

Monahia Epistimia Marin se angajează în post de îngrijitoare la mănăstirea Țigănești, pe data de 1 Noembrie 1952.

4. Temei Nr. 17935/1952. — Ieromonahul Firmilian Ciobanu se angajează în post de cântăreț, la mănăstirea Curtea de Argeș, pe data de 1 Noembrie 1952 și monahul Paisie Voicovanu în post de îngrijitor, la aceeași mănăstire, tot pe data de 1 Noembrie 1952.

5. Temei Nr. 19794/1952. — Vasile Fochi se angajează în post de îngrijitor la mănăstirea Piumbuța din Capitală, pe data de 1 Decembrie 1952.

V. DECESE.

1. Preotul Nicolae Stăncioiu dela parohia Cotești, Raionul Muscel, a decedat la 1 Octombrie 1952.

2. Preotul Nicolae B. Ionescu dela parohia Livezeni, Raionul Muscel, a decedat la 7 Octombrie 1952.

3. Preotul Gheorghe Sălcescu dela parohia Vulcană Pandele, Raionul Pucioasa, a decedat la data de 10 Decembrie 1952.

4. Cântărețul Marin N. Dinu dela parohia Ștefan Vodă, Raionul Călărași, a decedat la 12 Noembrie 1952.

V. SCHIMBARI IN CONDUCEREA OFICIULUI PAROHIAL.

1. Temei Nr. 12847/1952. — Oficiul parohial al parohiei Sf. Apostoli-Plocești se încredințează preotului Victor Rădulescu, dela parohia Sf. Dumitru-Plocești, pe data de 1 Octombrie 1952.

2. Temei Nr. 13618/1952. — Oficiul parohial al parohiei Comișani, Raionul Târgoviște, se încredințează preotului I. Părlitșeanu, pe data de 1 Octombrie 1952, retrăgându-se acest oficiu preotului C. Popescu.

3. Temei Nr. 14780/1952. — Oficiul parohial al parohiei Fieni, Raionul Pucioasa, se încredințează preotului Nicolae Comănciu, pe data de 1 Februarie 1952, retrăgându-se acest oficiu preotului Toma Negoescu.

4. Temei Nr. 14910/15031/1952. — Oficiul parohial al parohiei Vișinești, Raionul Pucioasa, se dă spre girare preotului I. Tărcă, dela parohia Valea Lungă-Ogreș, pe data de 15 Septembrie 1952, retrăgându-se calitatea de paroh pr. Vasile Ionescu.

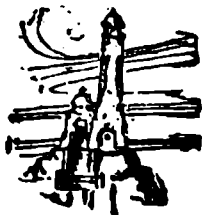
5. Temei Nr. 17294/19335/1952. — Oficiul parohial al parohiei Chiriacu, Raionul Giurgiu, se încredințează preotului Nanu Iulian, retrăgându-se calitatea de paroh preotului Ioan Sachelarie.

VI. HIROTESII ȘI RANGURI BISERICESTI.

1. *Temei Nr. 13883/1952.* — Preotul Dumitru Breazu dela parohia Cuvioasa Paraschiva, Roșiori de Vede, a fost hirotesit in duhovnic, in ziua de 17 Sept. 1952.
2. *Temei Nr. 16501/1952.* — Ieromonahul Macarie Drăghici dela mănăstirea Chela, a fost hirotesit in duhovnic in ziua de 19 Octombrie 1952.
3. *Temei Nr. 18790/1952.* — Preotul Gh. Ionescu dela parohia Spanțov, pentru activitate deosebită se distinge cu rangul de iconom, sub rezerva aprobării Sinodului Mitropolitan.
4. *Temei Nr. 14658/1952.* — Preotul Teodor Gane, dela parohia Epurești II, raionul Mihăilești, pentru frumoasă activitate gospodărească, se distinge cu rangul de sachelar.
5. *Temei Nr. 17127/1952.* — Preoții Gheorghe Cazan și Gheorghe Vasilescu, dela parohia Sălcile, raionul Cricov, pentru activitate deosebită se disting cu rangul de sachelar.
6. *Temei Nr. 18688/1952.* — Preoții Emanoil Popescu și Dumitru Dinulescu, dela parohia Răsvațul de Jos, raionul Târgoviște, pentru activitate deosebită se disting cu rangul de sachelar.
7. *Temei Nr. 19873/1952.* — Preotul Gheorghe Florolu, dela parohia Sinaia, pentru activitatea deosebită se distinge cu rangul de sachelar.
8. *Temei Nr. 19874/1952.* — Preotul Ilie Neagoe, dela parohia Săltul Lespezi, raionul Sinaia, pentru activitate deosebită se distinge cu rangul de sachelar.

MODIFICARI DE DELIMITARI; INFIINȚARI ȘI DESFIINȚARI DE POSTURI ȘI PAROHII; SCHIMBARI DE CATEGORII LA PAROHII.

1. *Temei Nr. 18679/1952.* — In urma modificării administrative raionale parohiile: Bălițești, Golești Bratla I, Golești Bratia II, Livezeni, Răzești, Stâlpeni care au aparținut raionului Pitești, Eparhia Râmnicului și Argeșului, trec la Raionul Muscel, Eparhia Bucureștilor, pe data de 24 Septembrie 1952, iar parohiile Ceaușești, Oarja și Stănielăvești, trec dela raionul Topoloveni, Eparhia Bucureștilor, la raionul Pitești, Eparhia Râmnicului și Argeșului.
2. *Temei Nr. 17343/1952.* — Se inființează postul II de preot la parohia Roșiori, raionul Urziceni, pe data de 1 Noembrie 1952.
3. *Temei Nr. 4114/1952.* — Se inființează postul II de preot la parohia Galileia Străulești, raionul Grivița Roșie.
4. *Temei Nr. 17537/1952.* — Se inființează parohia Sf. Maria-Herăstrău, raionul Stalin, prin deslipire dela parohia Herăstrău.
5. *Temei Nr. 19260/1952.* — Se inființează parohia Cuvioasa Paraschiva-Belu, prin deslipire dela parohia Sf. Haralâmbie-Belu, —raionul N. Bălcescu, pe data de 1 Decembrie 1952.
6. *Temei Nr. 15931/1952.* — Se desființează parohia Vidra II, raionul Vidra, prin contopirea ei cu parohia Vidra I.
7. *Temei Nr. 16131/1952.* — Parohia Dudești-Fetești, raionul Fetești se ridică dela categ. II-a la categ. I-a
Parohia Bul'ga-Fetești, raionul Fetești se ridică dela categ. III-a la categ. II-a.
8. *Temei Nr. 18696/1952.* — Parohia Văleni de Jos, Raionul Muscel, trece dela categ. I-a, la categ. II-a.
9. *Temei Nr. 17220/1952.* — Parohia Călugăru, raionul Răcari, trece dela categ. III-a, la categ. II-a.

EPISCOPIA BUZĂULUI

MIȘCAREA PERSONALULUI

I. ANGAJARI

a) Preoți

Temei Nr. 4398/1952. — Preotul Chiorpec Vasile a fost angajat ca preot paroh al parohiei Valea Fântânil, Raionul Cislău, Reg. Ploești, pe data de 1 Iunie 1952, salarizat de Stat.

Temei Nr. 5736/1952. — Lazăr Fănică, licențat în Teologie, cu examen de capacitate preotească, a fost angajat ca diacon la catedrala din orașul Focșani. Hirotonia a avut loc la 27 Oct. 1952.

Temei Nr. 5174/1952. — Preotul Apostol Dumitru dela parohia Cănești, Raionul Becani, Regiunea Ploești, a fost angajat pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 4804. — Preotul Alexanrăscu C. dela parohia Sf. Ioan, orașul Focșani, a fost încadrat cu salariu de preot, dela data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 4804. — Preotul Mărza Alexandru, dela parohia Călugăreni, Raionul Mizil, Reg. Ploești, a fost angajat pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 8316/1952. — Preotul Măzăre Dumitru dela parohia Mănăstioara, Raionul Panciu, Reg. Bărlad, a fost angajat pe data de 1 Oct. 1952.

Temei Nr. 6247/1952. — Preotul C. Popescu a fost numit în postul de preot paroh al parohiei extrabugetare Ploștina, Raionul Becani, Reg. Ploești, pe data de 1 Aug. 1952.

Temei Nr. 7979/1952. — Preotul pensionar Nicoae Negriță se încadrează la parohia Căltuna, Raionul Pogoane, Reg. Ploești, pe data de 1 Oct. 1952.

Temei Nr. 7979/1952. — Preotul pensionar Ioan Ionescu se încadrează în postul II de preot la parohia Gura Aninoasei, Raionul Buzău.

Temei Nr. 8385/1952. — Preotul pensionar Teodor Voloc se încadrează la parohia Puzgii de Sus, Raionul R. Sărat, pe data de 1 Oct. 1952.

b) Cântăreți

Temei Nr. 5076/1952. — Cazacu Dan, absolvent al Școlii de cântăreți Buzău, a fost angajat în postul de cântăreț la parohia Adormirea din orașul Mizil, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 8316/1952. — Cântărețul Leonte Gheorghe dela parohia Sf. Ioan, orașul Focșani, a fost angajat pe data de 1 Oct. 1952.

ANGAJARI DE CANTAREȚI PLATȚII DIN FONDURI PROPRII

1. *Temei Nr. 1814/1952.* — Dima Const. se angajează în postul II la parohia Săpunaru, orașul Focșani, pe data de 1 Febr. 1952.

2. *Temei Nr. 2145/1952.* — Toma Dumitru se angajează în postul I la parohia Irești, Raionul Panciu, pe data de 1 Ianuarie 1952.

3. *Temei Nr. 2145/1952.* — Leu Dumitru se angajează în postul II, aceeași parohie.

4. *Temei Nr. 1779/1952.* — Cristian Iordache se angajează în postul II la parohia Rădulești, Raionul Focșani, pe data de 1 Martie 1952.

5. *Temei Nr. 2050/1952.* — Apostol I. Petre se angajează la parohia Jelabol, filiala Sf. Gheorghe -Sudic, orașul Focșani, pe data de 1 Martie 1952.

6. *Temei Nr. 1853/1952.* — Damian Ioan, cântăreț pensionar, se angajează în postul I la parohia Mucești, Raionul R. Sărat, pe data de 1 Ianuarie 1952.

7. *Tem. Nr. 2826/1952.* — Șerban Vasile se angajează la parohia Burca, raionul Vrancea.

8. *Tem. Nr. 4532/1952.* — Andronic Ioan se angajează în postul II la parohia Movilița, Raionul Panciu, pe data de 1 Aprilie 1952.

9. *Tem. Nr. 4122/1952.* — Popescu A. Constantin se angajează în postul II la parohia Băcovul de Jos, Raionul Cislău, Reg. Ploești, pe data de 15 Mai 1952.

10. *Tom. Nr. 3831/1952.* — Matei Vasile se angajează în postul I la parohia Valea Babel, Raionul Panciu, pe data de 1 Ianuarie 1952.
11. *Tom. Nr. 5612/1952.* — Stan Șerban L. Gheorghe se angajează la parohia Cireșanu, Raionul Mîzil, pe data de 1 Iunie 1952.
12. *Temei Nr. 4659/1952.* — Panaitache Ioan se angajează în postul I la parohia Doaga, Raionul Focșani, pe data de 1 Ianuarie 1952.
13. *Temei Nr. 4992/1952.* — Crivăț Pavel dela parohia Bătinești, Raionul Panciu, se angajează pe data de 1 Ianuarie 1952.
14. *Temei Nr. 6416/1952.* — Popescu E. Nicolae se angajează în postul II la parohia Glodeanu Siliștea, Raionul Pogoanele, Reg. Plocești, pe data de 1 Sept. 1953.
15. *Temei Nr. 8539/1952.* — Ciunciu A. Gheorghe se angajează la parohia Murguești, Raionul Beceni, Reg. Plocești, pe data de 1 Nov. 1952.

C. Personalul administrativ și de serviciu.

1. *Temei Nr. 8387/1952.* — Ministerul Cultelor, prin Decizia Nr. 15308/1952, a recunoscut angajarea P.C. Preot Vasilescu Alexandru dela parohia Sf. Gheorghe din orașul Buzău, ca Protopop al Raionului Buzău, pe data de 1 Nov. 1952, în locul preotului Marin Dumitrescu, demisionat.
2. *Temei Nr. 3013/1952.* — Cojocaru Ioan se angajează pe data de 1 Martie 1952 în postul de secretar ajutător la Protopopiatul Focșani.
3. *Temei Nr. 3112/1952.* — D-na Elena Cristea se încadrează în postul de contabil principal la Centrul Eparhial Buzău, Casa de Ajutor Reciproc, pe data de 1 Aprilie 1952.
- Tem. Nr. 3112/1952.* — Ingriditoarea Stanca Gh. Andrei se angajează pe aceeași dată.
4. *Temei Nr. 4345/1952.* — Preotul Vasiliu Ioan dela parohia Dealul Neicu, Raionul Panciu, a fost numit secretar al Protopopiatului Panciu, pe data de 1 Ian. 1952.
5. *Temei Nr. 5448/1952.* — Monahia Paraschiva Băcescu dela mănăstirea Rătești, Raionul Buzău, se angajează ca stareță la acea Sf. Mănăstire, pe data de 1 Iulie 1952.
6. *Temei Nr. 2661/1952.* — Vrăble Dumitru a fost angajat ca îngrijitor la Protopopiatul Focșani, pe data de 1 Martie 1952.
7. *Temei Nr. 4069/1952.* — Elena Borș a fost angajată ca îngrijitoare la Protopopiatul Teruci, pe data de 1 Ianuarie 1952.
8. *Temei Nr. 4299/1952.* — Prodan Ana, pensionară, a fost angajată ca îngrijitoare la Casa Arhierescă dela Centrul Eparhial Buzău, pe data de 1 Iunie 1952.
9. *Temei Nr. 4155/1952.* — Coroșu E. Nicolae se angajează ca îngrijitor al Protopopiatului Vrancea, Reg. Bârlad, pe data de 15 Sept. 1952.
10. *Temei Nr. 2490/1952.* — Ioan Elena se angajează în postul de îngrijitor la Sf. Mănăstire Ciolanu, Raionul Buzău, pe data de 1 Aprilie 1952.

II. TRANSFERARI.

a) Preoți.

1. *Temei Nr. 4807/1952.* — Preotul Alexandru Popescu se transferă dela parohia Corbeasca, Raionul Adjud, la parohia Clipicești, Raionul Panciu, pe data de 1 Iulie 1952.
2. *Temei Nr. 4807/1952.* — Preotul Gheorghe Moroșan dela mănăstirea Rătești, Raionul Buzău, se transferă la parohia Negriștea, Raionul Tecuci, în postul II, pe data de 1 Iulie 1952.
3. *Temei Nr. 6044/1952.* — Preotul Silvestru Dănilă dela parohia Orbeni II, Raionul Adjud, se transferă reciproc cu preotul Gheorghe Grigoraș dela parohia Sărișoara, același Raion, pe data de 1 August 1952.
4. *Temei Nr. 6087/1952.* — Preotul Vasile Dănilă dela parohia Pucetii de Sus, Raionul R. Sărat, se transferă în postul II de preot extrabugetar dela parohia Bălești, același Raion, pe data de 1 August 1952.
5. *Temei Nr. 4078/1952.* — Preotul Alexandru Spănu dela parohia Bicești, Raionul R. Sărat, se transferă la parohia Băraști, Raionul Ciulău, pe data de 1 Aug. 1952.
6. *Temei Nr. 4078/1952.* — Preotul Const. Negriștea se transferă dela parohia Dealul Sării, Raionul R. Sărat, la parohia Bicești, același Raion, pe data de 1 Aug. 1952.

7. *Temei Nr. 6442/1952.* — Diaconul Alexandru Georgescu se transferă cu post cu tot dela mănăstirea Snagov, Raionul Snagov, la mănăstirea Rătești, Raionul Buzău, pe data de 1 August 1952.

8. *Temei Nr. 7422/1952.* — Preotul Bărbulescu Gheorghe dela parohia Tâmbocști, Raionul R. Sărat, se transferă reciproc cu preotul Nicolae Voinescu dela parohia Nicolae Fleva, Raionul Călărași, pe data de 1 Octombrie 1952.

9. *Temei Nr. 7979/1952.* — Preotul Mistoșe Gheorghe se transferă dela parohia Vadu Roșca, Raionul Măicânești, la parohia Drăgănești, Raionul Tecuci, pe data de 1 Octombrie 1952.

10. *Temei Nr. 7879/1952.* — Preotul Traian Gheorghe se transferă dela parohia Corod IV, Raionul Tecuci, la parohia Vadu Roșca, Raionul Măicânești, Reg. Galați.

b) Cântăreși.

1. *Temei Nr. 1798/1952.* — Const. Dănculescu se transferă dela parohia Pietrari, Raionul Cislău, Reg. Ploești, la parohia Cozieni, postul I, același Raion, pe data de 1 Ianuarie 1952.

2. *Temei Nr. 3017/1952.* — Aurel Gălnă se transferă dela parohia Gherdiana, Raionul Adjuz, Reg. Bârlad, în postul I la parohia Corbeasca, același Raion, pe data de 1 Aprilie 1952.

3. *Temei Nr. 4091/1952.* — Trifan Păunel se transferă dela parohia Urechești, Raionul Focșani, la parohia Runcu, același Raion, pe data de 1 Iunie 1952.

4. *Temei Nr. 7979/1952.* — Goidescu Gheorghe se transferă cu postul său bugetar dela Catedrala Episcopală Buzău, la parohia Mihai Viteazul din orașul Buzău, pe data de 1 Oct. 1952.

III. DEMISII ȘI DEMITERI.

a) Preoți.

1. *Temei Nr. 8387/1952.* — Preotul Marin Dumitrescu a demisionat din postul de Protopop al Raionului Buzău, pe data de 1 Nov. 1952, fiind angajat pe aceeași dată ca preot paroh la parohia Tuturor Sfinților din orașul Buzău.

2. *Temei Nr. 7461/1952.* — Preotul Nicolae Moldoveanu dela parohia Trestișoara, Raionul Beceni, a demisionat din postul de preot și i se primește demisia pe data de 15 Septembrie 1952.

b) Cântăreși.

1. *Temei Nr. 2551/1952.* — Gheorghe Popescu dela parohia Vadu Sorești, Raionul Beceni, Reg. Ploești, părăsind serviciul, se demite pe data de 1 Aprilie 1952.

2. *Temei Nr. 3478/1952.* — Neagu Ioan dela parohia Gulanca, Raionul Măicânești, Reg. Galați, părăsind serviciul a fost demis pe data de 1 Aprilie 1952.

3. *Temei Nr. 3097/1952.* — Costăchescu Mircea dela parohia Corbeasca, Raionul Adjuz, a demisionat din postul său pe data de 1 Aprilie 1952.

4. *Temei Nr. 3828/1952.* — Stratulat Constantin dela parohia Valea Babei, Raionul Panciu, se consideră demisionat pe data de 1 Ianuarie 1952, pentru părăsirea serviciului.

5. *Temei Nr. 3954/1952.* — Paraschiv Vasile dela parohia Greceanca, Raionul Mizil, a demisionat pe data de 1 Ianuarie 1952.

6. *Temei Nr. 4338/1952.* — Andrei I. Nicolae dela parohia Ursoaia, Raionul Sălaj, părăsind serviciul se demite pe data de 1 Iunie 1952.

7. *Temei Nr. 4598/1952.* — Nicolae C. Ilie dela parohia Lunca Frumoasă, Raionul Cislău, părăsind serviciul se demite pe data de 15 Iunie 1952.

8. *Temei Nr. 4598/1952.* — Filip Nicolae dela parohia Pârscovul de Sun, Raionul Cislău, părăsind serviciul se demite pe data de 15 Ianuarie 1952.

9. *Temei Nr. 4792/1952.* — Ștefan Ionescu dela parohia Lăpoș, Raionul Mizil, se demite pe data de 1 Iulie din postul său, pentru părăsirea serviciului.

10. *Temei Nr. 6004/1952.* — Gagiu Teodor dela parohia Adormirea, orașul R. Sărat, a demisionat pe data de 1 August 1952.

11. *Temei Nr. 5839/1952.* — Popa Alexandru, dela parohia Vârteșcoi Otteni, Raionul Focșani, a demisionat pe data de 1 Iunie 1952.

12. *Temei Nr. 7131/1952.* — Manole Virgil dela parohia Sf. Gheorghe, orașul Tecuci, a demisionat pe data de 1 Iulie 1952.

18. *Tezei Nr. 7540/1952.* — Pantelimon Vicol dela parohia Sf. Apostoli, oraşul R. Sărat, a demisionat pe data de 1 Septembrie 1952.

1. *Tezei Nr. 9153/1952.* — Incetează angajarea Preotului Văcăreanu Vasile dela parohia Bălăuţa, Raionul Adjud, pe data de 1 Nov. 1952, P.C. Sa trecând în învăţământ.

2. *Tezei Nr. 9153/1952.* — Incetează angajarea Preotului Slicaru Teofil dela parohia Nistoreşti, Raionul Vrancea, P.C. Sa fiini angajat pe data de 1 Nov. a.c. ca Protopop al Raionului Vrancea, Reg. Bârlad.

3. *Tezei Nr. 9155/1952.* — Volintiru Chiril se angajează pe data de 1 Nov 1952 în postul de contabil principal, la Centrul Eparh'ial Buzău.

4. *Tezei Nr. 9153/1952.* — Constantinescu Mihail se angajează la Centrul Eparh'ial în postul de referent principal, pe data de 1 Nov. 1952.

5. *Tezei Nr. 9153/1952.* — Preotul Popescu Ioan dela Centrul Eparh'ial se angajează în postul de referent şef, pe data de 1 Nov. 1952.

6. Preotul Săvulescu Ovidiu dela parohia Glodeanu Sărat, Mizil, se angajează cu salariu bugetar de Stat, pe data de 1 Nov. 1952.

7. Preotul Şerpoianu Nicolae dela parohia Pietrosasa de Jos, Raionul Mizil, se angajează cu salariu bugetar de Stat pe data de 1 Nov. 1952.

8. Preotul Pană Andrei dela parohia Voetin, Raionul R. Sărat, se angajează pe data de 1 Nov. 1952, cu salariu bugetar de Stat, pe data de 1 Nov. 1952.

9. Preotul Teofil Slicaru dela parohia Nistoreşti, Raionul Vrancea, Regiunea Bârlad, se angajează pe data de 1 Nov. 1952, în funcţia de Protopop provizoriu al Raionului Vrancea, Reg. Bârlad.

10. *Tezei Nr. 9152/1952.* — Monahia Burghel'ia Petronia dela mânăstirea Coteşti, Raionul Focşani, se angajează cântăreaţă la acea mânăstire, pe data de 1 Nov. 1952.

IV. Decese.

1. *Tezei Nr. 5760/1952.* — Preotul Const. Cărbuş dela parohia Drăgăneşti, Raionul Tecuci, a decedat la 19 Iunie 1952.

2. *Tezei Nr. 7612/1952.* — Preotul pensionar Ioachim Stănescu dela parohia Găvăneşti, Raionul Buzău, a decedat la 29 Sept. 1952.

3. *Tezei Nr. 2372/1952.* — Cântăreţul Stancu Iordache dela parohia Sf. Gheorghe-Nordic, oraşul Focşani, a decedat la 27 Martie 1952.

4. *Tezei Nr. 7783/1952.* — Cântăreţul Radu Gătlan dela parohia Pietraru, Raionul Clăju, Reg. Ploceşti, a decedat la 27 Sept. 1952.

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

MIŞCAREA PERSONALULUI

ANGAJARI

Cu Decizia Nr. 15449/1952, Onor. Minister al Cultelor recunoaşte pe data de 1 Octombrie 1952, următoarele angajări:

1. Pr. Nicolae Grosu la parohia Sf. Spiridon, oraşul Galaţi. Acest post este bugetat cu bugetul de preot dela parohia va-antă Sf. Gheorghe, oraşul Constanţa.

2. Pr. Mihail Blănuaru în postul de Consilier Adm. Eparh'ial vacant.

3. Pr. Alvas Gheorghe la parohia Surdila Greci, Reg. Făurei-Galaţi.

4. Pr. Badiu Gherguş în postul de Protoiereu provizoriu al Raionului Făurei, Prin Decizia Onor. Minister al Cultelor Nr. 16992/1952, se angajează pe data de 1 Noembrie 1952, următorul personal:

1. Caruş Chirilă în postul de îngrijitor la Centrul Eparh'ial, (Tezei Nr. 7276/1952).

2. Dorog Damaschin, în postul de îngrijitor la mănăstirea Cocos, Raionul Tulcea (Tem. Nr. 8733/952).
3. Pr. Gh. Leu la parohia Pis'ca, Raionul Galați (Tem. Nr. 6949/952).
4. Georgescu Ioan în postul de cântăreț bisericesc la parohia Sf. Apostoli, orașul Constanța (Tem. Nr. 8523/952).
5. Barbu Ion, în postul de cântăreț bisericesc la parohia Sf. Gheorghe-Isaccea, Raionul Tulcea (Tem. Nr. 8577/952).

ANGAJARI FACUTE DIN FONDURI PROPRII

Onor. Minister al Cultelor cu adresa Nr. 16357/952 recunoaște următoarele angajări:

1. Dumitra Vasile în postul de îngrijitor la Centrul Eparhial, dela data de 1 Octombrie 1952.
2. Nanu Gheorghe, în postul de paraclicer bisericesc la parohia Sf. Nicolae-Galați, pe data de 1 Noiembrie 1952.
3. Pr. Stoica Teodor în postul de responsabil de materiale dela Prototieria orașului Galați, pe data de 1 August 1952.
4. Pr. Ene Manea dela parohia Hârșova-Constanța, în postul de secretar al Prototieriei Raionului Hârșova.

TRANSFERARI

Tem. Nr. 6825/952. — Se recunoaște pe data de 1 Noiembrie 1952, transferarea Pr. Gafton Costache dela parohia Rogojeni, Raionul Bujor, Regiunea Galați, la parohia extrabugetară Calfa, Raionul Hârșova, Reg. Constanța.

Tem. Nr. 6856/952. — C. Pr. Nicole Mitu dela parohia Satu Costi, Raionul Galați, se transferă la cerere la parohia Vulturul, Raionul Hârșova, pe data de 1 Octombrie 1952.

INCADRARI

Tem. Nr. 5131/952. — C. Pr. Const. Crețu, secretarul Prototieriei Constanța, se încadrează în postul de preot la parohia Sf. Dumitru-Constanța, pe data de 1 Octombrie 1952.

Tem. Nr. 6952/952. — C. Pr. Leonida Chiriță, fost profesor la Școala de cântăreți Galați, se încadrează în postul de paroh la parohia Capela Cimitir, orașul Constanța, pe data de 1 Octombrie 1952.

Tem. Nr. 7540/952. — C. Pr. Lazăr Vasiliu, fost contabil la Școala de cântăreți Galați, se încadrează la parohia Vasile Roaită, Raionul Constanța, pe data de 1 Octombrie 1952.

Tem. Nr. 7284/952. — C. Pr. Dumitru Tofan, fost profesor la Școala de cântăreți Galați, se încadrează în postul III al parohiei Cernavodă, Raionul Medgidia, pe data de 1 Octombrie 1952.

Tem. Nr. 6948/952. — C. Pr. Nicolae Cănanău, fost spiritual la Școala de cântăreți Galați, se încadrează la parohia Sf. Apostoli-Constanța, postul III.

Tem. Nr. 6890/952. — C. Pr. Nicolae Chlorpec, fost administrator la Școala de cântăreți Galați, se încadrează în postul II de preot la parohia Cernavodă, Raionul Medgidia.

RECUNOAȘTERI DE SUPLINIRI

Onor. Minister al Cultelor, cu adresa Nr. 16357/952, recunoaște delegarea cu suplînirea parohiei Ceamura de Sus, Raionul Istria, Regiunea Constanța, a ieromonahului Constandache Ermîninghe'd, dela mănăstirea Cocos-Tulcea, în etându-i delegația avută de a suplînii parohia Nuntași din același Raion, care va fi deservită de Pr. Neagu Vrgil dela parohia Tari-Verde, Raionul Istria.

Cu aceeași adresă se recunoaște suplînirea parohiei Oiteni, Raionul Adam Clisă de către Pr. V. Ciomărtan, dela data de 15 Septembrie 1952.

INCREDIŢĂREA SERVICIULUI PAROHIAL

Onor. Minister al Cultelor, cu adresa Nr. 16357/952, recunoaşte încredinţarea serviciului de paroh următorilor C. Preoţi:

1. Pr. Cobălăş Pavel dela paroh a Medgidia, în locul Pr. Rogoveanu.
2. Pr. Burulană S. dela parohia T. Vladimirescu, R. Bujor, în locul Pr. Cheorpec.
3. Pr. Perlanu Const., dela parohia Gârliciu Hârşova, în locul Pr. Uzun.
4. Pr. Onoa Ilie, dela parohia Ciocile, Raionul Făurel, în locul Pr. Lăzărescu.
5. Pr. St. Tiutiuca, dela par. Luncaviţa, Raionul Măcin, în locul Pr. D. Drăguş.

VIZITE CANONICE

În zorii zilei de 7 Septembrie 1952, P. S. Episcop Chesariu însoţit de P.C. Arhim. Ieronim Motoc, Vicar, şi P.C. Pr. Gh. Cârnu, inspector bisericesc, au părăsit Galaţi îndreptându-se în vizită canonică spre unul din îndepărtatele locuri ale Eparhiei, în cotul Buzăului. După un parcurs de 2 ore pe minunata şosea asfaltată, ne-am oprit la prima parohie programată: la Deduleşti, deservită de C. Pr. A. Negrescu. Biserica parohială, sub raport gospodăresc, lasă mult de dorit: tencueli interioare şi exterioare căzute, curtea murdară, clopotniţa deteriorată. Slujba de dimineaţă neînchepută. S'au dat îndrumări parohului să înceapă de îndată îngrijirea bisericii.

Dela Deduleşti am trecut prin vad râul Buzăului şi ne-am îndreptat spre Vişani.

Parohia Vişani este deservită de CC. Preoţi St. Ionescu şi N. Turcanu. Se începuse Sf. Liturghie, la care răspunsurile erau date de un frumos cor condus de Pr. Ionescu. P.S. Episcop a vorbit credincioşilor care erau în număr mare, despre ascultarea de Stăpânire, ascultare pe care trebuie s'o arătăm mai ales prin îndeplinirea obligaţiunilor sociale şi cetăţeneşti. C. Pr. Ionescu a mulţumit P.S. Episcop pentru sfaturile date şi în numele credincioşilor şi-a luat angajamentul de a îndeplini toate îndatoririle de buni cetăţeni.

La parohia Drogu, deservită de Pr. Capmare, biserica e în construcţie, ridicarea din dragostea creştinilor şi prin stăruinţa Pr. H. Capmare.

P.S. Episcop Chesariu aduce laude pentru stăruinţa credincioşilor şi le dă îndemn pentru ducerea la bun sfârşit a lucrărilor.

Ne-am îndreptat apoi spre Galbeni, parohia deservită de Pr. A. Teodorescu. Am ajuns la biserica în timpul predicii. Biserica bine întreţinută în interior şi exterior, numai crucea dela turla mare căzută.

P.S. Episcop a vorbit credincioşilor despre îndatorirea de a se ruga şi lupta pentru pace. Pacea şi iubirea de oameni este poruncă divină şi trebuie să stea în mijlocul vieţii noastre ca prim ţel.

Ne-am îndreptat apoi spre parohia Sătuc, deservită de Pr. Gr. Găzdaru. Biserica era închisă, deoarece slujba se terminase. Biserica, văzută exterior, neîngrijită, curtea murdară, burlanele rupte şi lipsă, clopotniţa desvelită şi neîngrijită.

La parohia Jirlău am găsit în slujbă pe CC. Preoţi C. Manta şi Al. Mihai. Biserica încă nereparată dela cutremur. P.S. Episcop a vorbit credincioşilor ca să se supună şi să îndeplinească toate ordinele autorităţilor administrative locale, ca buni cetăţeni ai Patriei. Îndeplinirea îndatoririlor cetăţeneşti, — arată P.S. Episcop —, este o poruncă evanghelică, căci se zice în Sf. Scriptură: «Daţi cezarului cele ce sunt ale Cezarului». La plecare s'a pus în vedere CC. Preoţi să se ocupe de reparaţia urgentă a bisericii.

Ne-am deplasat apoi la parohia Robeasca, deservită de C. Pr. Stavăr Petre. Biserica bine întreţinută şi foarte curată. Serviciul divin se terminase. P.S. Episcop a stat de vorbă cu parohul, interesându-se de starea parohiei sub raport moral, religios şi social, dacă credincioşii îşi îndeplinesc conştient îndatoririle către Stat, etc.

La parohia Moşeşti ne-a întâmpinat C. Pr. Nicolae Drogeanu. Biserica parohială foarte curată, curtea bine îngrijită. Şi aici P.S. Episcop a stat de vorbă cu C. Paroh, dându-i îndrumări în privinţa activităţii sub raport social-religios.

Ne-am îndreptat apoi spre Sf. Episcopie a Buzăului, fiind în program stabilirea unor detalii referitoare la mutarea Şcolii de cântăreţi bisericesti dela Galaţi la Buzău. După o şedere de 2 ore la Buzău, ne-am îndreptat spre Galaţi.

CUPRINSUL

	<u>Pagina</u>
<i>I. P. S. Patriarh Justinian, Pastorală la Nașterea Domnului 1952</i>	483
<i>P. S. Episcop Antim al Buzăului, Pastorală la Nașterea Domnului 1952</i>	488
<i>P. S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos, Pastorală la Nașterea Domnului 1952</i>	494
INDRUMARI PASTORALE	
<i>Pr. Grigore Cristescu, Meditație de Anul Nou</i>	499
<i>Pr. Boris Răduleanu, Cuvânt de ziua Sf. Prooroc Ioan</i>	503
<i>Pr. C. Moise, Predică la Duminica XXXIII după Rusali</i>	508
<i>Pr. C. Moise, Predică la Sf. Trei Ierarhi</i>	512
EVENIMENTE ISTORICE	
<i>Pr. Olimp N. Căciulă, Victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare</i>	517
<i>Redacția, 30 Decembrie</i>	520
PENTRU APĂRAREA PĂCII	
<i>Consfătuirea Conducătorilor tuturor Cultelor din R. P. R.</i>	525
<i>Pr. Alex. Vlaicuțescu, Congresul Național pentru Apărarea Păcii</i>	541
<i>Slujitorii Cultelor din București sprijină acțiunea pentru Apărarea Păcii</i>	549
<i>Pr. Alex. Vlaicuțescu, Importanța Congresului Uniunii Democrat-Creștine din Republica Democrată Germană</i>	554
<i>D. Vestemean, «Mergeți cu poporul, ca să nu rătăciți drumul»</i>	558
<i>Un cuvânt al oamenilor simpli</i>	564
STUDII ȘI RECENZII	
<i>Pr. G. Bejgu, Pentru viață contra morții: Combaterea teoriilor malthusiene</i>	566
<i>Prof. R. D. Ilie, Țara Bârsel protestatară față de Unirea religioasă din 1701</i>	576
<i>We want peace (Noi vrem pace) de D. Vestemean</i>	581
VIAȚA BISERICEAȘCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI	
<i>Pr. Al. Vlaicuțescu, Consfătuirea reprezentanților cultelor din regiunea Plocești, în cadrul luptei pentru pace</i>	586
<i>Pr. Al. Ionescu, Fapte Grăitoare</i>	590
<i>Redeschideri de biserici</i>	593
<i>Sfințirea bisericii din Târgșorul Vechi</i>	594
<i>Organizarea conferințelor protopopești administrative și de orientare pe primul semestru al anului 1953</i>	595
<i>Polite de asigurare pierdute</i>	598
<i>Adormiți în Domnul</i>	598
OFICIALE ADMINISTRATIVE	
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOI	
<i>Mișcarea personalului bisericesc</i>	600
EPISCOPIA BUZĂULUI	
<i>Mișcarea personalului</i>	607
EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS	
<i>Mișcarea personalului</i>	610
<i>Vizite canonice</i>	612

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXA
1952

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DŪNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

11-12

NOEMBRIE—DECEMBRIE

ANUL XI

1952
